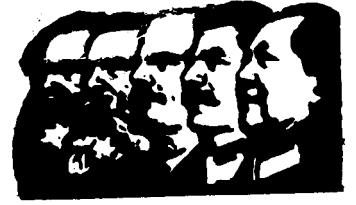

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΟΚΤΩΒΡΗ 2001 ΑΡ.ΦΥΛ.377 ΔΡΧ.250/Ε 0,73

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΗΠΑ-ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑ

Ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός κερδίζει την Ασία, διεισδύει στη Δύση

Μια πετυχημένη προβοκάτσια έχει γενικά το εξής περιεχόμενο: Ο δημιουργός της προκαλεί στο θύμα του ένα πλήγμα τέτοιο που να το αποπροσανατολίζει, δηλαδή το κάνει να στραφεί ενάντια σε έναν τρίτο και όχι ενάντια στον ίδιο τον προβοκάτορα. Η προβοκάτσια είναι εξαιρετική όταν συμβαίνει και αυτός ο τρίτος να είναι ένας μεγάλος εχθρός του προβοκάτορα. Η προβοκάτσια είναι αριστουργηματική όταν ο προβοκάτορας καταφέρνει να εμφανιστεί στα μάτια των δύο θυμάτων του, δηλαδή στα μάτια των εχθρών του, σαν ο καλύτερος φίλος τους ή έστω σα δευτερεύων εχθρός τους.

Αυτό το τελευταίο είδος προβοκάτσας απαιτεί από τη μια έναν προβοκάτορα - επιστήμονα και από την άλλη δύο θύματα που να είναι ταυτόχρονα γεμάτα άγνοια για τη φύση του κοινού εχθρού τους και γεμάτα βαθιές εσωτερικές αδυναμίες.

Αυτές όλες οι προϋποθέσεις υπάρχουν τώρα και συμπυκνώνονται στον αφγανικό πόλεμο

που μόλις ξεκίνησε.

Ο επιστήμονας προβοκάτορας, ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός, απολαμβάνει την σύρραξη στην οποία έχουν εμπλακεί τα δύο θύματά του, οι ΗΠΑ και το Αφγανιστάν, και πυρετώδως κινείται για να δρέψει τους καρπούς της.

Δύο στρατηγικοί του αντίπαλοι, ο αντίπαλος ιμπεριαλισμός και ένας τυπικός και ακραίος του

αντίπαλος μέσα στον τρίτο κόσμο, έχουν εμπλακεί σε εξοντωτικό πόλεμο. Την ίδια στιγμή στα μάτια και των δύο αυτών θανάσιμων εχθρών η Ρωσία φαντάζει είτε σαν μεγάλος φίλος (για τις ΗΠΑ), είτε σαν ενδιάμεση δύναμη ή έστω σαν δευτερεύων εχθρός (για τους Ταλιμπάν).

Αυτό δεν είναι ένα κατόρθωμα περιορισμένο στο χώρο του Αφγανιστάν ή έστω του Πακιστάν. Πρόκειται για ένα στρατηγικό επίτευγμα που αφορά την δημιουργία μιας ολοένα και πιο ανταγωνιστικής σχέσης ανάμεσα στις ΗΠΑ και τον τρίτο κόσμο σε όφελος του ρωσοκινεζικού άξονα. Αυτός ο άξονας καταφέρνει τώρα να εμφανίζεται ταυτόχρονα σαν φίλος των ΗΠΑ, σαν φίλος της Ευρώπης και σαν ο λιγότερο εχθρικός ιμπερια-

λιστικός παράγοντας για τον τρίτο κόσμο.

Τέτοια πράγματα δεν γίνονται από τη μια στιγμή στην άλλη. Χρειάζονται χρόνια υπομονετικής δουλειάς στη βάση ενός καλά επεξεργασμένου σχεδίου. Στην προκειμένη περίπτωση

χρειάζεται τα δύο θύματα να είναι τόσο διαβρωμένα από τους πράκτορες και την πολιτική γραμμή του προβοκάτορα, ώστε μόλις αυτός δώσει το καταλυτικό χτύπημα η σύγκρουση των

συνέχεια στη σελ. 7

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **Ανασχηματισμός (σελ.2)**
- **Συνέδριο ΠΑΣΟΚ (σελ. 3)**
- **ΨευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-ΑΕΚΑ: Τρεις μορφές, μία γραμμή (σελ. 5)**
- **Λιπάσματα: Μεγάλη διαμαρτυρία στη Δραπετσώνα (σελ.6)**
- **Βρωμική επίθεση στο Μητσοτάκη (σελ. 16)**
- **Πετρόλα (σελ. 18)**
- **Η Δύση πουλά την Τσετσενία (σελ. 19)**
- **Επίθεση στη Γεωργία (σελ. 20)**

ΑΤΥΧΗΜΑ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

Το ατύχημα που σκότωσε τους 5 εργάτες στην Επισκευαστική Ζώνη του Περάματος, έχει μέσα του πιο πολύ από κάθε άλλο, τα πιο έντονα στοιχεία δολοφονίας και ταυτόχρονα τους πιο πολλούς υπευθύνους. Πιο συγκεκριμένα εκτός από τους “συνήθεις ενόχους”, τον εφοπλιστή, τον ελεγκτή χημικό, τον εργολάβο και το υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, έχει σαν ένοχο και τη διοίκηση του Σωματείου.

Όταν έγινε το τελευταίο μεγάλο ατύχημα στο λιμάνι το 1988, η έκρηξη του πλοίου “Ανανγκελ” που στοίχισε τη ζωή σε τέσσερα άτομα, θεσμοθετήθηκε από το κράτος μια Επιτροπή από πέντε μέλη υπεύθυνα για την ασφάλεια των εργασιών. Σ’ αυτή την Επιτροπή συμμετέχει σαν πρόεδρος ένας εκπρόσωπος της Επιθεώρησης Εργασίας, και μέλη της είναι ένας τεχνικός ασφαλείας του ΤΕΕ, ένας λιμενικός και δύο εκπρόσωποι του Σωματείου Μετάλλου. Τώρα με το ατύχημα η Διοίκηση του

Συνδικάτου έβγαλε λάδι αυτή την Επιτροπή. Αυτό το έκαναν γιατί τα δύο αυτά μέλη είναι κνίτες, που τους τοποθετεί από τότε η ΕΣΑΚ χωρίς να κάνει εκλογές για την ανάδειξή τους, όπως θα έπρεπε. Ο Πουντίδης φώναξε σε όλα τα κανάλια για τους δολοφόνους, αλλά ξέχασε να κοιταχθεί στον καθρέφτη.

Παρακάτω δημοσιεύουμε προκήρυξη του ΕΡΓΑΣ που μοιράστηκε στη Ζώνη στις 26 του Οκτώβρη, και που γνώρισε μια πολύ θερμή υποδοχή από τους εργάτες γιατί τολμάει να καταγγείλει όλους τους υπεύθυνους του ατυχήματος και να ζητήσει την ποινική δίωξη όλων.

Όταν ο Δ. Γουρνάς έβαλε στο Δ.Σ. του Σωματείου αυτή τη θέση, πριν την προκήρυξη, τότε ο Πουντίδης, και αρκετά από τα τσιράκια του, άρχισαν έξαλλοι να τον βρίζουν. Όμως, μόνο ο Λιακόπουλος πήρε θέση υπέρ του Πουντίδη (και μάλιστα ξεπέρασε τον Πουντίδη και προσπάθησε με 48ωρες απεργίες να κλείσει το Πέραμα για

όσο γινόταν πιο πολλές μέρες). Οι υπόλοιποι πλιν του ΕΡΓΑΣ μίλησαν για ηθικές ευθύνες, αλλά όχι ποινικές της πενταμελούς Επιτροπής, ενώ ο Πολίτης από την πρώην παράταξη των Λιακόπουλου-Καραγιαννάκη, στάθηκε αποφασιστικά δίπλα στον ΕΡΓΑΣ.

Το ζήτημα αυτό έχει γίνει, και πρόκειται να γίνει ένα μεγάλο ζήτημα συνδικαλιστικής και πολιτικής πάλης στη Ζώνη και στον Πειραιά. Αυτό που συμβαίνει εδώ, είναι το εξής: Για πρώτη φορά το ψευτοΚΚΕ και γενικά ο σοσιαλφασισμός δεν είναι μόνο “εργατικό κίνημα” και “εργάτες”, αλλά είναι και κράτος. Τα μέλη του ψευτοΚΚΕ παριστάνουν ότι συμμετέχουν στην 5μελη σαν εργάτες, αλλά στην ουσία συμμετέχουν σαν κράτος, κι αυτό γιατί πληρώνονται από το κράτος γι’ αυτή τη δουλειά

συνέχεια στη σελ. 4

ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΝΕΕΣ ΚΑΙΡΙΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΦΡΑΣΙΑ Εκκαθαρίσεις του σοβινισμού στο στρατό

Η πληθώρα μελών και συνέδρων οδήγησε σε πληθώρα υπουργών και υφυπουργών, δείγμα από μόνο του των ραδιουργιών και των εξαγορών στη διαδικασία του σχηματισμού της νέας κυβέρνησης. Σχολιάζεται ότι πρόκειται για τη μοναδική ευρωπαϊκή κυβέρνηση με τέτοια πληθώρα υπουργοποιημένων στελεχών. Το μέγεθος του νέου κυβερνητικού στρατού κρύβει έντεχνα το στόχο του νέου ανασχηματισμού που δεν ήταν άλλος από το να δώσει τα βασικά υπουργεία στους ανθρώπους της ρωσόδουλης φράξιας Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου, και να αποκεφαλίζει φιλοευρωπαϊούς και εθνικιστές από καιρίες γι' αυτούς θέσεις. Το μόνο θετικό αυτού του ανασχηματισμού ήταν ότι οδήγησε τον αποκεφαλισμένο Σταθόπουλο σε μία έκρηξη που αποκαλύπτει τους βρώμικους μηχανισμούς του καθεστώτος.

Η πρώτη σημαντική αλλαγή ήταν αυτή που έγινε στο βασικό υπουργείο της Εθνικής Άμυνας. Από το Εθνικής Άμυνας έφυγε ο Τσοχατζόπουλος ο οποίος, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι έχει υποταχτεί στους Λαλιώτη-Σημίτη, είχε πίσω του ένα επιτελείο που προερχόταν από τους εθνικιστές και τους έκφραζε. Η απομάκρυνση του είναι μεγάλο χτύπημα για αυτούς και θα κοστίσει πολύ στις θέσεις που κατέχουν στα σώματα των ενόπλων δυνάμεων. Ο Σημίτης τοποθετεί τώρα εκεί τον αντίπαλο πόλο της σύγκρουσης "βούτυρο ή κανόνα" που είχε χαρακτηρίσει την προηγούμενη περίοδο, τον φιλοευρωπαϊό και πρόθυμο να περιορίσει κατά το δυνατόν τα "κανόνα", δηλαδή τους εθνικιστές, Παπαντωνίου. Το βασικό σ' αυτή την υπόθεση είναι το εξής: Ο Παπαντωνίου θα εκκαθαρίσει τους σοβινιστές και μετά θα εκκαθαριστεί και ο ίδιος από τον Σημίτη. Ο Σημίτης δεν θέλει να βάλει ρωσόδουλο να κάνει αυτές τις δουλειές. Θέλει οι εθνικιστές να κυνηγάνε τη Δύση και τον "αμερικάνο" Παπαντωνίου στο μέλλον. Μόλις ο δυτικός κάνει τη βρωμοδουλειά, τότε θα έρθει στη θέση του ένας ρωσόδουλος ή ρωσόφιλος σαν τον Τσοχατζόπουλο για να επιβάλλει την "τάξη" και την "ισορροπία" και να αποκαταστήσει ορισμένες "αδικίες του παρελθόντος".

Ο Παπαντωνίου προχώρησε ήδη σε αλλαγές στο ΕΠΥΕΘΑ, το ισχυρό επιτελείο του Υπουργού Εθνικής Άμυνας. Η παραίτηση του επικεφαλής του επιτελείου Ευάγγελου Χωραφά "ήταν η πρώτη που ζήτησε ο Παπαντωνίου πριν καν αρχίσει τις συνεργασίες του με τους νέους υφυπουργούς Λουκά Αποστολίδη και Λάζαρο Λωτίδη για τις αρμοδιότητες τους και πριν συναντηθεί με τους αρχηγούς" (Νέα, 26/10/2001). Νέος γενικός διευθυντής του ΕΠΥΕΘΑ τοποθετήθηκε ο Κώστας Καραγιαννάκος, νεοεκλεγέν μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ. Ο Παπαντωνίου προχώρησε επίσης στη συγχώνευση των δύο μεγάλων Γενικών Διευθύνσεων Ε-

ξοπλισμών και Αμυντικής Βιομηχανίας-Τεχνολογίας σε μία που θα ονομάζεται Οικονομικού Σχεδιασμού και Εξοπλισμών, τομέας από τον οποίο περνάνε οι προμήθειες. Επικεφαλής της νέας Διεύθυνσης τοποθετήθηκε ο πρώην γενικός γραμματέας του υπουργείου Εθνικής Οικονομίας Σπύρος Τραυλός. Από τους δύο μέχρι τώρα γενικούς διευθυντές Κ. Κολίρη και Γ. Δρόσο καθώς και τον αναπληρωτή του τελευταίου σμήναρχο Δημ. Μανδύλη ζητήθηκε να "διευκολύνουν την ηγεσία και να παραιτηθούν".

Η δεύτερη πολύ σημαντική αλλαγή ήταν ότι η ΚΥΠ (που τώρα ονομάζεται ΕΥΠ) έφυγε από την αρμοδιότητα του υπουργείου Εσωτερικών και πέρασε στο Δημόσιας Τάξης. Δηλαδή πήρε την ΚΥΠ ο Χρυσοχοϊδης, κι έτσι τώρα η ρώσικη φράξια έχει όλη την ασφάλεια, την κατασκοπεία και τους προβοκάτορες της χώρας στα χέρια της. Από το υπουργείο Εσωτερικών έφυγε η Β. Παπανδρέου για να αναλάβει ο άνθρωπος της ρωσόδουλης κλίμακας Σκανδαλίδης. Η Β. Παπανδρέου όπως και ο Α. Παπαδόπουλος πριν από αυτήν ήταν από τους λίγους υφυπουργούς του ΠΑΣΟΚ που χτύπησαν όλη αυτή τη γραφειοκρατική στρατιά του δημοσίου. Ο Α. Παπαδόπουλος είχε χτυπήσει την εξουσία του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, φτιάχνοντας μεγάλους δήμους με το σχέδιο Καποδίστριας. Η Β. Παπανδρέου επέβαλε στους δημόσιους το "πόθεν έσχες", ένα μέτρο ενάντια στη μίζα, και προσπάθησε δημιουργώντας νέες δομές όπως τα κέντρα εξυπηρέτησης πολιτών να κάνει ένα κομμάτι αυτής της τεράστιας παρασιτικής μάζας παραγωγικό. Στην πορεία συγκέντρωσε αντιθέσεις, αλλά όχι αρκετές για να τη μετακινήσουν. Όμως οι μόνοι υπουργοί που παραμένουν αμετακίνητοι (με την έννοια ότι φεύγουν μόνο όταν οι ίδιοι το θελήσουν) στα σημαντικά υπουργεία είναι αυτή που ανήκουν στη ρώσικη φράξια, δηλαδή Κ. Λαλιώτης και Γ. Παπανδρέου. Η ρώσικη φράξια, ενισχυμένη από το συνέδριο, και μετά από πολλές εκκαθαρίσεις που έ-

χει κάνει στο υπουργείο Εσωτερικών το επέστρεψε στον προηγούμενο κάτοχο του επί Α. Παπανδρέου, τον Σκανδαλίδη. Έτσι έκλεισε ο κύκλος του λεγόμενου "εσκυγχρονισμού", σε ότι αφορά τον τομέα της διοίκησης του δημοσίου.

Η Β. Παπανδρέου πέρασε στο ΥΠΕΧΩΔΕ αποδυναμωμένη αφού τα Ολυμπιακά Έργα τα πήρε μαζί της φεύγοντας η παλιά ηγεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ, ο φίλος του Λαλιώτη, Νάσος Αλευράς, πρώην υφυπουργός ΠΕΧΩΔΕ και τώρα υφυπουργός Πολιτισμού. Σε ό,τι αφορά τον Βενιζέλο, ο Σημίτης του αφαιρέσε σημαντικές αρμοδιότητες που αφορούν την Ολυμπιάδα τις οποίες και ανάθεσε σε επτά υφυπουργούς (!!!)

Τρίτη σημαντική αλλαγή είναι η μετακίνηση του Χριστοδουλάκη από το υπουργείο Ανάπτυξης σε μία κρίσιμη στιγμή με εκκρεμείς τις ιδιωτικοποιήσεις των ΔΕΚΟ. Ο Χριστοδουλάκης είχε κάνει επίθεση στο ψευτοΚΚΕ ότι αποτελεεί εχθρό της βιομηχανίας και της ανάπτυξης. Τώρα τοποθετήθηκε σ' αυτό το υπουργείο ο υποτακτικός σε όλες τις επιθυμίες του ρωσόδουλου μετώπου Τσοχατζόπουλος που θα αναλάβει να δώσει ότι απόμεινε από τις μεγάλες πρακτικές βιομηχανίες στη Λυκοίλ, στην Γκάτζπρομ, στους Μυτιληναίους - Κόκκαλη και γενικά στο ρώσικο μονοπώλιο.

Ο Χριστοδουλάκης πήγε στο διευρυμένο πλέον υπουργείο της Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών όπου θα χρεωθεί την επερχόμενη οικονομική κρίση.

Αυτές είναι οι στρατηγικές αλλαγές της Αγίας Τριάδας που τώρα έχει το υπουργείο Εσωτερικών, το υπουργείο Εξωτερικών, το υπουργείο Δημόσιας Τάξης και το υπουργείο Ανάπτυξης με τον τουλάχιστον ρωσόφιλο Τσοχατζόπουλο.

Ο Ρέππας έφυγε από την "ασφάλεια" του υπουργείου Τύπου και ΜΜΕ για να μετακινηθεί στο θεαλλώδες υπουργείο Εργασίας και να εισπράξει όλη την δυσανεμία των εργαζόμενων από την κακή οικονομική κατάσταση. Ο Πρωτόπαπας μετακόμισε στο υπουργείο Τύπου. Ο Παπουτσής έφυγε από το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας παρά το γεγονός ότι ήταν αυτός που τελείωσε τον Σφηνιά, και στη θέση του μπήκε ο φίλος του Λαλιώτη Ανωμερίτης.

Η τραγική φιγούρα του ανασχηματισμού είναι ο "κομμένος" Σταθόπουλος που έγινε μισητός στην πλειοψηφία των καθυστερημένων μαζών με την προβοκάτσια των ταυτοτήτων και εισέπραξε όλη τη λαίλαπα της οργής της σοβινιστικής εκκλησιαστικής τάσης. Αυτός φαίνεται ότι

ήταν ένας φιλελεύθερος με δεσμούς με τη ρωσόδουλη φράξια, αλλά δεν ήταν δικός της άνθρωπος. Η εκκαθάριση του Σταθόπουλου σημαίνει ότι τώρα, αφού αποδυναμώθηκε η σοβινιστική τάση της εκκλησίας, ήρθε η ώρα να ενισχυθεί ο ρωσόφιλος Χριστόδουλος από τον Σημίτη. Ο ίδιος ο Σημίτης ποτέ δεν έκανε καμία πραγματική σύγκρουση με τον ορθοδοξο-φασισμό. Τρέχει από εκκλησία σε εκκλησία, ενώ οι παπάδες συνεχίζουν να ευλογούν τη Βουλή και όλα τα δημόσια έργα, ο μισθός τους καταβάλλεται από τον κρατικό κορβανά, η "ορθοδοξία" παραμένει η "επικρατούσα θρησκεία", οι καθολικοί, οι Ιεχωβάδες και οι μουσουλμάνοι ακόμα κυνηγιούνται, όλα όσα συνιστούν τον ορθοδοξο-φασισμό είναι στη θέση τους. Τώρα έφυγε και ο ονομαστικός εχθρός του ορθόδοξου φονταμενταλισμού, ο Σταθόπουλος κι έτσι αποκαταστάθηκε το χτυπημένο κύρος του Χριστόδουλου στην εθνικιστική ιεραρχία λόγω της ήπιας στάσης του στο θέμα των ταυτοτήτων. Η εκκαθάριση Σταθόπουλου διέλυσε τις αυταπάτες των φιλελεύθερων. Στη θέση του Σταθόπουλου τοποθετήθηκε ο Πετσάλνικος, πρώην υφυπουργός Μακεδονίας-Θράκης και φίλος του Γ. Παπανδρέου.

Ο Σταθόπουλος όμως αποφάσισε να μη φύγει αθόρυβα. Έτσι την επόμενη κιόλας του ανασχηματισμού κατηγόρησε τον Σημίτη ότι τον έδιωξε επειδή δεν έκανε όλες τις "βρωμοδουλειές" που του ζητούσε. Είπε συγκεκριμένα ότι: "Υπήρχαν μεμονωμένες απόψεις που νόμιζαν ότι έπρεπε να είμαι πιο δραστήριος στην απονομή της Δικαιοσύνης, με την έννοια ότι έπρεπε να γίνονται κάποιες παρεμβάσεις σε ορισμένα θέματα που έχουν σημασία και πολιτικές επιπτώσεις. Και για να μη μιλάμε έμμεσα, σε διάφορες εισαγγελικές διώξεις όπου ο δικόμομος ήταν πολιτικός ή περιβάλλον πολιτικού". Αυτό λειτούργησε πραγματικά σα βόμβα δίνοντας φτερά στην πτέρυγα Μητσοτάκη που δέχεται επίθεση από το Λαλιώτη, αλλά και στους δικαστές από τους κύκλους της παλιάς δεξιάς που ξεκίνησαν πρόσφατα μία κόντρα με την κυβέρνηση στα θέματα του Χρηματιστηρίου και του Κτηματολογίου. Η επίθεση Σταθόπουλου σε αυτή την κρίσιμη στιγμή της όξυνσης της πολιτικής πάλης έχει φέρει σε αφάνταστα δύσκολη θέση το μπλοκ Σημίτη - Λαλιώτη.

Θα έπρεπε ίσως εδώ να αναφέρουμε ότι σε οποιαδήποτε χώρα με τη στοιχειώδη αστικοδημοκρατική νομιμότητα, παρόμοιες δηλώσεις ενός απερχόμενου υ-

πουργού Δικαιοσύνης θα αποτελούσαν το μεγαλύτερο πολιτικό θέμα και θα προκαλούσαν ισχυρούς τρανταγμούς στην κυβέρνηση. Αλλά στην Ελλάδα σε τέτοιες κρίσιμες στιγμές οι δημοκρατικοί μηχανισμοί παραλούν μπροστά στην οικουμενική κάλυψη του καθεστώτος απ' όλες τις κοινοβουλευτικές σοσιαλφασιστικές ηγεσίες.

Χαρακτηριστικό του ανασχηματισμού είναι η τεράστια στρατιά των υφυπουργών με αρκετά νέα πρόσωπα. Το σημαντικό σ' αυτή τη στρατιά είναι η υπουργοποίηση του προερχόμενου από τον ΣΥΝ, Σπ. Βούγια στο υπουργείο Μεταφορών, όπου μαζί με τον αμετακίνητο Βερελή θα αποτελέσουν το δίδυμο που θα συνεχίσει και θα εμβαθύνει τη σχέση της υποτέλειας με Κόκκαλη-Λιακουνάκο και Σία.

Σε επίπεδο υφυπουργών επίσης έγινε μίνι εκκαθάριση στο Υπουργείο Εξωτερικών με τη φιλοευρωπαϊά Παπαζώη και τον εθνικιστή Νιώτη εκτός υπουργείου και κυβέρνησης. Αναπληρωτής υφυργός Εξωτερικών δέπλεσε στον Γ. Παπανδρέου μπήκε ο Γιαννίτσας.

Ο ανασχηματισμός με λίγα λόγια ενισχύει τις θέσεις της ρωσόδουλης Αγίας Τριάδας.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Κούτελος Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΟΚ

ΕΠΙΤΑΧΥΝΕΤΑΙ Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΣΗΜΙΤΗ-ΣΥΝ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Μέσα σ' ένα όργιο πραξικοπηματισμού αναδείχθηκε το νέο ηγετικό δίδυμο της εξουσίας στη χώρα από το νέο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, το δίδυμο Κ. Λαλιώτης και Γ. Παπανδρέου. Ο τρίτος της "Αγίας Τριάδας" Σημίτης εκλέχτηκε ξανά με ακόμα μεγαλύτερο ποσοστό, κυριάρχησε στην Κεντρική Επιτροπή, κι ετοιμάζεται να προωθήσει την εξουσία της "Αγίας Τριάδας" στο Εκτελεστικό Γραφείο και στην κυβέρνηση. Η παντοδυναμία Σημίτη στηρίχτηκε στη στάση του Α. Τσοχατζόπουλου που, όπως πάντα επέλεξε να πουλήσει το στρατόπεδό του την πιο κρίσιμη στιγμή. Το συνέδριο αποφάσισε σαν κεντρικό πολιτικό καθήκον του ΠΑΣΟΚ στη "νέα εποχή", τη διεύρυνση δηλ. την άνοδο του ΣΥΝ στην εξουσία και αναμένονται οι αποφάσεις της καταστατικής συνδιάσκεψης του 2002 που θα αφορούν τις καταστατικές αλλαγές για τη διεύρυνση, δηλ. την επέλαση των κνιτοειδών στο ΠΑΣΟΚ.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΥΟ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΡΕΙΣ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΧΙΑΙΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ...

Η πρώτη πράξη του συνεδρίου ήταν η μαζική εγγραφή χιλιάδων μελών στο ΠΑΣΟΚ ακόμα και... με αποστολή φαξ λίγους μήνες πριν από την εκλογή των συνεδριών, ακριβώς για να ελεγχθεί η εκλογή των συνεδριών από το σημαντικό μπλοκ. Όπως χαρακτηριστικά επισημάνθηκε το ΠΑΣΟΚ είναι το μοναδικό ευρωπαϊκό κόμμα με τόσο μεγάλο ποσοστό μελών στο συνολικό αριθμό των ψηφοφόρων του. Αυτό συμβαίνει γιατί το ΠΑΣΟΚ δεν έχει καθόλου τα χαρακτηριστικά του παραδοσιακού αστικού κόμματος, αλλά των ανατολικού τύπου γραφειοκρατικών κομμάτων που συγκροτούσαν κομματικούς στρατούς για να μπορέσουν να ασκήσουν τη φασιστική τους εξουσία.

Το πρόβλημα στη συνέχεια ήταν ότι αρκετά από τα χιλιάδες νέα μέλη-να σημειωθεί ότι συνολικά πλέον το ΠΑΣΟΚ έχει 308.000 μέλη (!!) - δεν είχαν καμία όρεξη να πάνε να ψηφίσουν συνέδρους, ειδικά αυτοί που έστειλαν με φαξ την αίτηση εγγραφής... Έτσι, το σημαντικό μπλοκ, επιστράτευσε την... πιο πλατιά λαϊκή βάση για την εκλογή των δικών του συνεδριών. Η πιο πλατιά βάση αποτελούνταν από τους απλούς ψηφοφόρους της γειτονιάς που δεν ήταν ποτέ μέλη του ΠΑΣΟΚ, ούτε θα γίνουν, τουλάχιστον μέχρι το επόμενο συνέδριο! Μάλιστα στα Τρίκαλα καταγγέλθηκε ότι "επιχειρήθηκε να ψηφίσουν πρόσωπα από γειτονικό... καταυλισμό αλλοδαπών" (Ελεύθερος Τύπος, 1/10/2001).

Με αυτό τον τρόπο δημιουργήθηκε ένας απέραντος αριθμός συνεδριών που, όπως χαρακτηριστικά είπε από το βήμα του συνεδρίου, ο Π. Αυγερινός, μέλος της Κ.Ε., θύμιζε συνέδριο Τσαουσέσκου: "μόνον ο Τσαουσέσκου είχε 5.000 μέλη, εμείς φθάσαμε τα 6.500". Ο Αυγερινός που είναι άνθρωπος της "Αγίας Τριάδας", το είπε αυτό για να είναι λίγοι στο επόμενο συνέδριο όπου η ρωσόδουλη κλίκα πιστεύει ότι θα έχει ελεγχθεί τα πράγματα και θα τη συμφέρουν πιο στενά "ακρωτηριασμένα" σώματα.

Δεν θα περίμενε κανείς τίποτα λιγότερο από τη μαύρη ηγετική κλίκα παρά ένα όργιο πραξικοπηματισμού. Άλλωστε πραξικοπηματικά επισπεύσθηκε αυτό το συνέδριο με εκβιασμό από το Σημίτη, και δεν μπόρεσε να το αναβάλει ούτε η παγκόσμια εμπλοκή με τις επιθέσεις στους δίδυμους πύργους και ο πόλεμος που επακολούθησε. Οι ΠΑΣΟΚοι πήγαν να λύσουν τα κομματικά τους προβλήματα με τις μπόμπες να πέφτουν στο Αφγανιστάν γιατί έτσι ήθελε η Τριάδα.

Θα περίμενε όμως κάποιος ότι τέτοιου είδους μεθοδεύσεις θα προκαλούσαν μία θύελλα αντιδράσεων. Αποδείχτηκε τελικά ότι η τρίτη τετραετία στην εξουσία έχει διαβρώσει μέχρι το μεδούλι και τη βάση και τα στελέχη,

που δε σκέφτονται τίποτα άλλο από τη διατήρηση της αρπακτικής εξουσίας τους και γι' αυτό τους είναι απαραίτητος ένας Σημίτης κι ένας Γ. Παπανδρέου.

Ο μοναδικός άνθρωπος που έκανε φασαρία για τα φαινόμενα της εκτεταμένης νοθείας ήταν ο Γ. Παναγιωτακόπουλος, ο οποίος ανήκει στο ευρύτερο στρατόπεδο Τσοχατζόπουλου, και στον κύκλο επιρροής του Παπουτσή. Ο ίδιος ο Τσοχατζόπουλος παρά το γεγονός ότι το δικό του στρατόπεδο ήταν που μακελεύτηκε με τη νοθεία δεν το έκανε θέμα, προσφέροντας ήδη από το ξεκίνημα στήριξη στο σημαντικό στρατόπεδο.

Όπως αναφέρουν τα Νέα, 4/10/2001, "στα κοψίματα πρωταγωνίστησαν οι "ομάδες" - και φυσικά τα νέα μέλη. Μάλιστα, λέγεται "ότι υπάρχει οργάνωση που διαθέτει... 2.500 μέλη, αλλά όχι και γραφεία!!!", ενώ μεταξύ αυτών που κόπηκαν ήταν στελέχη που είχαν κερδίσει πρωτιές στις προκριματικές εκλογές.

Η επόμενη πράξη παίχτηκε στις περίφημες λίστες για την Κ.Ε. Εκεί ο Σημίτης "έκοψε" όσο μπορούσε από το μπλοκ εκείνο των φιλο-ευρωπαϊκών στελεχών που τον είχαν στηρίξει για να ανέβει στην ηγεσία. Για να το επιτύχει αυτό, μεταξύ άλλων, έθεσε ο ίδιος κώλυμα για την εκλογή στην Κ.Ε. των υποψηφίων που κατέχουν θέση στον κρατικό μηχανισμό, ενώ σ' αυτόν τον κανόνα έθεσε ο

ίδιος και τις εξαιρέσεις! (Νέα, 10/10/2001). Σύμφωνα με δημοσίευμα των Νέων, 11/10/2001 γύρω στα σαράντα "κομμένα" στελέχη από τους "εκουγχρονιστές", αποφάσισαν να κάνουν δική τους λίστα. "Κόπηκε" επίσης και ένας αριθμός ενδιάμεσων παλαιών στελεχών που συνήθως πρωτοδοτούσε το σημαντικό μπλοκ λόγω του κύρους τους στο κόμμα, όπως και στελέχη που είναι ήδη μέλη της Κ.Ε., ενώ προωθήθηκαν νέοι υποψήφιοι "κεντροαριστερής κατεύθυνσης". Σε δημοσίευμα του Επενδυτή, (13-14/10/2001) διαβάζουμε: "Αρνητικές εντυπώσεις προκάλεσε η "επιβολή της υποψηφιότητας του Π. Φασούλα. Στα νέα πρόσωπα συμπεριλαμβάνονται η Μιλ. Αποστολάκη, η Φ. Γεννηματά καθώς και ο Π. Ευθυμίου. Προκειμένου να "χωρέσουν" οι νέοι, η Χαριλάου Τρικούπη αποφάσισε να "κόψει" και ορισμένα από τα νυν μέλη της Κ.Ε. Αυτός, όμως, δεν είναι ο μόνος λόγος, όπως στην περίπτωση του ευρωβουλευτή Αλ. Μπαλάτα, που συμπεριλαμβάνεται μεταξύ των "κατατομηθέντων" κατόπιν εντολής Σημίτη επειδή του έχει ασκήσει κριτική... "Κομμένος" είναι προ πολλού και ο Θ. Κατσανέβας ενώ αποκλείστηκε τελικά και ο Δ. Σωτηρηλός, Μ. Σταυρακάκης και Φ. Παπαδέλης".

Η "ΚΑΘΑΡΗ ΕΝΤΟΛΗ" ΣΗΜΙΤΗ ΚΑΙ Ο ΑΘΛΙΟΣ ΤΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Σημίτης ζήτησε "καθαρή εντολή", δηλαδή εντολή να ορίσει το καινούριο κυβερνητικό επιτελείο όπως η κλίκα νομίζει και να πάρει τις πολιτικές αποφάσεις που ο ίδιος θα κρίνει για να τις επιβάλει στο νέο επιτελείο, χωρίς αντιρρήσεις και κριτικές από την εσοκομματική αντιπολίτευση.

Ο νέος φασισμός κάνει επίδειξη ισχύος χρησιμοποιώντας απόλυτους όρους μόνο στα ζητήματα εξουσίας, όπως "καθαρές εντολές", "καθαρή λύση", "κάθαρση". Αυτά όλα σημαίνουν ένα πράγμα "καθαρή εξουσία της κλί-

κας" δίχως πολιτικούς περιορισμούς και δίχως δεσμεύσεις. Την εισαγωγή της λέξης κάθαρση στην πολιτική ζωή την έφερε πρώτος ο Α. Παπανδρέου με ένα μεγάλο πολιτικό πραξικόπημα για την εκκαθάριση στελεχών μέσα στο ίδιο του το κόμμα. Ήταν η "κάθαρση" του '89 που έδωσε τα στελέχη που πίστευαν στην αυτοδυναμία του ΠΑΣΟΚ, τους Κουτσόγιωργα, Αθανασόπουλο, Πέτσο, Τσοβόλα κ.λπ. Τότε άρχισαν να ανατρέπονται στο ΠΑΣΟΚ οι συσχετισμοί, και να κερδίζει έδαφος η συνεργασία με τον ΣΥΝ. Ας μην ξεχνάμε ότι καρπός όλης αυτής της μάχης ήταν η "οικουμενική κυβέρνηση". Έγιναν πολλά από τότε για να φθάσουμε στην "καθαρή εντολή" Σημίτη, με στόχο να εκκαθαρίσει τη δική του εσοκομματική αντιπολίτευση, με τον ΣΥΝ προ των πυλών. Γι' αυτό η "καθαρή εντολή" συνοδεύτηκε από την κατοχύρωση του περιφημου "διπολικού σχήματος" στη νέα πολιτική φάση όπου ο ένας πόλος είναι η "προοδευτική αριστερά" και ο άλλος πόλος η "συντηρητική δεξιά". Αυτός ο διαχωρισμός είναι κεντρικός σε όλα τα κείμενα του Συνεδρίου και στις τοποθετήσεις Γ. Παπανδρέου και Λαλιώτη. "Αντίπαλος είναι η δεξιά", είπε ο Σημίτης, δίνοντας της σχεδόν μεταφυσική διάσταση. Και πολλοί δεν κατάλαβαν το λόγο της έμφρασης στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή σ' αυτή την παλιομοδίτικη φράση, δεδομένου μάλιστα ότι μέσα στο ΠΑΣΟΚ ουδείς έχει αμφισβητήσει μέχρι σήμερα ότι η Δεξιά είναι αντίπαλος και ουδείς έχει αναζητήσει συμμαχία με τον άλλο πόλο. Προς τι η αντιδεξιά υστερία; Μα αν δεν υπάρχει δεξιός εχθρός, πως θα είναι πειστικός ο "αριστερός σωτήρας";

Ο Σημίτης ζήτησε λοιπόν να τελειώνει η αμφισβήτηση από την εσοκομματική αντιπολίτευση στα ζητήματα της κρατικής εξουσίας. Μετά από αυτή την προκλητική εμφάνιση, είπαν όλοι: "Τώρα, να δούμε τι θα απαντήσει ο Άκης", δεδομένου ότι οι "τσοχατζοπουλικοί" είναι το μόνο υποτιθέμενο ισχυρό αντιπολιτευτικό στρατόπεδο στο ΠΑΣΟΚ. Ανέβηκε λοιπόν αρχικά στο βήμα ο Άκης και είπε εντυπωσιακά, "ουδείς σκέφτεται, ούτε έχει το δικαίωμα να παραχωρήσει σε κανέναν λευκές επιταγές" και ότι "στηρίζουμε την ηγεσία πάνω σε συμφωνημένες πολιτικές". Και είπαν όλοι ότι ο Άκης σήκωσε το γάντι, αλλά όπως δήλωσε χαρακτηριστικά στέλεχος του Ε.Γ.: "σήκωσε μεν το γάντι, αλλά μόνο για να το ξεσκονίσει και να το ξαναφήσει στη θέση του".

Γιατί ο Τσοχατζόπουλος, όχι μόνο δεν έβαλε υποψηφιότητα στο συνέδριο, διευκολύνοντας τον Σημίτη, αλλά δεν υποστήριξε ούτε καν το ρεύμα του λευκού που απαιτούσε το στρατόπεδό του. Υποτίθεται ότι θα εκβίαζε το Σημίτη να δεχθεί ισχυρή αντιπροσώπευση της τάσης του στα κομματικά όργανα με την απειλή του λευκού. Τη δεύτερη μέρα του συνεδρίου και χωρίς να υπάρχει καμία κίνηση προσέγγισης από το σημαντικό μπλοκ, ο Τσοχατζόπουλος δήλωσε στο κλείσιμο της συνεδρίασης και αμέσως μετά τη δευτερολογία του Σημίτη, ότι τον στηρίζει στην προεδρία του κόμματος. Αυτό ήταν ένα τρομερό πόυλημα του στρατοπέδου, που αν δεν ήταν βυθισμένο και αυ-

ΤΟ ΝΕΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ

Παρά το γεγονός ότι η "Αγία Τριάδα" Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου έχει το πάνω χέρι στις κομματικές διαδικασίες, η σύνθεση του νέου Εκτελεστικού Γραφείου του ΠΑΣΟΚ φανερώνει την αδυναμία αυτής της φράξιας να επιβάλλει από τώρα την απόλυτη κυριαρχία της πράγμα που οφείλεται στο ότι οι νίκες της βασίζονται σε μία σειρά από πολιτικά πραξικοπήματα, ίντριγκες και συνωμοσίες και όχι σε καθαρή και ανοιχτή αντιπαράθεση.

Έτσι, στο Ε.Γ. εκλέχτηκαν από τον σκληρό πυρήνα της ρόσικης κλίκας Σημίτη, μόνο οι Γ. Παπανδρέου, Κ. Σκανδαλίδης, ενώ οι Α. Κακλαμάνης, Μ. Νεονάκης και Μ. Αποστολάκη είναι σε μεγάλο βαθμό ελεγχόμενοι όχι όμως απόλυτα. Οι Βενιζέλος, Ρέππας, Παπανδρέου ανήκουν στη φιλοευρωπαϊκή τάση. Ο τουλάχιστον ρωσόφιλος Α. Τσοχατζόπουλος έκλεξε εκτός από τον ίδιο και τους Χρ. Παπουτσή και Τ. Αντωνίου οι οποίοι είναι αναγκασμένοι σε κάθε περίπτωση να κινούνται στα πλαίσια του στρατοπέδου της λεγόμενης εσοκομματικής αντιπολίτευσης. Ο Σημίτης κατάφερε να διώξει τον Πάγκαλο παρά το γεγονός ότι ήταν ένατος στην ψηφοφορία για την Κ.Ε. και τον Παπαδόπουλο, ενώ από τα στρατόπεδο Τσοχατζόπουλου έφυγε ο Μωραΐτης. Ο Πάγκαλος που έμεινε έξω από Εκτελεστικό και κυβέρνηση πήρε ένα γερό μάθημα. Είχε ρίξει τους τόνους τόσο ενάντια στον Σημίτη όσο και ενάντια στον Γ. Παπανδρέου σε όλη την περίοδο του συνεδρίου με την ελπίδα ενός υπουργικού θώκου. Όχι μόνο δεν απόκτησε υπουργείο, αλλά έχασε και τη θέση που ήδη είχε στο Εκτελεστικό.

Η Αγία Τριάδα έφτιαξε ένα Εκτελεστικό που να αντιπροσωπεύει όλες τις τάσεις του ΠΑΣΟΚ ώστε να μην υπάρχουν εκρήξεις ενάντια στην ηγεσία. Είναι αναγκαίο άλλωστε να καθησυχάσει όλες τις τάσεις τώρα για να μπορέσει να περάσει τη συμμαχία με ΣΥΝ μέσα από την καταστατική συνδιάσκεψη του 2002. Οι περιορισμοί και οι δεσμεύσεις της Αγίας Τριάδας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι παρά το γεγονός ότι ανοίγει όλο και περισσότερο ο δρόμος της συγκυβέρνησης, υπάρχουν πολλά εμπόδια ακόμα μέσα στο ΠΑΣΟΚ που πρέπει να ξεπεράσουν οι σκοτεινοί μηχανισμοί της Χαριλάου Τρικούπη.

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ:

ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΗ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ

Απάντηση στον ελιγμό Λαλιώτη και δικαστικές νίκες

Η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων απάντησε δυναμικά στον εμπαιγμό του Λαλιώτη που υποσχέθηκε στους απολυμένους αποκατάσταση και για άλλη μια φορά δεν τήρησε την υπόσχεση του.

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας πως ο Λαλιώτης είπε στην Επιτροπή Αγώνα να αναζητήσει τη στήριξη βουλευτών του Πειραιά για την κατάθεση τροπολογίας στο υπουργείο Γεωργίας με αντικείμενο την αποκατάστασή τους, και τους υποσχέθηκε ότι αν το έκαναν θα φρόντιζε να περάσει η τροπολογία στη Βουλή. Η Επιτροπή Αγώνα αν και καθόλου δεν πίστεψε τις διαβεβαιώσεις του, για να μην του δώσει ερείσματα στη βάση των απολυμένων, κινήθηκε και κατάφερε να συγκεντρώσει τη στήριξη των βουλευτών. Στη συζήτηση του νομοσχεδίου στις αρχές του Σεπτεμβρίου, ο ίδιος ο υπουργός Γεωργίας Ανωμερίτης απέρριψε την τροπολογία. Στη συνέχεια όταν η Επιτροπή Αγώνα ζήτησε εξηγήσεις από τον Λαλιώτη, αυτός αρνήθηκε ότι είχε δώσει οποιαδήποτε διαβεβαίωση ότι η τροπολογία θα περάσει.

Η Επιτροπή Αγώνα πραγματοποίησε πορεία διαμαρτυρίας στη Νίκαια όπου βρίσκεται το βουλευτικό γραφείο του Λαλιώτη, και κόλλησε στο κέντρο του Πειραιά και στις συνοικίες αφίσα με τη φωτογραφία του Λαλιώτη, όπου καταγγέλλει τον εμπαιγμό και καλεί τους εργαζόμενους του Πειραιά να στηρίξουν τον αγώνα των απολυμένων.

Είναι γεγονός πάντως ότι πολλοί απολυμένοι απογοητεύτηκαν επειδή είχαν μέσα τους πιστέψει ότι τελικά ο Λαλιώτης θα τους αποκαθιστούσε. Όμως η Επιτροπή Αγώνα που δεν δοκίμασε μια τέτοια υπατία και είχε ειδοποιήσει τους απολυμένους για το τι θα συνέβαινε στάθηκε όρθια και μάλιστα αύξησε το κύρος της μέσα στους απολυμένους. Έτσι σταδιακά και με τις επίμονες κινητοποιήσεις ο αγώνας ξαναδυναμώσε και μάλιστα μπήκε σε μια νέα πιο πεισματάρικη και ποιοτικά πιο δυνατή φάση. Αυτό φάνηκε στη διαδήλωση κατά της φιέστας του Λαλιώτη στη Δραπετσώνα.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Τη Δευτέρα 1 Οκτώβρη η Επιτροπή Αγώνα πραγματοποίησε μεγάλη συγκέντρωση έξω από το Καστράκι στη Δραπετσώνα όπου οργανώθηκε εκδήλωση – συναυλία υπό την αιγίδα του ΥΠΕΧΩΔΕ για τα εγκαίνια του αρχαιολογικού χώρου της Ηετιώνειας Πύλης. Είχε ανακοινωθεί ότι στην εκδήλωση θα ήταν παρών και θα μιλούσε ο ίδιος ο Λαλιώτης σε διοργανωτής.

Η εκδήλωση που έστησε ο Λαλιώτης σε συνεργασία με το Δήμο της Δραπετσώνας θα παρουσίαζε μία υποτιθέμενη ανάπλαση της περιοχής. Τιμώμενο πρόσωπο ήταν ο Μίκης Θεοδωράκης, και η συναυλία με γνωστά ονόματα καλλιτεχνών (Νίκο Ξυδάκη, Δημήτρη Παπαδημητρίου, Αρλέτα, Λάκη Χαλκιά κ.ά) θα γινόταν κυρίως με δικά του τραγούδια. Πραγματικά τιμώμενο πρόσωπο όμως ήταν ο Λαλιώτης. Το γεγονός είναι ότι όλο το στήσιμο έγινε μόνο για το πλασάρισμα του Λαλιώτη και των ανθρώπων του στον Πειραιά, ενώπιε δημοτικών εκλογών και συνεδρίου. Αυτό το διαπίστωνε εύ-

κολα κανείς με μία ματιά στο γύρω χώρο όπου φαινόταν καθαρά ότι δεν είχε γίνει τίποτα άλλο από κάποιες πρόχειρες κατασκευές που υποτίθεται ότι αποτελούσαν εκθεσιακό χώρο της κατά τ' άλλα ήδη κατασκευασμένης από χιλιετίες Ηετιώνειας Πύλης. Η όλη εκδήλωση είχε διαφημιστεί πολύ καιρό πριν με αφίσες και ανακοίνωση στον Τύπο, και τόσο τα γνωστά ονόματα που συμμετείχαν, όσο και το γεγονός ότι η συναυλία ήταν δωρεάν συγκέντρωσε αρκετό κόσμο.

Το μεγάλο επίτευγμα του Λαλιώτη που θα παρουσιαζόταν στην εκδήλωση ήταν ότι σε συνεργασία με τον δήμαρχο Δραπετσώνας, Χρονόπουλο, επίσης στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, κατάφεραν να μειώσουν τη μόλυνση της περιοχής απομακρύνοντας τα εργοστάσια, και να δημιουργήσουν τη νέα Δραπετσώνα "κέντρο του πολιτισμού και της ανάπτυξης". Δηλαδή, στην εκδήλωση θα παρουσιαζόταν το έγκλημα του κλεισίματος του εργοστασίου των Λιπασμάτων και όλων των άλλων εργοστασίων σε μέτρο σωτηρίας για την πόλη. Οι Λιπασματίωτες ήταν αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν στους δολοφόνους να περηφανευτούν για το φόνον στον τόπο του εγκλήματος και να τον παρυσιάσουν σαν ανδραγάθημα.

Οι 70 περίπου απολυμένοι και μέλη της Επιτροπής που αργότερα έγιναν 100 έκαναν πορεία στους δρόμους της Δραπετσώνας και έφθασαν στον τόπο της εκδήλωσης όπου από νωρίς είχε παραταχθεί ενισχυμένη δύναμη ΜΑΤ. Η ύπαρξη των ΜΑΤ είχε αποκλειστικό σκοπό την περιφρούρηση του Λαλιώτη από τη διαμαρτυρία των Λιπασματιωτών, και ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με το κλίμα της όλης εκδήλωσης, μίας ανοιχτής συναυλίας με αντικείμενο τα εγκαίνια του εκθεσιακού χώρου ενός αρχαίου μνημείου σε περιοχή μακριά από το κέντρο όπου υπάρχουν μόνο γειτονιές.

Οι απολυμένοι παρατάχθηκαν με το πανό τους με σύνθημα: «ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΡΑ» μπροστά από την αστυνομική δύναμη, και φώναζαν: "Η Δραπετσώνα θέλει δημοκρατία, Λαλιώτη δεν σε σώνει η αστυνομία". Η Επιτροπή Αγώνα, έκανε διαπραγμάτευση με τον αξιωματικό της Αστυνομίας. Η θέση της Αστυνομίας ήταν ότι θα επέτρεπε τη συγκέντρωση στο σημείο που βρίσκονταν ήδη οι απολυμένοι, δηλαδή σε κάποια "απόσταση ασφαλείας" από το χώρο της εκδήλωσης. Οι απολυμένοι βρέθηκαν ακριβώς απέναντι από την είσοδο για το κοινό, εκεί όπου όσοι έρχονταν ήταν αδύνατο να μην δουν τη συγκέντρωση, και να μην ακούσουν τα συνθήματα. Τελικά, συμφωνήθηκε να παραμείνουν οι συγκεντρωμένοι για κάποιο διάστημα σ' αυτό το σημείο και στη συνέχεια να μετακινηθούν σε κάποιο σημείο που ήταν ακόμα πιο κοντινό στο χώρο που θα συγκεντρώνονταν οι επίσημοι, στο πεζοδρόμιο απέναντι από τους επισήμους. Οι απολυμένοι συνέχιζαν φωνάζοντας συνθήματα και μοιράζοντας στον κόσμο σε ανακοίνωση το κείμενο της αφίσας.

Όταν άρχισαν οι ομιλίες, οι συγκεντρωμένοι μετακινήθηκαν στο δεύτερο σημείο πάντα με τη συνοδεία και την περιφρούρηση αστυνομικής δύναμης. Ήδη η κραυγή των απολυμένων είχε συγκινήσει όσους πήγαν για να παρακολουθήσουν τη συναυλία.

Σε μέλη της Επιτροπής Αγώνα που μοίραζαν την ανακοίνωση – καταγγελία μέσα στο χώρο της εκδήλωσης έφθασαν πολλά τέτοια μηνύματα. Κάποιοι άνθρωποι έφυγαν λέγοντας ότι δεν μπορούν να ψυχαγωγούνται όταν απ' έξω βρίσκονται απολυμένοι και φωνάζουν. Η φιέστα του Λαλιώτη είχε ήδη αρχίσει να καταρρέει.

Κεντρικές ομιλίες της εκδήλωσης ήταν αυτές του δήμαρχου της Δραπετσώνας Χρονόπουλου, του Λαλιώτη και του Μίκη Θεοδωράκη.

Οι συγκεντρωμένοι φώναζαν συνθήματα και κατάγγελλαν με ντουντούκα τον Χρονόπουλο για τη στάση του κατά τη διάρκεια της ομιλίας του: "Χρονόπουλε μην κρύβεσαι πίσω από τη μουσική. Εσύ φώναζες να κλείσει το εργοστάσιο και υποσχέθηκες ανάπλαση και αποκατάσταση. Τι έχεις να πεις τώρα στους απολυμένους;". Φωνάχτηκαν τα συνθήματα: "Λαλιώτη δε σε σώνει η Αστυνομία, το έγκλημα θα βγει στην κοινωνία", "Κλείσαν κλείσαν τα Λιπάσματα, γεμίσανε τον Πειραιά ανέργους και χαλάσματα", "Πολιτισμός δεν είναι η ανεργία", "Θέλουμε δουλειά και όχι ανεργία, όχι άλλο χτύπημα στη βιομηχανία", "Δίχως τα Λιπάσματα, τους Μύλους, τη ΔΕΗ, στη Δραπετσώνα πια δεν έχουμε ζωή".

Όταν ανέβηκε ο Λαλιώτης στο βήμα, οι συγκεντρωμένοι φώναζαν με δύναμη "Αίσχος- Αίσχος- Αίσχος..." διαρκώς και τον γιούχαραν δυνατά. Όσο μιλούσε, δεν ακουγόταν ο ίδιος, αλλά το σύνθημα που φώναζαν με μία φωνή δυνατά όλοι οι απολυμένοι: "Λαλιώτη, Λαλιώτη, όπου και να πας, όπου και να κρυφτείς, να ξέρεις τα Λιπάσματα μπροστά σου θα τα βρεις", που ήταν και το σύνθημα που κυριάρχησε σε όλη τη διάρκεια της διαμαρτυρίας. Επίσης φωνάχτηκε το: "Γραμματέας νέος και φαρισαίος". Είναι χαρακτηριστικό ότι στο τέλος της ομιλίας του Λαλιώτη που ήταν η πιο σύντομη που έχει κάνει μέχρι τώρα, ακούστηκαν πολύ λίγα χειροκροτήματα. Ακόμα περισσότερο φανερώνει την πολιτική αδυναμία του στον Πειραιά, την πόλη-βάση του, το γεγονός ότι κανένα απολύτως από τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ Πειραιά που ήταν εκεί δεν έκανε έστω και μία μικρή παρέμβαση για να υπερασπίσει τον Λαλιώτη απέναντι στη λαίλαπα που δεχόταν.

Όταν στη συνέχεια μίλησε ο Μίκης Θεοδωράκης με τη ντουντούκα καλέστηκε από τους απολυμένους να μη δώσει νομομοποίηση στους δολοφόνους της βιομηχανίας. Αλλά ο ίδιος προτίμησε να μην κάνει καμία αναφορά στη διαμαρτυρία τους και να συμμετέχει ευτυχώς στη φιέστα που τον έγγλυφε. Διαβάσαμε στα Νέα, στις 28/9/2001 το ακόλουθο σχόλιο για τις σχέσεις Θεοδωράκη-Πανταγιά-Λαλιώτη: "Εντάξει, ότι ο κ. Γ. Πανταγιάς είναι από τους ανθρώπους τους οποίους ο κ. Μ. Θεοδωράκης τιμά τα τελευταία χρόνια με τη φιλία του, είναι γνωστό. Αλλά τώρα πια, μάλλον πρέπει να μι-

λάμε για "κολλητούς" – να, βρέθηκαν μαζί σε εκδήλωση στον Ρέντη για τον ποιητή Γ. Θεοδωράκη, τον αδελφό του μεγάλου συνθέτη Α, και στη συνέχεια πήγαν μαζί με τον κ. Κ. Λαλιώτη σε ταβέρνα της περιοχής". Φαίνεται ότι αυτήν την εποχή ο Θεοδωράκης έχει πλήρη σύμπλευση με το πιο μαύρο κομμάτι του σοσιαλφασιστικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ.

Μόλις έκλεισαν οι ομιλίες άρχισε η συναυλία. Η Επιτροπή Αγώνα από σεβασμό στο λαό που είχε έρθει για να την παρακολουθήσει αποφάσισε να μη φωνάζει άλλα συνθήματα και να τελειώσει εκεί η διαμαρτυρία.

Η παρέμβαση της Επιτροπής Αγώνα είχε τέτοια απήχηση ώστε το SEVEN αφιέρωσε είκοσι λεπτά σε αυτήν με σκηνές από τη συγκέντρωση και ομιλίες απολυμένων, ενώ μετέδωσε την είδηση και το TEMPO το οποίο μάλιστα πρόβαλε σε πρώτο πλάνο και την αφίσα της Επιτροπής Αγώνα με τη φωτογραφία του Λαλιώτη. Το έγκλημα πραγματικά αρχίζει να "βγαίνει στην κοινωνία".

ΤΟ ΒΑΤΕΡΛΩ ΛΑΛΙΩΤΗ

Η εκδήλωση αυτή ήταν το Βατερλώ του Λαλιώτη. Όσοι παραβρέθηκαν αντί να συγκρατήσουν την εικόνα του "αρχιτέκτονα της ανάπλασης", θα θυμούνται τη γιούχα του κατεδαφιστή. Όλη η διαφήμιση, η προετοιμασία, τα παχυλά κονδύλια που διατέθηκαν, τα λαμπρά ονόματα, πήγαν στράφι για τον Λαλιώτη και διατέθηκαν ουσιαστικά για να ακουστεί η φωνή των Λιπασματιωτών που μπήκε μέσα στην καρδιά των ανθρώπων της πόλης και τους έφερε πιο κοντά στον αγώνα τους. Όπως μας μεταφέρθηκε ο επικεφαλής της αστυνομικής δύναμης εισέπραξε τις διαμαρτυρίες του Λαλιώτη "που ήταν έξαλλος γιατί άφησε τους συγκεντρωμένους να έρθουν τόσο κοντά".

Η ήττα του είχε αντίκτυπο και στη μετάδοση από τα τηλεοπτικά δελτία όπου οι ομιλίες μεταδόθηκαν μόνο αργά το βράδυ, από τα κρατικά κανάλια, όταν έγινε δυνατή η απομόνωση του θορύβου από τα συνθήματα. Ωστόσο, ακόμα και με τη βοήθεια της τεχνολογίας οι βροντερές φωνές των απολυμένων δεν μπόρεσαν να εξαλειφθούν τελείως, ακούγονταν πάντα στο βάθος σαν ηχώ σε κάθε λέξη του Λαλιώτη. Όποιος παρακολούθησε τα δελτία, άκουγε και κάποιους από πίσω να φωνάζουν, αλλά δεν μάθαινε ποτέ το λόγο.

Αυτή η συγκέντρωση θα συζητιέται για πολύ καιρό στη Δραπετσώνα και σε όλο τον Πειραιά. Ήταν μια επίδειξη ζωτικότητας και ιδεολογικού σθένους του αγώνα των Λιπασματιωτών, και αποδείχτηκε ότι όσο αυτοί μένουν ενωμένοι και είναι αποφασισμένοι, έχουν τη δυνατότητα να ασκήσουν μία

συνέχεια στη σελ. 17

Την Πέμπτη 27 Σεπτεμβρίου 2001 αντιπροσωπεία της Επιτροπής Αγώνα αποτελούμενη από τους Γ. Νικολόπουλο, Απ. Παναγιωτίδη, Ηλ. Ματέρη εμφανίστηκαν στην εκπομπή "Εν Πειραιεί" του τηλεοπτικού σταθμού SEVEN, σ' ένα εκτενές ρεπορτάζ για τον αγώνα των Λιπασμάτων όπου η αντιπροσωπεία κατάγγειλε τον εμπαιγμό του Λαλιώτη.

ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-ΑΕΚΑ

ΤΡΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ, ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Απέναντι στη μεγάλη σφαγή στο Μανχάταν ο πολύμορφος κνίτικος θίασος (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΑΕΚΑ) παρατάχτηκε με διαφορετικές θέσεις που μόνο φαινομενικά συγκρούονται μεταξύ τους. Ουσιαστικά πρόκειται για τον εξής καταμερισμό ρόλων: Το ψευτοΚΚΕ, ο ανοιχτός δηλ. σοσιαλφασισμός προπαγανδίζει όπως πάντα την στρατηγική αντιαμερικάνικη-αντιευρωπαϊκή γραμμή σαν αληθινή Ρωσία, ο ΣΥΝ σαν μετωπικός κνίτης μεταμφιεσμένος σε δημοκράτη κρατάει στιβαρά τον αντιαμερικανισμό και κατακυλάει γρήγορα στις θέσεις του ψευτοΚΚΕ εκφράζοντας το “λαό της Γένοβα” και η ΑΕΚΑ που αποτελεί (όχι στη βάση της, αλλά στην ηγεσία της) το δυτικό απόσπασμα (είναι η μορφή Γ. Παπανδρεου) που μιλάει όπως ακριβώς η επίσημη Ρωσία του Πούτιν.

Η γραμμή της ΑΕΚΑ είναι η πιο επικίνδυνη πολιτικά γραμμή για τους δημοκράτες γιατί κριτικάρει το ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ, καταδικάζει τη σφαγή στο Μανχάταν και την τρομοκρατία και μπαίνει στο μέτωπο υπέρ των βομβαρδισμών όπως η Ρωσία με τη μορφή Πούτιν. Σε συνέντευξη τύπου στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης ο Ν.Μπίστης ανάμεσα στα άλλα σημειώνει: “Η πάταξη της τρομοκρατίας πρέπει να γίνει με τρόπο που δεν θα εξυπηρετήσει τις απώτερες επιδιώξεις των τρομοκρατών, δεν θα ενισχύσει δηλαδή, ένα παραλυτικό κύμα φόβου, δεν θα οδηγήσει σε περιστολή των ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, δεν θα τροφοδοτήσει αισθήματα φυλετικού και θρησκευτικού μίσους. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ οφείλει να δείξει αυτοσυγκράτηση, να κωφεύσει στις σειρήνες των ακραίων κύκλων που απαιτούν εκδίκηση και τυφλά αντίποινα μέσα σε ένα τοπίο που είναι ακόμη αδιευκρίνιστο.

Οι τελευταίες δραματικές εξελίξεις αποδεικνύουν ότι όσο ισχυρή και αν είναι μια χώρα, είναι αδύνατον να ανταπεξέλθει μόνη της στις παγκόσμιες προκλήσεις. Το αίτημα για δημοκρατική-πολιτική διεύθυνση της παγκοσμιοποίησης, για διεθνή συνεργασία χωρίς ηγεμονισμούς, για αλληλεγγύη των πλουσίων χωρών προς τις φτωχές χώρες του αναπτυσσόμενου κόσμου έρχεται με δραματικό τρόπο στην επικαιρότητα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση οφείλει να ανταποκριθεί αμέσως στις απαιτήσεις της εποχής” (13/9). Από την πρώτη στιγμή η ΑΕΚΑ οριοθετεί το πλαίσιο μέσα στο οποίο πρέπει να κινηθούν οι ΗΠΑ μετά το πλήγμα που υπέστησαν και αυτό είναι η παραίτηση τους από τον “μονοπολικό κόσμο” και η συμμετοχή τους σε ένα νέο “πολυπολικό κόσμο”, μια αγαπημένη έκφραση των ρωσόδουλων και των ρωσοκινέζων. Ωστόσο αυτός ο “πολυπολικός κόσμος” δηλ. συγκυριαρχία Ρωσίας-ΗΠΑ είναι αδύνατος χωρίς το ρήγμα στον Ατλαντικό και μια αντιαμερικάνικη Ευρώπη φιλική προς τη Ρωσία. Γι’ αυτό και στην ίδια συνέντευξη τύπου φρόντισε να διευκρινίσει ο Μπίστης ότι: “Παρακολουθούμε επίσης με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τις κινήσεις των σοσιαλδημοκρατών ηγετών της Γαλλίας και της Γερμανίας και την προσεκτική αναζήτηση που επιχειρούν για ρυθμίσεις, όπως η επιβολή του φόρου Τόμπιν (σημ. πάγιο αίτημα του κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης) που θα προστατεύουν τις κοινωνίες από την ανεξέλεγκτη κερδοσκοπία των αγορών. Υποστηρίζουμε ότι η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να πλαισιώσει αυτήν την προσπάθεια. Δεν μας διαφεύγει βέβαια ότι με τον κ. Μπους στην Προεδρία των ΗΠΑ μια τέτοια ρύθμιση στο διεθνές επίπεδο είναι αδύνατη. Ωστόσο τέτοιες ρυθμίσεις απαιτούν προετοιμασία, χρόνο και μεγάλη προσπάθεια που θεωρούμε σημαντικό να ξεκινήσει άμεσα από την Ευρώπη”

Όταν αρχίζουν οι βομβαρδισμοί στο Αφγανιστάν η ΑΕΚΑ επανέρχεται με ανακοίνωση τύπου στις 8/10 που λέει: “Η νομιμο-

ποιημένη από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ στρατιωτική αντεπίθεση των ΗΠΑ πρέπει να παραμείνει εστιασμένη σε συγκεκριμένους στόχους, να μην πλήξει αμάχους και να ολοκληρωθεί σύντομα ώστε να αναλάβει ο ίδιος ο ΟΗΕ το συνολικό αργόνα κατά της τρομοκρατίας. Δυστυχώς, με την απόρριψη από το αυταρχικό και σκοταδιστικό καθεστώς των Ταλιμπάν της απάιτησης του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για άμεση παράδοση του Οσάμα Μπιν Λάντεν, εξαντλήθηκαν τα πολιτικά και διπλωματικά μέσα. Η παραδοχή από την ηγεσία της Αλ Κάιντα της ευθύνης για τα τρομοκρατικά χτυπήματα στις ΗΠΑ, οι νέες απροκάλυπτες απειλές και τα κηρύγματα μίσους, αφήνουν εκτεθειμένους και όσους στην Ελλάδα με διάφορα προσχήματα συνεχίζουν να αρνούνται την ανάγκη αποφασιστικής καταπολέμησης των ολοκληρωτικών πρακτικών της διεθνούς τρομοκρατίας.

Οι ΗΠΑ οφείλουν να μην υπερβούν τα όρια αμύνης και να μην θέσουν σε κίνδυνο τη συνοχή της ευρύτατης διεθνούς συμμαχίας που έχει σχηματιστεί. Μόνο με τη διεθνή συναίνεση θα αντιμετωπιστεί ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός και η διεθνή τρομοκρατία, θα γίνει εφικτή η ανατροπή των Ταλιμπάν και η εγκαθίδρυση δημοκρατικής διακυβέρνησης στην πολύπαθη χώρα του Αφγανιστάν. Η ελληνική κυβέρνηση και όλες οι κυβερνήσεις των χωρών της Ε.Ε. οφείλουν να έχουν σταθερή στάση, με βάση την απόφαση της Συνόδου Κορυφής, να αποτρέψουν παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και να συμβάλλουν τόσο στην προστασία των προσφύγων όσο και στην διεθνή ανθρωπιστική βοήθεια” (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Όταν λέει ο Μπίστης και η Ρωσία ότι “δεν πρέπει οι ΗΠΑ να υπερβούν τα όρια αμύνης” εννοούν ότι δεν πρέπει να χτυπήσουν τη Συρία, το Ιράν, το Σουδάν, το Λίβανο και τις άλλες ρωσόφιλες τραμπούκικες χώρες. Πραγματικά αν το κάνουν αυτό οι ΗΠΑ όλη η ρώσικη στρατηγική και μαζί η ρώσικη προβοκάτσια του Μανχάταν θα πάνε χαμένες. Σε αυτή τη φάση η Ρωσία δεν θέλει ούτε και χτύπημα στο Ιράκ γιατί αυτό θα την υποχρεώσει να συμπαραταχθεί με το δεύτερο.

Οι βομβαρδισμοί είναι επίσης αποδεκτοί από την ΑΕΚΑ μόνο στο βαθμό που είναι νομιμοποιημένοι από το Συμβούλιο Ασφαλείας όπως και το δικαίωμα άμυνας των ΗΠΑ. Αυτό σημαίνει ότι μόλις παρέμβει το ΣΑ, δηλ. η Ρωσία και η Κίνα, πρέπει αμέσως να σταματήσουν και να αναλάβει ο ΟΗΕ, δηλαδή οφείλουν να συνεχίζουν πάντα σε συμμαχία με τον υπ’ αριθμόν ένα ύποπτο της σφαγής στο Μανχάταν, τη Ρωσία. Ο Μπίστης κρύβεται βέβαια πίσω από τις ευρωπαϊκές αποφάσεις αλλά δεν είναι αυτές που εννοεί όταν μιλά για “ευρύτατη διεθνή συμμαχία” και “διεθνή συναίνεση”. Αν και φαινομενικά αριστερή σε σχέση με εκείνες του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ αυτή η τοποθέτηση είναι υποχρεωμένη να ευθυγραμμί-

στεί μαζί τους όταν ο Πούτιν βάλει φρένο στον Μπους μια και οι βομβαρδισμοί θα έβρηνση εθνικής ενότητας που ετοιμάζουν δραστήρια στο Αφγανιστάν η Ρωσία, η Κίνα και το Ιράν. Τότε θα έρθει η ώρα της “ειρήνης”, η ώρα που η ΑΕΚΑ θα γίνει ΣΥΝ.

“Ειρήνη-Όχι στον Πόλεμο” ήταν το σύνθημα που υιοθέτησε ο ΣΥΝ πριν αρχίσουν οι βομβαρδισμοί. Μάλιστα η πρώτη διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας στις 8/10, μια μέρα μετά τους βομβαρδισμούς και πριν κατέβουν οι κνίτες, ήταν κάτω από τη δικιά του πολιτική ηγεμονία. Αυτή διοργανώθηκε από τον “Χώρο διαλόγου για την κοινή δράση της Αριστεράς” και την “Ελληνική Επιτροπή για τη διεθνή διαδήλωση της Γένοβας”, μέτωπα του ΣΥΝ με τους διαγραμμένους κνίτες της ΚΕΔΑ (Κωστόπουλος κ.α.), τον Γιαννόπουλο του Δίκτυου, την ΔΕΑ (διάσπαση της ΟΣΕ με επικεφαλής τον διαγραμμένο Νταβανέλλο). Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν: “Ούτε με τον Λάντεν, Ούτε με τον Μπους, θέλουμε ειρήνη για όλους τους λαούς”, “Ούτε Ράμπο, Ούτε Ταλιμπάν-Ειρήνη τώρα στο Αφγανιστάν” και “Ειρήνη, Ειρήνη, Δικαιοσύνη-Κράτος τώρα στην Παλαιστίνη”. Την επόμενη μέρα στον Πειραιά η Αλφιέρη με την “Πρωτοβουλία Γένοβα 2001” (μέτωπο του ΣΥΝ με το ΣΕΚ(πρώην ΟΣΕ) και η δημοτική παράταξη του ΣΥΝ με το Δρίτσα πήραν μέρος στην πορεία των κνιτών.

Έτσι ενώ μετά τη σφαγή στο Μανχάταν φάνηκε να ακολουθούν χωριστούς δρόμους ο ΣΥΝ συναντήθηκε με το ψευτοΚΚΕ στους “δρόμους του αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό”. Αλλά αυτό είχε φανεί από την πρώτη στιγμή στην Βουλή όταν ο Κωνσταντόπουλος εκφράζοντας την ελπίδα να τραγικά γεγονότα “να μην γίνουν αφορμή για μια νέα ψυχροπολεμική διαίρεση όλου του πλανήτη... και να κυριαρχήσει η διεθνή συνεργασία και η ειρήνη” συνέπεσε με τον κνίτη Σκυλλάκο που ευχήθηκε τα γεγονότα “να μην χρησιμοποιηθούν για επέκταση της έντασης και επιβολής της νέας τάξης πραγμάτων”.

Πάνω στην πρώτη διαδήλωση της 8/10 εκδηλώθηκε και η πρώτη δημόσια εσωκομματική αντίθεση στον ΣΥΝ όταν η ευρωπαϊκή φράζια (Παπαγιαννάκης, Θ. Μαργαρίτης, Κ. Πουλάκης) που έχει συγκροτηθεί με το όνομα “ανανεωτική συσπείρωση” έκφρασε τη διαμαρτυρία της γιατί δεν ενημερώθηκε για την απόφαση συμμετοχής στη διαδήλωση, αν και τα τρία μέλη της είναι στην Πολιτική Γραμματεία του ΣΥΝ, και διαφώνησε με τη συμμετοχή και το πλαίσιο της διαδήλωσης. Αυτή ακριβώς τη στιγμή είναι που η Δαμανάκη βγαίνει στο ραδιόφωνο και κατηγορεί τον ΣΥΝ για “νεοκομμουνιστική μετάλλαξη” και ότι πρέπει να υποστηριχτούν οι βομβαρδισμοί για να τιμωρηθεί ο Μπεν Λάντεν. Αυτή βγήκε για να προβοκάρει την ευρωπαϊκή φράζια του ΣΥΝ και να της κόψει τον δρόμο σε κάθε σκέψη αποχώρησης κερδίζοντας ντε φάκτο την ηγεσία αυτού του ρεύματος. Η φράζια Παπαγιαννάκη είναι χωρίς να το θέλει το δημοκρατικό προσωπείο των κνιτών του ΣΥΝ που ταυτόχρονα είναι χρήσιμο και στο βιομηχανικό σαμποτάζ. Ο Παπαγιαννάκης είναι ένας από τους βασικούς ανθρώπους για την ματαίωση της εκτροπής του Αχελώου και πρόσφατα με αφορμή το ατύχημα στην Τουλούζη της Γαλλίας έθεσε ζήτημα απαγόρευσης του εκσυγχρονισμού της Πετρόλα.

Το ψευτοΚΚΕ σαν πραχτορείο της Ρωσίας ξεκίνησε από το “ούτε κλαίμε, ούτε γελάμε” για την σφαγή στο Μανχάταν για να καταλήξει σύντομα στην ανοιχτή υπεράσπιση της σοβιετικής εισβολής στο Αφγανιστάν το 1979. Στις 15/9 με ανακοίνωση της ΚΕ προσπαθεί να “διορθώσει” τα πράγματα λέγοντας ότι εκφράζει τη λύπη του για τα θύματα αλλά το χτύπημα “αποτελεί βούτυρο στο ψωμί των ιμπεριαλιστών” γεγονός που δεν αλλάζει ουσιαστικά ούτε στο ελάχιστο τη θέση του μια που η ανάλυση του προσθέτει ότι ωφελήθηκε απ’ αυτό ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός γιατί έτσι θα επιβάλλει την κυριαρχία του στην περιοχή της Ευρασίας, θα ελέγξει τους δρόμους των πετρελαίων στο πλαίσιο της επιθετικής του πολιτικής ενάντια στη Ρωσία και την Κίνα.

Η γνωστή πια φράση ειπώθηκε σε συνέντευξη τύπου της Παπαρήγα στη ΔΕΘ. Απαντώντας σε ερώτηση δημοσιογράφου είπε: “...η όποια συμπάθεια, δικαιολογημένη, δείχνει κανείς για τον άμαχο πληθυσμό, δεν πρέπει να μετατραπεί σε συμπάθεια για την αμερικάνικη πολιτική... στους συμμάχους των Ηνωμένων Πολιτειών, τους Ευρωπαίους. Καμιά συστράτευση μ’ αυτούς που γεννάνε τον πόλεμο, μ’ αυτούς που φέρνουν τους λαούς σε αδιέξοδο. Καμιά συμπάθεια, ούτε χαϊρόμαστε, ούτε κλαίμε”. Ακολουθεί άλλη ερώτηση

“Κυρία Παπαρήγα, θα θέλαμε μια ξεκάθαρη διατύπωση από το Κόμμα σας, καταδικάζει ή όχι τη χτεσινή τρομοκρατική επίθεση;

- Μάλιστα, θα χωριστούμε σ’ αυτούς που καταδικάζουν την επίθεση και σ’ αυτούς που δεν την καταδικάζουν. Εμείς νομίζω ότι μιλήσαμε καταδικαστικά για τις αιτίες που γεννούν τέτοια γεγονότα και η καταδίκη μας είναι σαφής και απεριφραση εναντίον του ιμπεριαλισμού.

Ας περιμένουμε να δούμε γι’ αυτή καθεαυτή την επίθεση. Αναμφισβήτητο το ότι υπάρχουν θύματα δε μας αφήνει αδιάφορους. Αλλά δεν μπορεί κανείς στην πολιτική ζωή να μένει μόνο σ’ αυτό. Ας δούμε και τις βαθύτερες αιτίες αυτού του γεγονότος και ας δούμε και ποιος οργάνωσε αυτή την επίθεση. Γενικά και αφηρημένα, τα πράγματα δε βγαίνουν έτσι. Οπωσδήποτε όμως είμαστε σαφείς, καταδικάζουμε και καταγγέλλουμε τις αιτίες που προκάλεσαν τα γεγονότα και υποσημειώνουμε επίσης, και πάρτε το και αυτό υπόψη, αναμφισβήτητο μπορεί να υπάρχουν ομάδες - οργανώσεις που να θεωρούν ότι αντιπαλεύουν τον ιμπεριαλισμό, σπρωγμένοι αν θέλετε από την αγανάκτησή τους, από τα βάσανα που έχουν περάσει από τον ιμπεριαλισμό, νομίζουν λοιπόν ότι μπορούν να ανατρέψουν αυτή την κατάσταση με κάποιες τέτοιες ενέργειες.”

“Εμείς καταγγέλλουμε πριν απ’ όλα την τρομοκρατία του ιμπεριαλισμού, που γεννά αν θέλετε και αυθόρμητες πράξεις, που μπορεί να αξιοποιηθούν πάλι από τους ίδιους ενόχους.

Και θέλει επίσης και μια προσοχή, γιατί, ξέρετε, ο όρος τρομοκρατία είναι λάστιχο. Δε μου λέτε, θα καταγγείλωμε δηλαδή τον παλαιστινιακό λαό, ο οποίος παλεύει με τα μέσα που διαθέτει την ισραηλινή επιδρομή και την περικύκλωσή τους σήμερα από τον

ΑΤΥΧΗΜΑ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

και, κυρίως, γιατί η 5μελής είναι όργανο κρατικής εξουσίας, και μάλιστα διαθέτει και ένα μέλος αρμόδιο να ασκεί κρατική βία, τον εκπρόσωπο του Λιμενικού.

Εδώ, με λίγα λόγια, το ψευτοΚΚΕ έχει μπλέξει άσχημα γιατί δεν μπορεί να παριστάνει εξίσου άνετα και το εργατικό κόμμα, και το κόμμα με κρατική ισχύ. Τέλειωσε το “δίπορτο”. Εδώ, το ψευτοΚΚΕ φανερώνεται σαν αυτό που είναι, ένα κόμμα κρατικής εξουσίας και μάλιστα ένα κόμμα κρατικής δικτατορίας. Γιατί το φοβερό στην υπόθεση αυτή, δεν είναι ότι δύο εργάτες έδειξαν αμέλεια και πήραν στο λαϊκό τους πέντε συναδέλφους τους. Το φοβερό είναι ότι το κόμμα αυτών των δύο εργατών, το οποίο ελέγχει το σωματείο, εμποδίζει την απόδοση ευθυνών και την

τιμωρία των υπευθύνων, επειδή είναι δικό του. Δηλαδή, οι δικό του και όταν ακόμα σκοτώνουν, πρέπει να μείνουν ατιμώρητοι. Και αυτό, γιατί όπως λένε ο Πουντίδης και ο Λιακόπουλος, αυτοί είναι εργάτες. Γι’ αυτό το λόγο ο Πουντίδης είναι χειρότερος αστός από τον εφοπλιστή, χειρότερος και από τον αστό γραφειοκράτη του υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας, και από κάθε πασόκο του ΤΕΕ, χειρότερος και από τον χειρότερο εργολάβο. Γιατί είναι ο μόνος από όλους αυτούς τους ενόχους που απαιτεί και προσπαθεί να επιβάλει ακόμα και με τη βία, να μην διεξαχθούν έρευνες ενάντια στο στρατό του. Το έργο το έχουμε ξαναδεί. Αλλά η Ζώνη δεν θα γίνει ούτε Πράγα, ούτε Καμπούλ, ούτε Αβάνα. Αργά ή γρήγορα, οι σοσιαλφασίστες θα αναγκαστούν να λογοδοτήσουν. Αρκετά με το να σαμποτάρουν τη δουλειά, όχι και να σκοτώνουν κιόλας.

πολύνεκρο ατύχημα του Ανάνγκελ το 1988 για να ελέγχουν τα μέτρα ασφαλείας, τα αέρια και τον τεχνικό ασφάλειας του πλοίου αν κάνει καλά τη δουλειά του. Τις πενταμελείς απαρτίζουν ένας από την Επιθεώρηση Εργασίας, που είναι και ο πρόεδρος, ένας τεχνικός ασφάλειας από το ΤΕΕ, δύο εκπρόσωποι των εργαζομένων κι ένας λιμενικός που πάει μαζί ώστε να τους δίνει κύρος εξουσίας για να μην τους πλακώνουν οι εφοπλιστές και οι εργολάβοι που μπορεί να μην τους αρέσουν οι υποδείξεις που τους κάνουν.

Αυτή η πενταμελής είναι κρατικό όργανο διότι οι τρεις είναι άμεσα κρατικοί υπάλληλοι, αλλά και οι δύο εκπρόσωποι των εργατών για την ημέρα που συμμετέχουν πληρώνονται με δώδεκα χιλιάδες μικτά από το κράτος. Άρα και αυτοί είναι κρατικοί υπάλληλοι τις ημέρες που συμμετέχουν. Μάλιστα, ο Μαχαίρας που συμμετέχει στην πενταμελή της Δραπετσώνας μας είπε ότι τώρα συζητιόταν να πάρουν κάποια αύξηση.

Εδώ πρέπει να πούμε κάτι που έχει πολύ μεγάλη σημασία. Η πενταμελής του Περάματος επί δύο χρόνια τώρα, δεν έχει τεχνικό από το ΤΕΕ που είναι ο άνθρωπος που ξέρει τα θεωρητικά, αυτά που δεν ξέρουν οι άλλοι. Εδώ κάνουμε κριτική στους δικούς μας εκπρόσωπους και στις ηγεσίες των σωματείων της Ζώνης: Γιατί αφού το επισήμαιναν στους διάφορους υπουργούς και αυτοί τους έγραφαν δεν χτύπησαν καμπανάκια στον κλάδο, ώστε να επιβάλλουμε την παρουσία τεχνικού;

Η πενταμελής λοιπόν που είχε γίνει στα μουγκά τετραμελής ανέβηκε στο ΣΑΙΛΟΡ την Πέμπτη το πρωί. Κοίταξαν στην κουβέρτα, είδαν τις άδειες του εργολάβου, είδαν τις μετρήσεις για αέρια που είχε κάνει ο Παπαδόπουλος, ή κάποιος υπάλληλος του, και όντως, απ’ ότι μάθαμε, είχε κάνει μέτρηση και στις 7.00πμ και στις 10.00πμ όπως ορίζει ο νόμος, αλλά όπως είπαμε είχε μετρήσει στον αέρα όχι μέσα στις λάσπες. Έδωσαν λοιπόν το ΟΚ για τη συνέχιση των εργασιών. Απ’ ότι λέει ο εργοδότης και το πιστοποιούν μερικοί συνάδελφοι έδωσαν και συγχαρητήρια για τα σωστά μέτρα ασφαλείας και φύγανε. Κι εδώ μπαίνουν τα ερωτήματα και ας τα απαντήσει όποιος θέλει, καλόπιστος ή κακόπιστος.

Τον Παπαδόπουλο τον έχουμε καταγγείλει επανειλημμένα ότι δεν κάνει σωστές μετρήσεις, γι’ αυτό κι έχουμε πολλά θανατηφόρα ατυχήματα, όπου είναι αυτός. Επειδή τον αθώνουν τα δικαστήρια, είχαμε πάρει την απόφαση στο συνδικάτο, σε όποιο καράβι είναι αυτός, να τον διώχνουμε. Αλλιώς θα κάνουμε κράτη. Μάλιστα, έγινε απ’ ότι μας είπε ο Σημαντήρης που είναι στην Επιτροπή σε αρκετά καράβια. Και μας έχει κάνει και μήνυση για διαφυγόντα κέρδη επειδή τον κυνηγάμε. Αυτό το κάνουν σαν συνδικαλιστές γιατί η πενταμελής δεν έχει τέτοιο δικαίωμα σαν κρατικό όργανο που είναι, και αφού ο Παπαδόπουλος έχει νόμιμη άδεια.

Στο συγκεκριμένο καράβι γιατί δεν έγινε το ίδιο; Και καλά, δεν σταμάτησαν τον κόσμο για να κατέβει κάτω ο Παπαδόπουλος. Γιατί εμπιστευτήκαν τις μετρήσεις του και δεν κατέβηκαν τουλάχιστον οι δικό μας εκπρόσωποι στα τάνκι;

Αν απ’ τον Παπαδόπουλο που έχει ένα ιδιωτικό γραφείο και κοιτάει να

κάνει τα χατίρια του πλοιοκτήτη για να τον προτιμάει από τους άλλους έχουμε την απαίτηση να κάνει σωστά τη δουλειά για την οποία πληρώνεται. Από την πενταμελή που πληρώνεται από το κράτος για να μην έχει εξάρτηση από τον εφοπλιστή, και ειδικά από τους δύο συναδέλφους μας τι απαιτήσεις πρέπει να έχουμε; Αν δεν μας σώσουν αυτοί, ποιος θα μας σώσει;

Καλά, ο πρόεδρος που είναι από την Επιθεώρηση και ο λιμενικός κοιτάνε να μη λερωθούν και δεν κατεβαίνουν μέσα στα μαζούτ. Οι δικό μας που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι και οι δύο πρόεδροι σωματείων (ο Παπασωτηρίου στη Σαλαμίνα και ο Δελιγιάννης στους αμβολιστές) γιατί δεν κατέβηκαν για να δουν τη λάσπη; Αν είχαν κατέβει, έστω κι αν μέσα στα σκοτάδια δεν έβλεπαν τη λάσπη, θα είχαν τουλάχιστον προσπαθήσει να κάνουν κάτι και θα μπορούσαμε να τους δικαιολογήσουμε.

Αν πάλι είχαν επισημάνει την επικινδυνότητα του χώρου και δεν τους έδιναν σημασία ο πρόεδρος και ο λιμενικός, γιατί λένε ότι έχουν μόνο συμβουλευτικό χαρακτήρα στην Επιτροπή, τότε δεν θα είχαν απολύτως καμία ευθύνη. Εδώ που τα λέμε, ακόμα και αν έχουν συμβουλευτικό χαρακτήρα στην Επιτροπή, όπως ακούγεται, στους συναδέλφους που δουλεύουν πάνω στο καράβι έχουν αποφασιστικό. Ποιος δεν θα έβγαине από το τάνκι αν του λέγανε “έβγα πάνω γιατί εδώ κινδυνεύεις να σκοτωθείς”;

Εμείς πιστεύουμε ότι όση ευθύνη έχει ο Παπαδόπουλος έχει και η πενταμελής. Ο Πουντίδης όταν κάναμε αυτή την τοποθέτηση στο συμβούλιο έγινε έξαλλος. Άρχισε να βρίζει και να φτύνει και αυτός και το τσιράκι του ο Γκούτης, και να μας κατηγορεί ότι θέλουμε να ριζώσουμε την ευθύνη κι εμείς, όπως και η κυβέρνηση, και οι εργοδότες, και οι εφοπλιστές, στους εργάτες.

Εμείς το ξεκαθαρίζουμε μια και καλή : Για μας κύριοι υπεύθυνοι είναι ο εφοπλιστής, ο εργολάβος και το κράτος που είναι τα αφεντικά των εργατών, αλλά οι ίδιοι οι εργάτες δεν φταίνε ποτέ.

Αλλά στο συγκεκριμένο καράβι, εργάτες ήταν μόνο οι συνάδελφοι που δούλευαν μέσα. Όλοι οι άλλοι είναι είτε αφεντικά, είτε πληρωμένοι κρατικοί ελεγκτές της ασφαλείας μας. Όσοι δεν έκαναν καλά τη δουλειά τους και μας σκότωσαν, να πάνε φυλακή μπας και σωθούμε οι υπόλοιποι στο μέλλον.

Και ξαναβάζουμε ερωτήματα προς τον Πουντίδη και την παράταξη του που ελέγχουν τα σωματεία της Ζώνης. Ο Παπαδόπουλος όπως και η πενταμελής από το νόμο δεν μπορεί να κάνει κράτη, μόνο υποδείξεις, και αν θέλει ο πλοιοκτήτης ή ο εργολάβος να τον αγνοήσουν δεν του δίνουν σημασία. Γιατί ζητάμε τιμωρία του Παπαδόπουλου και όχι της πενταμελούς; Μήπως επειδή έχει τα στελέχη σας μέσα; Τα οποία διορίζετε κάθε φορά με την πλειοψηφία που έχετε στα σωματεία;

Την πρώτη χρονιά που σχηματίστηκε η

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

Να τιμωρηθούν ΟΛΟΙ οι υπεύθυνοι

Να εκλέξουμε νέους εκπρόσωπους μας στις πενταμελείς

Συνάδελφοι στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη,

Το Σάββατο το μεσημέρι πήρε φωτιά ένα τάνκι στο πλοίο ΣΑΙΛΟΡ με αποτέλεσμα να καούν πέντε συνάδελφοί μας.

Πέντε νεκροί είναι πολλοί, πάρα πολλοί για να το αφήσουμε να περάσει έτσι. Τα ίδια τα άψυχα κορμάκια των άτυχων συναδέλφων μας ζητάνε εκδίκηση μέσα από τον τάφο τους. Εμείς οι σημερινοί τυχεροί, αλλά υποψήφιοι μελλοθάνατοι, έχουμε χρέος απέναντι και στους νεκρούς και στους εαυτούς μας να προσπαθήσουμε να σώσουμε τους επόμενους. Γι’ αυτό πρέπει να ζητήσουμε την παραδειγματική τιμωρία των υπευθύνων.

Μέχρι και τη Δευτέρα 22/10 ενώ είχαμε κάνει τις πρώτες μας εκτιμήσεις για τα αίτια του ατυχήματος και με συζητήσεις με συνάδελφους που δούλευαν πάνω στο καράβι, γιατί ανεβήκαμε πριν ακόμα βγουν οι νεκροί από το τάνκι, αποφύγαμε να μιλήσουμε πρόωρα.

Γι’ αυτό στη συγκέντρωση της Κυριακής, δηλαδή την άλλη μέρα μετά από το ατύχημα, ο συνάδελφος Γουρνάς έκανε δύο προτάσεις: 1ον την πολύχρονη φυλάκιση των άμεσα υπευθύνων, και 2ον μεγάλη αποζημίωση στις οικογένειες των θυμάτων, και για να δείξει σαν παράδειγμα τι εννοεί, μίλησε για διακόσια εκατομμύρια στην κάθε χήρα και στον κάθε σκακατεμένο από δω και μπρος.

Μια που όλοι λέμε, και έτσι είναι, ότι δεν παίρνουν σωστά μέτρα ασφαλείας για να έχουν κέρδος, εμείς θα τους κάνουμε ακριβότερο το ατύχημα για να σκέφτονται δύο φορές πόσα γλιτώνουμε από τα ελλιπή μέτρα. Για να μη λένε : “Έλα μωρέ, βάλτους μέσα όπως να ‘ναι, κι αν πεθάνει κανένας θα δώσουμε δέκα, είκοσι εκατομμύρια, και πάλι κέρδος έχουμε”.

Με τη λογική αυτών των προτάσεων, συμφώνησαν πολλοί συνάδελφοι. Ο Γκούτης όμως, ένας βοηθός που είναι μέλος του προεδρείου του συνδικάτου και δουλεύει περιστασιακά στο Πέραμα, γιατί δουλεύει και σε εργοτάξια, βρήκε να πει ότι ο Γουρνάς τον εκτιμάει για δια-

κόσια εκατομμύρια. Αυτό κατάλαβε από αυτή την πρόταση αυτό το σπινθηροβόλο πνεύμα.

Τώρα συνάδελφοι, όλοι έχουμε τις εκτιμήσεις μας για τα αίτια της φωτιάς. Δεν θέλουμε να προκαταβάλουμε τις πραγματογνωμοσύνες, αλλά πρέπει να προκλήθηκε από τη λάσπη που είχε κάτω, και που μέσα εγκλωβίζονται πάντα αέρια αν δεν πέσουν ειδικά χημικά. Αυτά τα αέρια μπορεί να μη δείχνουν στις μετρήσεις του χώρου πάνω από τα επιτρεπτά όρια, αλλά αν ανασκαλευτούν και κάπου πάρει φωτιά μέσα στο τάνκι, αυτά τη δυναμώνουν. Έτσι πρέπει να έγινε στο συγκεκριμένο καράβι. Πήρε φωτιά κάποιο σημείο εκεί που δούλευαν οι δύο πόστες. Οι συνάδελφοι στην αρχή φώναζαν να τους κατεβάσουν μάνικα για να τη σβήσουν. Φαίνεται ότι η φωτιά άρχισε να δυναμώνει και άρχισαν να ανεβαίνουν τις σκάλες. Με τη θερμοκρασία που αναπτύχθηκε στο χώρο, τα αέρια απεγκλωβίστηκαν και όλο το τάνκι έγινε παρανάλωμα. Γι’ αυτό οι συνάδελφοι μας βρέθηκαν καμένοι πάνω στις σκάλες, ο ένας μάλιστα στο τελευταίο κεφαλόσκαλο δύο μέτρα από το ρούμινο.

Αν ο καθένας έκανε τη δουλειά που του αναλογούσε θα είχαμε αποφύγει το ατύχημα. Κι εδώ ερχόμαστε στις ευθύνες. Ο εφοπλιστής από το νόμο έχει την κύρια ευθύνη που έβαλε το βαπόρι ακαθάριστο στη Ζώνη. Ο εργολάβος έχει ευθύνη γιατί κατέβασε τον κόσμο στη λάσπη. Ο τεχνικός ασφάλειας ονόματι Παπαδόπουλος έχει τη μεγαλύτερη ευθύνη που μετράγε στον αέρα και δεν έβγαλε τη λάσπη να δει τι έχει από κάτω, όπως κάνουν άλλοι τεχνικοί ασφάλειας κατά ομολογία συνάδελφων που συμμετέχουν στις πενταμελείς. Πολύ σωστά τον αποκαλούμε όλοι δολοφόνο και πρέπει να τιμωρηθεί παραδειγματικά. Εμείς λέμε ότι πρέπει να μπει ισόβια και αυτό να παθαίνει όποιος δολοφονεί εργάτες μπας και σωθούμε στο μέλλον.

Και τώρα ερχόμαστε στις πενταμελείς επιτροπές. Αυτές τις επιβάλαμε μετά το

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΗΠΑ-ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

θυμάτων του να είναι δεδομένη.

Ας προσπαθήσουμε ωστόσο να μελετήσουμε αυτή τη σύγκρουση και να εξετάσουμε πιο συγκεκριμένα τη φύση της καθώς και τη φύση και τις ιστορικές ευθύνες του καθένα από τους πρωταγωνιστές της.

Αυτό πρέπει να το κάνουμε, όχι για λόγους θεωρητικούς, ή για να αποδώσουμε δικαιοσύνη, αλλά γιατί οι λαοί όλου του κόσμου έχουν την υποχρέωση να τοποθετηθούν πρακτικά σ' αυτόν εδώ τον πόλεμο πιέζοντας στη μια ή στην άλλη κατεύθυνση και ανάλογα με τις περιστάσεις τον ένα ή τον άλλο από τους πρωταγωνιστές της.

Από γενική άποψη ΗΠΑ και Αφγανιστάν ή αλλιώς, κυβέρνηση των ΗΠΑ και Ταλιμπάν, διεξάγουν ανάμεσά τους έναν άδικο πόλεμο, δηλαδή έναν πόλεμο άδικο και για τις δύο πλευρές ακριβώς επειδή αυτή καθεαυτή η σύγκρουσή τους είναι η πολιτική του προβοκάτορα. Η μόνη δίκαιη εξέλιξη είναι να σταματήσει αμέσως αυτός ο πόλεμος και οι δύο εμπλεκόμενες πλευρές να ασχοληθούν μ' εκείνον που τον προκάλεσε.

Όμως η ευθύνη και των δύο αυτών πλευρών για την εκδήλωση του πολέμου δεν είναι ακριβώς ίση. Κάποια πλευρά φέρνει μεγαλύτερο βάρος και σε αυτήν πρέπει να ασκηθούν από τους λαούς του κόσμου οι μεγαλύτερες πιέσεις για το σταμάτημα του πολέμου.

Στην προκειμένη περίπτωση και σε τούτη εδώ τη φάση της σύγκρουσης τη μεγαλύτερη ευθύνη ανάμεσα στα δύο θύματα της προβοκάτσιας έχει η κυβέρνηση και γενικότερα το πολιτικό καθεστώς των ΗΠΑ. Οι Ταλιμπάν έχουν την δευτερεύουσα ευθύνη. Οι περισσότερες πιέσεις των λαών και των δημοκρατών σε όλο τον κόσμο πρέπει να ασκηθούν στις ΗΠΑ.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι τα δύο θύματα δεν έχουν τις ίδιες σχέσεις με τον προβοκάτορα. Οι ΗΠΑ έχουν ανοιχτή και θερμή πολιτική και στρατιωτική συνεργασία μαζί του, ενώ το Αφγανιστάν είναι σε στρατιωτική σύγκρουση μαζί του παρ' όλες τις γέφυρες που ρίχνει προς αυτόν.

Στο Αφγανιστάν υπάρχουν αυτή τη στιγμή δύο πολεμικά μέτωπα: Οι ΗΠΑ βομβαρδίζουν τους Ταλιμπάν και χρησιμοποιούν εναντί τους ελάχιστες δυνάμεις στο έδαφος έχοντας γενικά περιορισμένους πολιτικούς στόχους. Αντίθετα η Ρωσία διεξάγει πόλεμο, τον μόνο μεγάλο πόλεμο στο έδαφος, μέσα από τον φιλικό της στρατό, τη Βόρεια Συμμαχία. Από τα δύο αυτά μέτωπα, το βασικό μέτωπο είναι αυτό στο έδαφος ανάμεσα στους Ταλιμπάν και τη Β. Συμμαχία, γιατί αυτό κρίνει την πολιτική εξουσία στη χώρα. Οι βομβαρδισμοί απλά βοηθάνε τη Β. Συμμαχία δηλαδή τη Ρωσία να αποσπάσει αυτή την εξουσία στο Αφγανιστάν. Με λίγα λόγια την πολιτική εξουσία του προβοκάτορα στο Αφγανιστάν την πολεμάει μόνο η μία πλευρά, οι Ταλιμπάν, ενώ τη διευκολύνει η άλλη πλευρά του δίπολου των θυμάτων, οι ΗΠΑ.

Αν δεν αναγνωρίζουμε παρ' όλα αυτά σαν δίκαιη πλευρά τους Ταλιμπάν στη συγκεκριμένη σύρραξη, είναι γιατί έχουν αποφασιστική συνεισφορά στην ανάπτυξη της προβοκάτσιας, καθώς ανέχονται, καλύπτουν και εκθειάζουν κατά περίπτωση έναν ένοπλο διεθνή κήρυκα του νεοναζισμού και της γενοκτονίας, τον Μπιν Λάντεν. Από αντικειμενική άποψη ο Μπιν Λάντεν είναι μια πλευρά και μάλιστα η πιο ακραία πλευρά του ρώσικου σοσιαλφασισμού στο ιδεολογικό επίπεδο, ενώ πολιτικά είναι ο καταλύτης της ρώσικης προβοκάτσιας. Δίχως έναν προβοκάτορα σαν τον Μπιν Λάντεν στο στρατόπεδο των Ταλιμπάν, η μεγάλη σφαγή του Μανχάταν θα ήταν κενή από πολιτικό περιεχόμενο και δίχως αυτόν δεν θα είχε πραγματοποιηθεί. Έτσι λοιπόν δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή μόνο μια δύναμη που συνεργάζεται με τον προβοκάτορα, οι ΗΠΑ, αλλά και μια άλλη δύναμη, οι Ταλιμπάν. Και τα δύο θύματα συνεργάζονται με το ρώσικο σοσιαλφιερραλισμό και παίζουν το παιχνίδι του, αλλά το καθένα με τον τρόπο του.

Ενώ στη μεταξύ τους σύγκρουση λοιπόν τα θύματα βρί-

Ας μας συγχωρήσει ο αναγνώστης της Νέας Ανατολής για το ότι δεν υπάρχει ένα πιο σύντομο άρθρο για τον πόλεμο στο Αφγανιστάν.

Το παρακάτω κείμενο που δημοσιεύουμε για τον πόλεμο στο Αφγανιστάν είναι περισσότερο μια μπροσούρα παρά ένα άρθρο εφημερίδας. Χρειαζόταν, δηλαδή, ένα κείμενο που να εκθέτει πιο πυκνά τις θέσεις της ΟΑΚΚΕ για τον πόλεμο που μόλις ξεκίνησε. Όμως χρειαζόταν ακόμα περισσότερο να γραφτεί ένα κείμενο συνοδευτικό εκείνου του προηγούμενου φύλλου της Νέας Ανατολής, που να αποκαλύπτει την πολύπλοκη προβοκάτσια που κρύβεται πίσω από αυτόν τον πόλεμο και τον εξηγεί. Επειδή δεν είχαμε χρόνο για δύο κείμενα, επιλέξαμε το δεύτερο. Λυπούμαστε λοιπόν που υποχρεώνουμε τους αναγνώστες μας να διαβάσουν όλες αυτές τις σελίδες για να μάθουν τη θέση μας.

Σε ότι αφορά το ίδιο το κείμενο πρέπει να σημειώσουμε ότι εκεί που σε παρένθεση αναφέρεται μια σελίδα βιβλίου (π.χ. σελ. 212), πρόκειται για το εξαιρετικά πλούσιο σε πηγές και αξιόπιστο βιβλίο του δημοσιογράφου Michael Griffin "Δρέποντας τον Ανεμοστρόβιλο" (Reaping the Whirlwind, Pluto Press). Μερικές αναφορές σε αγγλόφωνο Τύπο που δεν αποδίδονται στη Μοντ είναι από τις πηγές αυτού του βιβλίου.

σκονται σε άδικο δεν σημαίνει ότι βρίσκονται σε άδικο και όταν χτυπάνε τον κεντρικό προβοκάτορα ή την πολιτική του. 'Ισα-ίσα πάνω σ' αυτό το ζήτημα κρίνεται το γενικό δίκαιο και το άδικο τους. Στο βαθμό λοιπόν που οι Ταλιμπάν πολεμάνε ενάντια στη Β. Συμμαχία δίνουν μια θετική μάχη, όσο και να είναι αρνητικοί για το ότι συνεργάζονται με τον Μπιν Λάντεν και γενικότερα το διεθνές ισλαμοφασιστικό κίνημα.

Αντίστοιχα οι ΗΠΑ, που παίζουν ένα καταστροφικό διεθνές παιχνίδι καθώς συμμαχούν με τη Ρωσία, δίνουν μια δευτερεύουσα θετική μάχη όταν παλεύουν από κοινού με το Πακιστάν για να εγκατασταθεί μια κυβέρνηση στην Καμπούλ, που να μην την ελέγχει η Β. Συμμαχία, αλλά να πλειοψηφεί σε αυτήν ένα μετριοπαθές τμήμα των Ταλιμπάν. Είναι και αυτή μια μορφή αντίστασης στη Ρωσία η οποία αρνείται κάθε συνεργασία με το μετριοπαθές τμήμα των Ταλιμπάν. Πρέπει λοιπόν κανείς να είναι με τους Ταλιμπάν όταν πολεμάνε τη Β. Συμμαχία, αλλά πρέπει πάντα να απαιτεί από αυτούς να παραδώσουν τον Μπιν Λάντεν. Πρέπει να είναι κανείς με τις ΗΠΑ, όταν συνεργάζονται με το Πακιστάν, αλλά βασικά πρέπει να απαιτεί κανείς από αυτές να σταματήσουν άμεσα τους βομβαρδισμούς και κάθε συνεργασία με τη Ρωσία και το ρωσοκινεζικό άξονα.

Γιατί όσο και να είναι κανείς με τους Ταλιμπάν όταν αντιστέκονται στη Β. Συμμαχία και όσο και να είναι κανείς με τις ΗΠΑ όταν αντιστέκονται στη ρώσικη διπλωματία, δεν θα μπορέσει να αλλάξει τα πράγματα όσο δεν αλλάζει η ίδια η σχέση μεταξύ Ταλιμπάν και ΗΠΑ. Όσο αυτή η σχέση είναι ανταγωνιστική οι δύο πόλοι της μοιραία θα σπράχνονται σε υποταγή στον μεγάλο προβοκάτορα. Δεν είναι τυχαίο ότι οι Ταλιμπάν ήδη προτείνουν μέτωπο στη Β. Συμμαχία ενάντια στις ΗΠΑ και μάλιστα συζητούν με το πιο ρωσόφιλο κομμάτι της που εκπροσωπείται από τον Ουζμπέκο Ντοστόμ (Ελευθ. 18-10 και 20-10 -2001), ενώ ήδη ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα τους για ενότητα ο αντιδυτικός, φιλοϊρανός Χεκματούρ. Από την άλλη δεν είναι τυχαίο ότι οι ΗΠΑ πιέζουν όλο και περισσότερο το Πακιστάν να δεχτεί μια πιο φιλορώσικη πολιτική εξουσία στην Καμπούλ.

Άρα δεν μπορεί κανείς να αποφύγει να πάρει θέση στην ίδια τη σύγκρουση μεταξύ των δύο θυμάτων της προβοκάτσιας και να δει πάνω στο έδαφος αυτής της ίδιας τις κύριες ευθύνες των δύο πλευρών σχετικά με το ξέσπασμα και την συνέχισή της. Αυτό άλλωστε είναι και το βαθύτερο επίπεδο στο οποίο θα ξανασυναντήσουμε κανείς τον προβοκάτορα.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΥΡΙΑ ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΗΠΑ

α) Το γυναικείο ζήτημα και το όπιο

Η ιστορία της αμερικανοαφγανικής σύγκρουσης αποκαλύπτει τις κύριες ευθύνες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε αυτήν. Αποκαλύπτει επίσης ότι είναι κάτω από την καθοδήγηση του φιλορώσου Κλίντον που αναπτύχθηκε και ωρίμασε αυτή η σύγκρουση πριν καλά καλά τη δουλέψει και από την αντίθετη κατεύθυνση για να την οδηγήσει στο παραλήρημα ο προβοκάτορας Μπιν Λάντεν.

Μπορεί κανείς να το διαπιστώσει αυτό αρχίζοντας από σήμερα και πηγαίνοντας στο παρελθόν για να αντλήσει νέα στοιχεία για τη φύση της σημερινής σύγκρουσης.

Τι έχουμε σήμερα: Έχουμε μια αμερικάνικη κυβέρνηση που κηρύσσει πόλεμο στην κυβέρνηση του Αφγανιστάν επειδή αυτή δεν της παραδίνει έναν άνθρωπο που η πρώτη κατηγορεί για μαζικό δολοφόνο καθώς και τα στελέχη των ενόπλων σωμάτων του.

Η κυβέρνηση του Αφγανιστάν για να συζητήσει αυτή την παράδοση ζητάει στοιχεία που να αποδεικνύουν την ενοχή του καταζητούμενου. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ όχι μόνο αρνείται να παραδώσει οποιοδήποτε στοιχείο στην κυβέρνηση του Αφγανιστάν, αλλά αρνείται να συζητήσει μαζί της. Η τοποθέτηση των ΗΠΑ, που επαναλαμβάνεται διαρκώς είναι ότι "εμείς ξέρουμε ότι ο Μπιν Λάντεν είναι ένοχος και το ξέρετε και εσείς, γι' αυτό ζητάμε να τον παραδώσετε άμεσα σε μας και σε κανέναν άλλο, χωρίς συζήτηση και χωρίς προϋποθέσεις".

Αυτή είναι μια στάση εξευτελιστική για οποιαδήποτε κυβέρνηση του κόσμου. Θα υπήρχε ένα ελαφρυντικό για τις ΗΠΑ αν η ενοχή του Μπιν Λάντεν ήταν προφανής και αν ήταν ακόμα προφανέστερο ότι οι Ταλιμπάν ήταν συνειδητοί και αδιαμφισβήτητοι υποστηρικτές της ναζιστικής του τρομοκρατίας.

Όμως η ενοχή του Μπιν Λάντεν δεν είναι καθόλου γενικά αδιαμφισβήτητη αφού τα στοιχεία που την τεκμηριώνουν έχουν δοθεί μόνο σε φιλικές κυβερνήσεις των ΗΠΑ και όχι στη διεθνή δημοσιότητα. Επιπλέον ούτε καν στις φιλικές τους κυβερνήσεις οι ΗΠΑ έχουν δώσει στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η αφγανική κυβέρνηση ξέρει και υποστηρίζει τις τρομοκρατικές ενέργειες ενάντια στις ΗΠΑ.

Εδώ προβάλλονται δύο επιχειρήματα: Το ένα είναι ότι την κυβέρνηση των Ταλιμπάν δεν την αναγνωρίζει ο ΟΗΕ, ο οποίος μάλιστα αναγνωρίζει και τους βομβαρδισμούς, και το άλλο ότι εν πάσει περιπτώσει ο Μπιν Λάντεν τελικά αποδέχτηκε, έστω και έμμεσα την ενοχή του αφού εκθείασε τη σφαγή του Μανχάταν.

Το ότι ο ΟΗΕ δεν αναγνωρίζει μια κυβέρνηση δεν σημαίνει και πολλά πράγματα για τη διεθνή πολιτική νομιμότητα αυτής της χώρας, όπως δεν σημαίνει πολλά πράγματα και το αντίθετο.

Εδώ και αρκετά χρόνια, τουλάχιστον για μια δεκαετία, ο ΟΗΕ ασκεί δραστήρια μόνο μια πολιτική, εκείνη που του επιτρέπει η ταυτόχρονη σύμπτωση σε ένα ζήτημα των θέσεων των ΗΠΑ, της Ρωσίας και της Κίνας. Ο υπόλοιπος πλανήτης παίζει το ρόλο του κομπάρσου. Αυτή η σύμπτωση επειδή σημαίνει υποχρεωτικά κατάφαση των δύο μεγάλων χωρών του νέου νεοναζιστικού άξονα, της Ρωσίας και της Κίνας, σημαίνει τελικά πολιτική πόλεμου και πολιτική αντίθεση με τις αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης.

Στη Βοσνία ο χειρισμός της υπόθεσης από τον ΟΗΕ σήμαινε διαμελισμό της και αποδοχή μιας εθνοκάθαρσης. Στο Κόσσοβο σήμαινε μόνιμο καθεστώς προτεκτοράτου και διαμελισμό της Σερβίας. Στο Ιράκ συνέχιση της δικτατορίας Σαντάμ και βάσανα για τον ιρακινό λαό. Στη Ρουάντα η ανάμειξη του ΟΗΕ σήμαινε ατιμωρησία για την πραγματοποίηση μιας γενοκτονίας, στο Ζαΐρ σήμαινε πολιτική κυριαρχία των ρωσόφιλων και διαμελισμό της χώρας. Φτάνει να ανακατευτεί σε ένα ζήτημα

συνέχεια στη σελ. 8

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΗΠΑ-ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 7

ο Κόφι Ανάν, αυτή η ενσάρκωση του κοινού μετώπου ΗΠΑ- Ρωσίας-Κίνας και τελικά της πολιτικής του ρωσικινεζικού μετώπου, για να καταστραφεί μια χώρα.

Στο Αφγανιστάν ο ΟΗΕ έχει διαπράξει ένα από τα μεγαλύτερα πολιτικά του εγκλήματα με το να αρνείται τη διεθνή αναγνώριση μιας πραγματικής κυβέρνησης. Αυτό το έγκλημα οφείλεται στο ότι στο ζήτημα αυτό δίνει για χρόνια μια σκληρή πάλη στον ΟΗΕ η Ρωσία. Η Ρωσία χρησιμοποίησε τρία επιχειρήματα που ανέλαβε να προβάλει μαχητικά η προεδρία Κλίντον, όχι όλα μαζί, αλλά σταδιακά ανάλογα με την αποτελεσματικότητά τους. Δηλαδή όταν αποτύγχανε με το ένα να πετύχει την απομόνωση του Αφγανιστάν, επιστράτευε το άλλο.

Το πρώτο επιχειρήμα ήταν η καταπίεση των γυναικών, το δεύτερο η καλλιέργεια όπιοι και το τρίτο και τελευταίο στη σειρά και τελικά το μόνο αποτελεσματικό, ήταν το ζήτημα Μπιν Λάντεν.

Τα δύο πρώτα χρησιμοποιούνται και τώρα από τη δυτική και τη ρώσικη προπαγάνδα, αλλά μόνο για να στηρίζουν πολιτικά τον πόλεμο που έχει τώρα κηρυχθεί αποκλειστικά εξ αιτίας του τρίτου.

Σε ότι αφορά την καταπίεση των γυναικών. Αυτό είναι ένα ζήτημα εσωτερικό του Αφγανιστάν, δεν είναι ένα διεθνές ζήτημα και δεν αφορά διακρατικές σχέσεις. Εδώ πρόκειται για μια μορφή πολιτικής και κοινωνικής δικτατορίας που ασκείται από ένα καθεστώς σε ένα τμήμα του πληθυσμού μιας χώρας. Αυτή η καταπίεση είναι του γενικού εκείνου είδους που ασκείται σε μεγαλύτερα ή μικρότερα τμήματα του πληθυσμού τους από όλες τις φασιστικές ή υπερσυντηρητικές δικτατορίες του πλανήτη. Από πρακτική άποψη οι πολιτικές δικτατορίες στην Κίνα, το Τατζικιστάν, τη Βιρμανία, το Ιράν, το Σουδάν είναι δεκάδες φορές πιο βίαιες από εκείνη στο Αφγανιστάν. Σε ότι αφορά την κοινωνική καταπίεση των γυναικών εκείνο που έκαναν οι Ταλιμπάν ήταν να θεσμοποιήσουν και να επεκτείνουν σε όλο το γυναικείο πληθυσμό της χώρας ένα πρακτικό κοινωνικό καθεστώς που ήδη υπήρχε και που ήδη στερούσε από το 70% των γυναικών του Αφγανιστάν τη δυνατότητα να δουλέψουν έξω από το σπίτι τους, να μορφωθούν και να χειραφετηθούν κοινωνικά.

Όμως για τους πραγματικούς δημοκράτες και τους προοδευτικούς ανθρώπους η κοινωνική και πολιτική απελευθέρωση των καταπιεσμένων μαζών είναι βασικά δική τους υπόθεση. Οι εργάτες για παράδειγμα θα απελευθερωθούν οι ίδιοι από τη μισθωτή δουλειά με τη δική τους επανάσταση ενάντια στην αστική τάξη. Δεν είναι δουλειά των "προλεταριακών τανκς" μιας άλλης χώρας να πραγματοποιήσουν αυτό το καθήκον για λογαριασμό τους. Οι γυναίκες του Αφγανιστάν και γενικά της Ασίας και του τρίτου κόσμου θα απελευθερωθούν μέσα από τις δικές τους επαναστάσεις και όχι από φασιστικές δικτατορίες που θα κραυγάζουν υπέρ της γυναικείας απελευθέρωσης για να υποδουλώσουν τελικά όλο το λαό οπότε και τις γυναίκες στο δικό τους κτηνώδη νόμο και στις αρπακτικές διαθέσεις μιας ξένης χώρας που συχνά υπηρετούν. Η βασική αιτία της πολιτικής και κοινωνικής οπισθοδρόμησης των γυναικών στο Αφγανιστάν δεν οφείλεται στους Ταλιμπάν, αλλά στους σοβιετικούς κατακτητές που ενώ ισοπέδωσαν, κατέσφαξαν και καταβασάνισαν για μια ολόκληρη δεκαετία τον αφγανικό λαό σήκωσαν από την πρώτη στιγμή της επέμβασής τους σ' αυτή τη χώρα, κιόλας από την πραξικοπηματική κυβέρνηση Ταράκι, το λάβαρο της απελευθέρωσης των Αφγανών γυναικών. Αυτό το έκαναν για να βρουν κοινωνική και πολιτική βάση σε ένα τμήμα των γυναικών των πόλεων που δούλευαν στον κρατικό τομέα και πιο πολύ για να βρουν ένα πρόσχημα να επιτεθούν στην αγροτιά που διατηρούσε τα καθυστερημένα πατριαρχικά της ήθη. Ανάλογα έκαναν και με το σύνθημα της κολλεκτιβοποίησης, το οποίο σήμαινε ταυτόχρονα πολιτική και οικονομική κυριαρχία του κομματικού ψευτοκομμουνιστικού στρατού στην ύπαρξο. **Όταν μιλάμε για αφγανική αντίσταση πρέπει να ξέρουμε ότι ο πυροδότης της ήταν αυτές οι δύο "μεταρρυθμίσεις", προβο-**

κάτσιες.

Γιατί μόνο προβοκάτσιες σε βάρος των γυναικών και της προλεταριακής κολλεκτιβοποίησης μπορεί να είναι η επιβολή τους με τη βία από τα πάνω και μάλιστα από ξενοκίνητες φασιστικές συμμορίες. Δεν φταίνε λοιπόν κύρια οι μουλάδες, οι μυστικές υπηρεσίες του Πακιστάν και η Σία γαι την άνοδο της ισλαμικής ιδεολογικής συντήρησης στο Αφγανιστάν, και παντού στην Ασία. Ο βασικός υπεύθυνος ήταν και είναι ο ρώσικος σοσιαλิมπεριαλισμός. Είναι αυτός στον οποίο χρωστάμε **από εσωτερική άποψη** και με ανταντακλαστικό τρόπο την άνοδο **μορφών** του κοινωνικού συντηρητισμού στις καταπιεσμένες από τον σοσιαλφασισμό χώρες αλλά και σε κάθε άλλη χώρα στην οποία επιβάλλεται με τη βία πάνω στις μάζες κάθε κοινωνικός ή πολιτικός "νεωτερισμός". Ένα τέτοιο λαμπρό παράδειγμα "επαναστατικής" και "δημοκρατικής" προβοκάτσιας, είναι η κατάργηση της αναγραφής του θρησκευάτος στις ελληνικές ταυτότητες μέσα σε λίγες ώρες και μέρες από τον σοσιαλφασίστα Σημίτη. Ότι πρόσφερε αυτή η προβοκάτσια στην άνοδο του ιδεολογικού ρεύματος του ορθόδοξου φονταμενταλισμού στην Ελλάδα, δεν το έχουν προσφέρει χρόνια και δεκαετίες θρησκευτικής κατήχησης και ακροδεξιάς πολιτικής προπαγάνδας.

Δεν είναι η πρώτη φορά στην ιστορία που συμβαίνει το παλιό και οι καταπιεστές να σηκώνουν προοδευτικές σημαίες και απέναντι τους το καινούργιο και οι καταπιεσμένοι λαοί να χρησιμοποιούν σύμβολα της καθυστέρησης. Το πιο χτυπητό παράδειγμα είναι οι θρησκευτικές, ως θρησκόληπτες σημαίες που σήκωσε η αγγλική αστική επανάσταση του 17ου αιώνα ενάντια στις υλιστικές και ανθρωπιστικές αναζητήσεις που κυριαρχούσαν τότε στους πιο φωτισμένους κύκλους της φεουδαρχικής αγγλικής αυλής.

Αν ο ισλαμισμός ήταν η πιο μαζική, και ίσως η μοναδική ιδεολογική μορφή μέσα από την οποία θα μπορούσε να εκδηλωθεί η μαζική αντίσταση των αγροτικών μαζών του Αφγανιστάν τη δοσμένη εποχή, η ιδεολογία των Ταλιμπάν ήταν η πιο ακραία εκδήλωση αυτής της αναγκαιότητας. Οι Ταλιμπάν αποτελούσαν τον πιο σκληρό ιδεολογικό πυρήνα του γενικού ισλαμικού μετώπου της αντίστασης. Αυτοί, οι μαθητές των ισλαμικών σχολών των εξόριστων στο Πακιστάν, αν και εξαιρετικά μειοψηφικοί, συμμετείχαν σε όλες τις ομάδες της αντίστασης σαν ξεχωριστές σέχτες που διακρίνονταν για την λιτή τους ζωή, και την αυτοθυσία τους στις μάχες.

Αυτοί συγκροτήθηκαν πολιτικά και στρατιωτικά μετά το 1994, δηλαδή σε μια εποχή που είχε ολοκληρωθεί η αποσύνθεση όλων των μεγάλων στρατών και η πολιτική χρεοκοπία όλων των κλασικών ηγετών της αντιρρωσικής αφγανικής αντίστασης μέσα από έναν εξαιρετικά αιματηρό και δίχως αρχές εμφύλιο. Λένε ότι οι Ταλιμπάν πήραν γρήγορα την εξουσία, δηλαδή μέσα σε δύο χρόνια ανάμεσα στο 1994 ως το 1996, γιατί τους στήριξε το Πακιστάν. Η αλήθεια είναι ότι το Πακιστάν τους στήριξε ελάχιστα σε σχέση με το πόσο στήριξε για χρόνια και με πολλά όπλα και με στελέχη του την πραγματικά διεφθαρμένη και ισλαμοφασιστική τάση Χεκματιάρ, και τους στήριξε αναγκαστικά μόνο όταν κατέρρευσε ο Χεκματιάρ. Άλλωστε η πολιτική ανεξαρτησία των Ταλιμπάν απέναντι στο Πακιστάν αποδείχτηκε περίτρανα σε τούτη εδώ την κρίση στη διάρκεια της οποίας το επίσημο Πακιστάν πέρασε με τις ΗΠΑ. Όμως η ιστορική απόδειξη βρίσκεται στο ότι οι Ταλιμπάν ήταν οι μόνοι από τις δυνάμεις του αφγανικού εμφυλίου που αρνήθηκαν ως χθες οποιαδήποτε σχέση με τον Χεκματιάρ και το κόμμα του Χεζμπί Ισλάμι. Τέλος αυτό που χαρακτηρίζει τον Χεκματιάρ δεν είναι η δυτική του πολιτική φυσιογνωμία αλλά ακριβώς αντίθετα ο αντιδυτικισμός και οι προνομακικές σχέσεις με τους μουλάδες του Ιράν.

Το μεγάλο ερώτημα στο οποίο δεν μπαίνουν στον κόπο να απαντήσουν όλοι αυτοί που τους αναθέτουν το ρόλο του κύριου εχθρού του σύγχρονου πολιτισμού, είναι γιατί οι Ταλιμπάν πήραν τόσο γρήγορα την εξουσία σε μια τόσο διασπασμένη φυλετικά και τόσο ατίθαση χώρα.

Στην πραγματικότητα το μοναδικό πολιτικό πρόγραμμα των κατά τα άλλα αμόρφωτων Ταλιμπάν ήταν η ειρήνη. Αυτή την πέτυχαν και γι' αυτό τους στήριξε ο αφγα-

νικός λαός παρόλο που ποτέ δεν γοητεύτηκε από την αστυνόμευση των ηθών, που αυτοί του επέβαλαν. Είναι πολύ σημαντικό ότι σε μια κατεστραμμένη χώρα σαν το μετασοβιετικό Αφγανιστάν, καταργήθηκαν τα διόδια και οι ληστοσυμμορίες οι οποίες κατάφεραν για τέσσερα χρόνια μετά την αποχώρηση των Ρώσων να καταργήσουν κάθε ανταλλαγή αγαθών και κάθε κίνηση προσώπων μέσα και έξω από αυτήν την ορεινή χώρα. Οι Ταλιμπάν, αντίθετα από την εικόνα που βγαίνει τώρα προς τα έξω, έδωσαν στο Αφγανιστάν τον μεγάλο του γεωγραφικό ρόλο, το ρόλο του εμπορικού σταυροδρομιού για όλη την κεντρική και νότια Ασία. Την ώρα δηλαδή που το "κλείνανε" από το εξωτερικό στην πολιτική, στα ήθη και στον ιδεολογικό τομέα γενικά, το ανοίγανε στο επίπεδο της πρακτικής υλικής ζωής.

Αυτοί που βάλανε το εσωτερικό ζήτημα της καταπίεσης των γυναικών σαν το κύριο ζήτημα για την διεθνή του αναγνώριση, το έκαναν μόνο και μόνο για να εμποδίσουν το εξωτερικό άνοιγμα του Αφγανιστάν. Όμως είναι ακριβώς το εξωτερικό άνοιγμα μιας χώρας με ριζωμένες πατριαρχικές δομές και κοινωνική καθυστέρηση που επιταχύνει τους υλικούς και πνευματικούς όρους για την κατάργηση της καταπίεσης της γυναίκας στο κοινωνικό, πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο.

Είναι η κυβέρνηση Κλίντον λοιπόν που μετά τη Ρωσία επιτέθηκε στους Ταλιμπάν προβάλλοντας το ζήτημα της καταπίεσης των γυναικών, **μόλις οι Ταλιμπάν υποστήριξαν με δύναμη την κατασκευή ενός πετρελαϊκού αγωγού από το Τουρκμενιστάν στον Ινδικό ωκεανό.** Αυτός ο αγωγός εξασφάλιζε μια δίοδο για τα πετρέλαια της Κεντρικής Ασίας η οποία δεν θα ελεγχόταν από τη Ρωσία και το Ιράν και έτσι θα καθιστούσε όλη την Κεντρική Ασία και τον Καύκασο οικονομικά και πολιτικά ανεξάρτητες από το Κρεμλίνο. Ήταν λοιπόν ζήτημα αρχής για τη Ρωσία να ματαιωθεί. Ματαιώση όμως σήμαινε κατ' αρχήν πτώση των Ταλιμπάν που ήταν οι πιο φανατικοί υπερασπιστές του αγωγού και που έφτασαν να πάνε ως το Τέξας για να συζητήσουν με την Unocal, τον κατασκευαστή του αγωγού και να εκπαιδευτούν στις τεχνικές μεταφοράς.

Η συμφωνία Ταλιμπάν - Unocal για τον αγωγό έγινε λίγο αφότου αυτοί ήρθαν στην εξουσία το Σεπτέμβριο του 1996. Αμέσως μετά στις 8 του Οκτώβρη 1996 η προεδρία Κλίντον ανακοίνωσε ότι δεν θα υπήρχε ούτε διεθνής αναγνώριση, ούτε βοήθεια σ' αυτό το κράτος δίχως σεβασμό των δικαιωμάτων της γυναίκας. Από κει και πέρα με τη συνδυασμένη προσπάθεια Ρωσίας και ΗΠΑ ο ΟΗΕ δεν αναγνώριζε αυτή τη χώρα βάζοντας για πρώτη φορά στην ιστορία του ζήτημα γυναικείας καταπίεσης σαν αιτία γι' αυτό. Για δεκαετίες ολόκληρες ο ΟΗΕ δεν ασχολήθηκε με την πολύμορφη και άπιστευτη καταπίεση των γυναικών σε πολλές χώρες του τρίτου κόσμου και ασχολήθηκε ξαφνικά και με τον πιο ακραίο τρόπο στο Αφγανιστάν.

Όμως η καταπίεση των γυναικών δεν ήταν αρκετά πειστική για να βάζει το Αφγανιστάν μόνιμα σε διεθνή καραντίνα στο βαθμό μάλιστα που οι Ταλιμπάν έδειξαν αρκετή ευελιξία και άρχισαν σταδιακά να κάνουν ορισμένες υποχωρήσεις σε επιμέρους ζητήματα, όπως π.χ. στη δυνατότητα για γυναίκες να χρησιμοποιούνται σαν νοσηλευτικό προσωπικό, ή στην ιατρική εκπαίδευση γυναικών. Είναι άλλωστε χαρακτηριστικό που ο ΟΗΕ δεν "πρόσεξε" ότι ήδη οι Ταλιμπάν είχαν κάνει αλλαγές πολύ ευνοϊκές για τις γυναίκες στο κληρονομικό δίκαιο που ίσχυε πριν την άνοδό τους στην εξουσία (δες μεγάλο άρθρο του προηγούμενου φύλλου της Νέας Ανατολής).

Έτσι λίγο μετά το ζήτημα των γυναικών η προεδρία Κλίντον, το Νοέμβριο του 1996, έβαλε ζήτημα οπίου.

Ως τότε ούτε οι ΗΠΑ, ούτε καμιά άλλη χώρα είχε βάλει ζήτημα εξοστρακισμού από τα Ηνωμένα Έθνη του μεγαλύτερου παραγωγού οπίου στον κόσμο, που είναι η χούντα της Βιρμανίας, όπως ποτέ δεν είχε βάλει τέτοιο ζήτημα και για την Κολομβία. Αντίθετα, ταχύτατα η συντονισμένη προπαγανδιστική μηχανή των υπερδυνάμεων αναδείκνυε τους Ταλιμπάν στους πιο επικίνδυνους παραγωγούς ναρκωτικών στον κόσμο.

Η αλήθεια είναι ότι το όπιο στο Αφγανιστάν ρίζωσε και γιγαντώθηκε πριν την άνοδο των Ταλιμπάν στην

εξουσία με κύρια ευθύνη των αντιπάλων τους, κυρίως του Χεκματιάρ. Μετά τον Χεκματιάρ τις μεγαλύτερες ευθύνες είχε η Βόρεια Συμμαχία (αν και όχι ο ίδιος ο Μασούντ), καθώς η από αυτήν ελεγχόμενη περιοχή του Μπαντακσάν έγινε το κέντρο παραγωγής οπίου ανάμεσα στα 1992 και 1996, δηλαδή στη διάρκεια του εμφύλιου.

Οι Ταλιμπάν λοιπόν, που δεν αναμείχθηκαν ποτέ και δεν υποστήριξαν ποτέ την καλλιέργεια παπαρούνας βρέθηκαν, όταν πήραν την εξουσία, μπροστά στο πραγματικό γεγονός ότι 200.000 αγροτικές οικογένειες ζούσαν από την καλλιέργειά της παπαρούνας. Έτσι αρχικά την αποδέχτηκαν για να μην ανοίξουν άλλο ένα πολιτικό και κοινωνικό μέτωπο. Όταν όμως αμέσως μετά την έκθεση της αμερικάνικης DEA, η αρμόδια επιτροπή του ΟΗΕ, η UN DCP (Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για τον έλεγχο των ναρκωτικών), έβαλε ζήτημα ξεριζώματος της παπαρούνας στους Ταλιμπάν, αυτοί το αποδέχτηκαν. Όμως ζήτησαν πρώτον οικονομική ενίσχυση για τους αγρότες που θα την ξερίζωναν και δεύτερον διεθνή αναγνώριση. Η UNDCP τους υποσχέθηκε αποζημίωση για τους αγρότες που θα ξερίζωναν την παπαρούνα, αλλά ο ΟΗΕ επέμεινε ότι προϋπόθεση της αναγνώρισης ήταν η άρση της καταπίεσης των γυναικών. Τελικά οι Ταλιμπάν μέσα σε διάστημα 3 χρόνων ξερίζωσαν το όπιο κατά 90%, αλλά ο ΟΗΕ όχι μόνο δεν τους αναγνώρισε, αλλά ούτε τους έδωσε και τα λεφτά της αποζημίωσης που τους είχε υποσχεθεί. Αυτή η αντιμετώπιση δυνάμωσε τις πιο αντιδυτικές, απομονωτικές και αντιδραστικές τάσεις στους κόλπους των Ταλιμπάν και έπαιξε το παιχνίδι της σύσφιξης των σχέσεών τους με τον Μπιν Λάντεν.

β) Το ζήτημα του Μπιν Λάντεν

Το ζήτημα Μπιν Λάντεν έμελλε να γίνει το μέγιστο και τελικά το μοναδικό ουσιαστικό επιχείρημα-εφαπτήριο της προεδρίας Κλίντον για την όξυνση των αμερικανο-αφγανικών σχέσεων και γενικότερα για την διεθνή απομόνωση των Ταλιμπάν. Στη διάρκεια της τετραετίας 1996 -2000 αποδείχτηκε ότι το ζήτημα των γυναικών δεν μπορούσε να τεκμηριώσει μόνο του τη συνέχιση του διεθνούς αποκλεισμού των Ταλιμπάν, ενώ στο όπιο η τελική πρακτική απάντηση των Ταλιμπάν με το ολοκληρωτικό του ξεριζώμα το 2000 στερούσε από τις ΗΠΑ και τη Ρωσία κάθε πρόσχημα για τον εξοστρακισμό τους. Το χειρότερο για την πολιτική Ρωσίας - Κλίντον ήταν ότι παρ' όλες αυτές τις πιέσεις που οδηγούσαν στο να μην ξεκινάει η κατασκευή του αγωγού της UNOCAL, η συμφωνία έμενε σε ισχύ και οι προετοιμασίες συνεχίζονταν πυρετώδικα μέχρι τα μέσα του 1998. Είναι το Φλεβάρη του 1998 που οι Ταλιμπάν πηγαίνουν στο Τέξας για να επισκεφτούν τις εγκαταστάσεις της UNOCAL, ενώ λίγο μετά πηγαίνουν και στην Αργεντινή και πετυχαίνουν να λύσουν τις οικονομικές αντιθέσεις μεταξύ της UNOCAL και μιας ανταγωνιστικής της αργεντινικής εταιρείας, της Bidas που είχε αναλάβει το έργο του αγωγού πριν από την UNOCAL. Έτσι διαμορφώνεται ένα κοινό εταιρικό σχήμα UNOCAL - Bidas και τα πράγματα προχωράνε ραγδαία. Στο μεταξύ οι Ταλιμπάν καταλαμβάνουν τη στρατηγική πόλη Μαζάρ-ι-Σαρίφ την τελευταία ελπίδα της Ρωσίας για ένα ισχυρό στήριγμα μέσα στο Αφγανιστάν και περιορίζουν τη Βόρεια συμμαχία στο 10% του αφγανικού εδάφους.

Το Μάη του '98 το Πακιστάν αναγνωρίζει την κυβέρνηση των Ταλιμπάν και σπάει την αμερικανορωσική απομόνωση. Τότε Ρωσία, Κίνα και Ιράν καλούν το Πακιστάν να πιέσει τους Ταλιμπάν για σχηματισμό κυβέρνησης όλων των τάσεων στο Αφγανιστάν. Προηγούμενα (τέλη '97) ο Κλίντον έχει συμφωνήσει με τη Ρωσία να δημιουργηθεί μια "Ομάδα Επαφής" για το Αφγανικό από τον ΟΗΕ με τη συμμετοχή της Ρωσίας, των ΗΠΑ, της Κίνας, του Ιράν και των υπόλοιπων γειτονικών χωρών του Αφγανιστάν, από τις οποίες λείπει η Σαουδική Αραβία. Μια τέτοια "Ομάδα Επαφής" είχε σκαρώσει ο Κλίντον με τη Ρωσία για το Βοσνιακό, η οποία είχε δώσει τελικά στη Ρωσία τη δυνατότητα, εκτός από το να διασπάσει τη Βοσνία, να στείλει στρατό στα Βαλκάνια. Στην "αφγανική" ομάδα επαφής υπερέχει συντριπτικά ο ρωσοκινέζικος άξονας, ενώ μέσα από αυτόν για πρώτη φορά η κυβέρνηση Κλίντον αναγνωρίζει τη συνεργασία των ΗΠΑ με το Ιράν και σπάει την απομόνωσή του. Στην ουσία αυτή η "Ομάδα Επαφής" είναι ο προάγγελος των σημερινών διεθνών πολιτικών μετώπων που πραγματοποιούνται από τη στιγμή που ο βομβαρδισμός του Μανχάταν μετέτρεψε μέσα σε λίγες ώρες την διεθνή πολιτική Μπους σε πολιτική Κλίντον, δηλαδή σε φιλορωσική πολιτική.

Τον Απρίλη του 1998 μπαίνει για πρώτη φορά επίσημα και θέμα Μπιν Λάντεν από τις ΗΠΑ στο Αφγανιστάν σαν όρος για την αναγνώρισή του. Αυτό διευκολύνεται από το ότι το Φλεβάρη του 1998 ο Μπιν Λάντεν ιδρύει κάποιο " Διεθνές Ισλαμικό Μέτωπο" που η πλατφόρμα του περιέχει για πρώτη φορά το γνωστό κάλεσμα για εξόντωση κάθε Αμερικανού και κάθε Εβραίου στον κόσμο. Ο Μπιν Λάντεν έχει εγκατασταθεί από το 1996 στο Αφγανιστάν και ως τότε βοηθάνε τους Ταλιμπάν κυρίως στο οικονομικό επίπεδο.

Όμως το θέμα Μπιν Λάντεν δεν είναι ακόμα το πρώτο στους αμερικάνικους όρους για την αναγνώριση του Αφγανιστάν. Γίνεται πρώτο, κυρίαρχο και σκεπάζει κάθε άλλο πρόσχημα ρήξης όταν ανατινάζονται οι δύο αμερικάνικες πρεσβείες στις 7 Αυγούστου του 1998 στην Κέννα και την Τανζανία με εκατοντάδες νεκρούς. Προηγούμενα, τον Ιούλη του '98 ο Κλίντον έχει εγκαταστήσει έναν εξαιρετικά αντι-ταλιμπάν και αντι-πακιστανό άνθρωπο, τον Karl Interfurth στη θέση του υπεύθυνου του υπουργείου εξωτερικών για τη νότια Ασία. Μόλις λοιπόν γίνεται η έκρηξη η προεδρία Κλίντον αστραπιαία και με ελάχιστα στοιχεία δείχνει αμέσως σαν ένοχος τον Μπιν Λάντεν και το Αφγανιστάν και εξαπολύει πυραύλους ενάντια σ' αυτή τη χώρα. Η ρήξη είναι γεγονός. Λίγο αργότερα σταματάει κάθε δραστηριότητα της UNOCAL με τον αγωγό (σελ. 213-217).

Με την ενοχοποίηση του Αφγανιστάν για την ανατίναξη των πρεσβειών πραγματοποιείται μια στρατηγική στροφή στο ζήτημα της τρομοκρατίας από τις ΗΠΑ. Για πρώτη φορά δεν αναφέρεται το Ιράν σαν χώρα ύποπτη πίσω από μια τρομοκρατική πράξη. Επίσης για πρώτη φορά πάμε από τα κράτη - τρομοκράτες σε έναν άνθρωπο, τον Μπιν Λάντεν και το δίκτυό του την Αλ Κάϊντα. Αυτή είναι η νέα κατεύθυνση της CIA με αρχηγό τον Τένετ, άνθρωπο του Κλίντον, υπεύθυνο για το βομβαρδισμό της κινέζικης πρεσβείας στο Βελιγράδι.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμα και μετά τον βομβαρδισμό του Αφγανιστάν ο επικεφαλής του FBI Louis Freeh δηλώνει ότι προσωπικά δεν έχει "ισχυρό συμπέρασμα" για το ποιός ήταν υπεύθυνος για τη βομβιστική επίθεση. Την ίδια αρνητική θέση για ανεπαρκή στοιχεία παίρνει απέναντι στα συμπεράσματα της προεδρίας Κλίντον και τους βομβαρδισμούς το αμερικάνικο Υπουργείο Δικαιοσύνης. Άλλωστε όλη αυτή η νέα γραμμή των Κλίντον - Τένετ γελοιοποιείται όταν μετά το Αφγανιστάν βομβαρδίζεται και ένα εργοστάσιο στο Σουδάν στο οποίο σύμφωνα με την CIA του Τένετ ο Μπιν Λάντεν παρασκεύαζε χημικά όπλα. Το εργοστάσιο καταστρέφεται, αλλά αποδεικνύεται σε όλους τελικά ότι ήταν μια συνηθισμένη φαρμακοβιομηχανία. Μετά από έρευνες ο ιδιοκτήτης της κάποιος Saleh Idris αποζημιώνεται με 30 εκ. δολάρια, αλλά ο Τένετ δεν παθαίνει τίποτα. (N. Y. Times 2.1.1999)

Αργότερα οι New York Times (13 Απρίλη 1999) όταν είναι ακόμα πιο οξυμένο το αντι- Μπιν Λάντεν μένος της προεδρίας Κλίντον, τονίζουν ότι έχουν δίκιο οι Ταλιμπάν να λένε ότι οι μαρτυρίες είναι εξαιρετικά φτωχές. Τόνιζαν μάλιστα ότι το να συλληφθεί ζωντανός ο Μπιν Λάντεν και να δικαστεί "θα περιέπλεκε τα ζητήματα γιατί σε αυτήν την περίπτωση θα ήταν πολύ δύσκολο να βρεθούν μαρτυρίες από πρώτο χέρι για συμμετοχή του Μπιν Λάντεν που θα μπορούσαν να σταθούν σε δικαστήριο".

Αυτή η τοποθέτηση των N.Y. Times έγινε ύστερα από την απόφαση της 4 Νοέμβρη του '98 του ομοσπονδιακού δικαστηρίου του Μανχάταν να απαγγείλει 238 κατηγορίες κατά του Μπιν Λάντεν και να τον επικηρύξει. Γι' αυτά τα σημεία οι N.Y. Times έκαναν την παρατήρηση ότι και τα 238 ήταν ανεπαρκή για μια καταδικαστική απόφαση κατά του Μπιν Λάντεν. Μάλιστα η εφημερίδα αυτή διατύπωσε την υπόνοια κατά της CIA ότι η επιμονή της στο κυνήγι του Μπιν Λάντεν αποσκοπούσε στο να καλύψει ένα ακόμα μεγαλύτερο σκάνδαλο (σελ. 218).

Λίγο μετά ο Interfurth ζήτησε από τους Ταλιμπάν την παράδοση του Λάντεν ή βομβαρδισμούς. Ο Ομάρ ανήγγειλε την έναρξη δικαστικής έρευνας στο Αφγανιστάν και κάλεσε τις ΗΠΑ να φέρουν εκτός από τις 238 κατηγορίες και τα στοιχεία που τις στήριζαν μέχρι τις 30 Νοέμβρη. Η Ουάσιγκτον αρνήθηκε ακόμα και να απαντήσει και απαίτησε παράδοση του Μπιν Λάντεν χωρίς όρους. Η ανεπίσημη εξήγηση αυτής της στάσης ήταν ότι δεν μπορούσε να επιτρέψει τις καταγγελίες τους να απορριφθούν από ένα συμβούλιο "αμόρφωτων και υποταγμένων μουλάδων" (σελ. 212).

Όσο όμως πιο ανεπαρκή ήταν τα στοιχεία τόσο πιο απόλυτη ήταν η επιμονή της προεδρίας Κλίντον στην

αντιαφγανική εκστρατεία. Αυτή τη στάση τη συνόψισε πολιτικά ο Στρόουμ Τάλμποτ, ο άνθρωπος του Κλίντον που πάντα δούλεψε με αυτοθυσία για τη ρωσική στροφή της αμερικάνικης διπλωματίας, με τη φράση του το Φλεβάρη του 1999 ότι το Αφγανιστάν "αποτελεί το κέντρο μιας από τις πρώτες, τις πιο σοβαρές και απειλητικές μάχες της μεταψυχροπολεμικής περιόδου, της μάχης ενάντια στις δυνάμεις της τρομοκρατίας, του εξτρεμισμού και της μη ανεκτικότητας".

Στη βάση της αντιαφγανικής αυτής πολιτικής - με πρόσημα την υπόθεση Μπιν Λάντεν - η ομάδα Κλίντον - Τάλμποτ - Τένετ ανέτρεψε όλες τις παραδοσιακές συμμαχίες των ΗΠΑ στην Ασία. Κάνοντας κύριους εχθρούς τους Ταλιμπάν, όξυνε ταυτόχρονα τις σχέσεις της με το Πακιστάν, που τους υποστήριζε ενώ και με πρόσχημα τις πακιστανικές πυρηνικές δοκιμές έκοψε την οικονομική ενίσχυση στο Πακιστάν (600 εκ. δολάρια το χρόνο). Οξύνοντας τις σχέσεις με το Πακιστάν, έδωσε προνομιακό βάρος στις σχέσεις με την κύρια ρωσόφιλη ινδική διπλωματία, ειδικά την διπλωματία του BJP (του υπερδεξιού ινδουϊστικού κόμματος), εξομάλυνε τις σχέσεις με το Ιράν και άρχισε πολιτική έντασης με τη Σαουδική Αραβία.

Το αντι-Ταλιμπάν διεθνές μέτωπο είναι η βάση του "εκρωσισμού" της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής. Αντίστροφα και όχι τυχαία οι Ταλιμπάν εκπροσωπούσαν ως χθες την πιο ακραία και συνειδητά αντιρωσική πολιτική στην Ασία και σε όλο τον κόσμο. Είναι αυτοί άλλωστε που κατηγορήσαν ανοιχτά το 2000 τον Μπ. Κλίντον για πράκτορα της Ρωσίας.

Σύμφωνα με μια σειρά συγκλίνουσες πηγές στο ίδιο διάστημα, τέλη του 1998 με μέσα του 1999, οι σχέσεις των Ταλιμπάν με τον Μπ. Λάντεν οξύνθηκαν στο έπακρο (Reuters 4 Μάρτη 1999 - Middle East International 26 Φεβρ. 1999) και αυτός έγινε ανεπιθύμητος. Αυτή την εποχή ο Ομάρ συζητάει ενδεχόμενη ενοχή του Μπιν Λάντεν. Στις 24 Αυγούστου του '99 γίνεται δολοφονική απόπειρα κατά του Ομάρ με παγιδευμένο αυτοκίνητο την οποία ο ίδιος αποδίδει στο Ιράν.

Το ερώτημα είναι γιατί οι Ταλιμπάν δεν ήρθαν εκείνη την εποχή σε τελική ρήξη με τον Μπιν Λάντεν διώχνοντάς τον από το Αφγανιστάν. Η εξήγηση βρίσκεται στην πολιτικό - ιδεολογική και στρατιωτική διείσδυση του Μπ. Λάντεν μέσα στο καθεστώς. Στην πραγματικότητα όταν οι Ταλιμπάν ζητούν στοιχεία από τις ΗΠΑ είναι ακριβώς για να μπορούν να απομονώσουν τον Λάντεν στο εσωτερικό τους και να κάνουν τελικά πολιτικά δυνατή μια ρήξη μαζί του. Στο βάθος αυτό σημαίνει ότι είναι ισχυρές μέσα στην πολιτική και ιδεολογική γραμμή των Ταλιμπάν οι ακροδεξιές και ισλαμοφασιστικές πλευρές που επιτρέπουν στον Λάντεν να οικοδομεί ένα δίκτυο συμμαχιών μέσα τους και να τους εξαρτά από πολλές πλευρές, ώστε να μπορεί να τους προβοκάρει εξασφαλίζοντας κάθε φορά ατιμωρησία παρά την δυσaréσκειά τους.

Ένα βασικό εργαλείο εξάρτησης είναι εκτός από την οικονομική βοήθεια η στρατιωτική βοήθεια που πρόσφερε ο Μπ. Λάντεν στους Ταλιμπάν αλλά και η στρατιωτική διείσδυση και η ενδυνάμωση του στον ίδιο τον μηχανισμό εξουσίας. **Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η στρατιωτική ενδυνάμωση του Μπ. Λάντεν άρχισε ουσιαστικά μετά τους αμερικάνικους βομβαρδισμούς το 1998**, όταν αυτός κάλεσε χιλιάδες Άραβες ισλαμοφασιστές να έρθουν στο Αφγανιστάν και σχημάτισε έναν στρατό από αυτούς ο οποίος αμέσως άρχισε να πολεμάει και μάλιστα πολύ αποτελεσματικά στα διάφορα μέτωπα του πολέμου με τη Βόρεια Συμμαχία (Monde 29-9-2001). Αυτοί οι Άραβες έγιναν ταυτόχρονα τόσο αντιπαθείς μέσα στη βάση του αφγανικού λαού και στη βάση των Ταλιμπάν εξ αιτίας της αλαζονείας τους, του αρπακτικού πνεύματός τους και της όξυνσης της θρησκευτικής καταπίεσης ενάντια στον ντόπιο πληθυσμό, όσο έγιναν στρατιωτικά πολύ χρήσιμοι στους Ταλιμπάν.

Η τακτική του Μπιν Λάντεν από το '98 και πέρα ήταν να μιλάει προβοκατόρικα κατά των ΗΠΑ, πριν ή και μετά από μια τρομοκρατική ενέργεια, ύστερα να σωπαίνει κάτω από την πίεση των Ταλιμπάν και να ξαναμιλάει πάλι για να προβοκάρει αλλά από νέες ισχυρότερες θέσεις κυρίως ύστερα από νέες επιθέσεις κατά του Αφγανιστάν από τη Δύση.

Ο Μπιν Λάντεν για πρώτη φορά μετά τη ψύχρασή του με τους Ταλιμπάν, ξαναεμφανίστηκε τον Ιούνη του '99

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΗΠΑ-ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 9

στο Αλ Τζαζίρα, όπου του παραχωρήθηκε συνέντευξη μιάμισης ώρας. Προηγούμενα ο στρατός του (ταξιαρχία 055) είχε συμμετάσχει στις μάχες για την κατάληψη της σιιτικής πόλης Μπαμιάν και είχε διακριθεί για την κτηνωδία του κατά των σιιτών κατοίκων της πόλης (Agens France - Press 26 Ιούλη 1999).

Η ζημιά για τους Ταλιμπάν είχε γίνει.

Στις 25 Οκτώβρη του '99 το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, δηλαδή οι ενωμένες Ρωσία και ΗΠΑ βάζουν νέες βαριές κυρώσεις κατά του Αφγανιστάν με έμφαση στον Μπιν Λάντεν και όχι πια στη γυναικεία καταπίεση. Οι κυρώσεις ήταν πάγωμα των καταθέσεων του Αφγανιστάν στο εξωτερικό και απαγόρευση προσγειώσεων των πολιτικών αεροπλάνων του Αφγανιστάν σε οποιαδήποτε ξένη χώρα πλην της Σαουδικής Αραβίας λόγω Μέκκας (σ. 237). Με αυτές τις κυρώσεις η αντιδυτική γραμμή Μπιν Λάντεν άρχισε να δυναμώνει ξανά. Λίγο αργότερα εγκαινιάζεται η συνεργασία του FBI και της KGB για την τρομοκρατία του Μπιν Λάντεν (σ. 241). Η γραμμή Τένετ θριαμβεύει.

Το Φλεβάρη του '99 ο νέος πρόεδρος του Πακιστάν, Μουσάραφ, αντίθετος με την πλήρη απομόνωση του Αφγανιστάν, συναντάει τον Ομάρ στην Κανταχάρ και αμέσως μετά καλεί τις ΗΠΑ να συζητήσουν απ' ευθείας με τους Ταλιμπάν για το θέμα Μπιν Λάντεν. Είναι πολύ φανερό στους οξυδερκείς πολιτικούς του τρίτου κόσμου, αυτό που δεν μπορούν να καταλάβουν οι πολιτικοί των ιμπεριαλιστικών χωρών, ότι δηλαδή δεν μπορούν να απαιτούν οτιδήποτε από μια κυβέρνηση ενός κυρίαρχου κράτους δίχως να συζητάνε μαζί της και κυρίως δίχως να υποβάλλουν απ' ευθείας σ' αυτήν το αίτημά τους. Είναι φανερό ότι αυτή η συμπεριφορά των ΗΠΑ και της Δύσης γενικότερα έχει δυναμώσει τη θέση του Μπιν Λάντεν μέσα στη χώρα και στον τρίτο κόσμο.

Είναι επίσης γεγονός ότι αυτή η συμπεριφορά είναι αδύνατο να αποδυναμώσει τους Ταλιμπάν στο εσωτερικό της χώρας. Αντίθετα τους συσπειρώνει. Έτσι αντίθετα από τις προθέσεις της προεδρίας Κλίντον και της Ρωσίας που ρίχνει ακόμα όλο της το βάρος σε όπλα και σε διπλωματική υποστήριξη υπέρ της Βόρειας Συμμαχίας, οι Ταλιμπάν συντρίβουν σε αλληπάλληλες μάχες τη Β. Συμμαχία ανάμεσα στα τέλη του '99 και τα τέλη του 2000 και την περιορίζουν στο 5% του αφγανικού εδάφους, στο Μπαντακσάν, στη μοναδική δηλαδή περιοχή που επειδή συνορεύει με το ρωσοκρατούμενο Τατζικιστάν, έχει την άμεση ρωσική στρατιωτική κάλυψη.

Η Ρωσία προσπαθεί τότε να σύρει το Ουζμπεκιστάν σε πόλεμο με τους Ταλιμπάν χάρη σε μια σειρά προβοκάτιες κάποιων ισλαμιστών, (IMU- Ισλαμικό κίνημα Uzbekistan) αλλά οι Ταλιμπάν σε συνάντηση με τον Καρίμοφ - πρόεδρο του Ουζμπεκιστάν - λύνουν τις διαφορές μαζί του. Τον Αύγουστο του '99 η Ρωσία ανήγγειλε την πρόθεση της να εξαπολύσει "προληπτικά και επιθετικά αεροπορικά χτυπήματα" εντός του Αφγανιστάν.

Το Ουζμπεκιστάν διακρίνει σε αυτή την κίνηση "μεταϊμπεριαλιστικές" προθέσεις. Στις 6 του Οκτώβρη του 1999 η Ρωσία κινεί προς το Αφγανιστάν την τεθωρακισμένη μεραρχία της 201 με 15.000 στρατιώτες που κατέχει το Τατζικιστάν. Στις 12 του Οκτώβρη το Ουζμπεκιστάν, διαμαρτυρούμενο αποχωρεί από ένα σύμφωνο που είχε υπογράψει με τη Ρωσία βάσει του οποίου ρωσικά στρατεύματα μπορούν να περάσουν μέσα από το έδαφος του Ουζμπεκιστάν. Η ρωσική στρατιωτική μηχανή ακινητοποιείται την ώρα που οι Ταλιμπάν ελέγχουν για πρώτη φορά από το 1996 ουσιαστικά όλο το αφγανικό έδαφος.

Είναι λοιπόν ολότελα φυσικό που επίσης στις 12 του Οκτώβρη δέχεται βομβιστική επίθεση στο λιμάνι του Άντεν στην Υεμένη το αμερικάνικο βομβαρδιστικό Cole. Σκοτώνονται 17 αμερικανοί στρατιώτες.

Όπως και με τις προεβείες που ανατινάχθηκαν στο Σουδάν και στην Υεμένη τα στοιχεία που έρχονται στην επιφάνεια σταδιακά είναι ελάχιστα πειστικά. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι οι ίδιες πολιτικές και διοικητικές δυνάμεις στις ΗΠΑ, ενώ σκοντάφτουν στην πλήρη άρνηση της Υεμένης - γνωστού παλιού άντρου της μεσα-

νατολικής ισλαμικής τρομοκρατίας - να συνεργαστεί μαζί τους και παρ' όλο που η απόπειρα έγινε σε Υεμενικό έδαφος, αρνούνται να ρίξουν το κέντρο των καταγγελιών τους στην Υεμένη και το ρίχνουν πάλι στο Αφγανιστάν και στον Μπιν Λάντεν ετοιμάζοντας ακόμα βαθύτερα το έδαφος για τη μεγάλη προβοκάτσια του Σεπτεμβρίου του 2001.

Ποιά είναι η αντίδραση του Μπιν Λάντεν στην περίπτωση του Cole; Η ίδια περίπου με την κατοπινή του αντίδραση για τη σφαγή της 11 του Σεπτεμβρίου του 2001.

Αρχικά αρνείται ότι έχει οποιαδήποτε σχέση με αυτήν με συνέντευξή του σε μια κουβετιανή εφημερίδα (BBC News, σελ. 252). Αργότερα όμως, αφού περάσουν 4 μήνες, το Φλεβάρη του 2000 εμφανίζεται σε μια τελετή που την κινηματογραφεί το Αλ Τζαζίρα, και απαγγέλλει ένα ποίημα στο οποίο με έναν καλυμμένο, πλην σαφή τρόπο εκθειάζεται η βομβιστική επίθεση στο Cole. Η εν λόγω τελετή είναι ο γάμος μιας κόρης του Λάντεν με έναν από τους γιους του Ομάρ. Για να μπορεί να είναι ακόμα πιο αποδοτική η προβοκάτσια του, ο Μπιν Λάντεν εμφανίζει δίπλα του και έναν από τους θεωρούμενους ύποπτους από την έκρηξη στις πρεσβείες το 1998, που καταζητείται από τις ΗΠΑ, ένα στέλεχος του αιγυπτιακού ισλαμικού Τζιχάντ ονόματι Μοχάμεντ Άτεφ. Αυτόν θα τον ξαναδούμε στο γνωστό βίντεο της Αλ Τζαζίρα μετά την σφαγή του Μανχάταν (Monde 12-10-2001).

Είναι φανερό ότι ο Μπιν Λάντεν που ταυτόχρονα εμφανίζεται σαν ένας απλός πιστός, οπαδός του Ομάρ, μιλάει τόσο ανοιχτά κατά των ΗΠΑ και τόσο προβοκατόρικα που έχει καταφέρει να ισχυροποιήσει τις θέσεις του στους Ταλιμπάν και να αποσπάσει ακόμα περισσότερο την εμπιστοσύνη του Ομάρ.

Η βασική αιτία αυτής της αναθάρρυνσης του Μπιν Λάντεν είναι η παραπέρα διείσδυση της γραμμής του στους Ταλιμπάν, επειδή έχουν οξυνθεί οι αμερικανοαφγανικές σχέσεις εξ αιτίας της συνεχιζόμενης άρνησης των ΗΠΑ να αναγνωρίσουν το Αφγανιστάν, και κυρίως της άρνησής τους να αποζημιώσουν τους Αφγανούς για το ολοκληρωτικό ξερίζωμα της οπιούχου παπαρούνας. Η όξυνση φτάνει στο αποκορύφωμα της όταν το Γενάρη του 2001 ο ΟΗΕ αντί να τους ανταμείψει για την παπαρούνα, επιβάλλει επιπλέον κυρώσεις στους Ταλιμπάν. Οι μετριοπαθείς Ταλιμπάν που συγκρούονταν ως τότε με τους Άραβες του Μπιν Λάντεν συντρίβονται πολιτικά. Στα τέλη του Φλεβάρη του 2001 η γραμμή Μπιν Λάντεν δυναμώνει τόσο πολύ μέσα στους Ταλιμπάν που ο Ομάρ διατάσσει να καταστραφούν τα αγάλματα - βούδες του Μπαμιάν, καταστροφή που φέρνει τους Ταλιμπάν σε ρήξη με όλη τη Δύση. Στις αρχές του Μάρτη γίνεται δολοφονική απόπειρα, η δεύτερη, ενάντια στον πιο τυπικό εκπρόσωπο της μετριοπαθούς πτέρυγας των Ταλιμπάν, τον Μουτακί, υπουργό παιδείας και υπεύθυνο των συνομιλιών με τον Μασούντ, τον μόνο έντιμο και πραγματικά πατριώτη ηγέτη της Βόρειας Συμμαχίας (Monde, 24/3/2001).

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο Μπιν Λάντεν προκαλεί με φραστικές επιθέσεις και με θεατρικές παραστάσεις τις ΗΠΑ, μόνο όταν δυναμώνει στους Ταλιμπάν η απελπισία της απομόνωσης και ο αντιαμερικανισμός. Τότε και μόνο τότε ενισχύεται η πολιτική του φράξια και η επιρροή του στην πιο καθυστερημένη και αντιδραστική τάση των Ταλιμπάν.

Η στάση αυτή του Μπιν Λάντεν απέναντι στην έκρηξη στο Cole επιβεβαιώνει οριστικά στη συνείδηση της αμερικάνικης αστικής τάξης, την γραμμή Κλίντον, δηλαδή τον ισχυρισμό ότι ο Μπιν Λάντεν και η Αλ Κάιντα είναι ο πραγματικός οργανωτής αυτών των σημαντικών στρατιωτικών επιχειρήσεων, δηλαδή είναι ο κύριος εχθρός των ΗΠΑ. Από την άλλη όμως η στάση του Λάντεν εμφανίζεται προς το εσωτερικό του Αφγανιστάν και τους Ταλιμπάν σαν πολιτικά συνεπής αφού τους λέει: "Υποστηρίζω τις ενέργειες, αλλά δεν τις διέπραξα εγώ".

Η έκρηξη στο Cole είναι η τελευταία προβοκάτσια στη διάρκεια της προεδρίας Κλίντον. Είναι μια μοιραία αρνητική κληρονομιά στην προεδρία Μπους η οποία αρχίζει να ανατρέπει σταδιακά όλη την υπομονετικά οικοδομημένη ρωσόφιλη διπλωματία του προκατόχου της. Οι

σχέσεις των ΗΠΑ με τη Ρωσία και την Κίνα οξύνονται διαρκώς στα ζητήματα της πυρηνικής ομπρέλας, της Τσετσενίας και της Ταϊβάν. Η Ρωσία και η Κίνα αναγκάζονται να βγάλουν στην επιφάνεια τον καλυμμένο πολιτικό-στρατιωτικό τους άξονα για να ανακόψουν τη νέα ρωσική στρατηγική. Μάταια. Είναι φανερό ότι τώρα χρειάζεται μια προβοκάτσια εκατονταπλάσιας κλίμακας για να "διορθωθεί" η νέα γραμμή Ράμσφελντ - Ράις - Τσένου και να ευθυγραμμιστεί με εκείνη των Κλίντον - Τάλμποτ - Τένετ. Άλλωστε έπρεπε άμεσα να αξιοποιηθεί το εξαιρετικό γεγονός ότι επικεφαλής της CIA βρισκόταν ακόμα το "αυγό του φιδιού" της προεδρίας Κλίντον, ο τελευταίος της τριάδας, ο άνθρωπος που βομβαρδίζοντας την κινέζικη πρεσβεία στο Βελιγράδι το 1999, διευκόλυνε τους κινέζους σοσιαλφασίστες ηγέτες να ρίξουν ένα δισεκατομμύριο ανθρώπους ενάντια στις ΗΠΑ, ο γνωστός μας Τζώρτζ Τένετ. Ήταν η πρώτη φορά μετά από 28 χρόνια που άλλαζε πρόεδρος των ΗΠΑ χωρίς να αλλάξει ο αρχηγός της CIA.

Μόνο ο αρχηγός της CIA θα μπορούσε να πείσει την αμερικάνικη αστική τάξη και όλο τον πλανήτη, ότι σύμφωνα με τα "στοιχεία" της πιο "έξυπνης" ασφάλειας του κόσμου πίσω από το βομβαρδισμό της Νέας Υόρκης βρίσκεται ένας τύπος που ζει στις σπηλιές της πιο καθυστερημένης από κάθε άποψη χώρας του πλανήτη.

Ο ΜΠΙΝ ΛΑΝΤΕΝ ΚΑΙ Η ΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΝΧΑΤΤΑΝ

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΚΟΥΠΙΑ-ΦΑΡΑΣΙ

Η στάση του Μπιν Λάντεν απέναντι στους βομβαρδισμούς του Μανχάταν ήταν ίδια ποιοτικά με τη στάση του απέναντι στο Cole. Η διαφορά είναι ότι τώρα αυτή η στάση έκρινε την ειρήνη ή τον πόλεμο και έγινε γνωστή στους πάντες.

Τι έκανε λοιπόν ο Μπιν Λάντεν όταν ανατινάχθηκε το Μανχάταν:

Αρχικά έβγαλε ανεπίσημα, υπό τύπο διαρροών, και τις δύο αντίθετες γραμμές. Για να καλυφθεί απέναντι στους Ταλιμπάν και τον αφγανικό λαό διέρρησε την εξής θέση την επομένη της σφαγής: "Η τρομοκρατική επιχείρηση αποτελεί ενέργεια κάποιας αμερικάνικης οργάνωσης. Δεν έχω ουδεμία σχέση με αυτήν".

Αυτό γράφτηκε στην πακιστανική εφημερίδα "Χαμπρέϊν" χωρίς να επιβεβαιωθεί από άλλη πηγή (Ελευθεροτυπία, 13.9.01).

Ταυτόχρονα ο επικεφαλής της τηλεόρασης του Αμπού Ντάμπ δήλωσε επίσης χωρίς να διαψευστεί από κάποια άλλη πηγή ότι "ο Μπιν Λάντεν χάρηκε στο άκουσμα της είδησης, ευχαρίστησε τον Αλλάχ και γονάτισε μπροστά στο μεγαλείο του. Ωστόσο δεν γνώριζε ούτε είχε πληροφορίες για τις επιθέσεις πριν αυτές πραγματοποιηθούν" (Ελευθεροτυπία, 13.9.01).

Αυτή η δεύτερη θέση ήταν το κάλεσμα στο πολιτικό του ρεύμα μέσα και έξω από το Αφγανιστάν να υπερασπίσει την σκληρή αντιαμερικανική γραμμή, ενώ ήταν και ένα τεστ των αντιδράσεων των Ταλιμπάν. Το ότι δεν βγήκε ανοιχτά και καθαρά να υποστηρίξει τη μια ή την άλλη οφείλεται στο ότι προς το παρόν δεν ήθελε να εκτεθεί με καμιά. Όμως ο καθένας, φίλος ή εχθρός, μπορούσε να διαλέξει και να πάρει όποια ήθελε από τις δύο.

Από τη στιγμή αυτή και πέρα η ηγεσία των Ταλιμπάν άρχισε διαπραγματεύσεις με το Πακιστάν που στην ουσία ήταν απόπειρες έμμεσης διαπραγματεύσεως με τις ΗΠΑ, για την έκδοση του Μπιν Λάντεν. Οι Ταλιμπάν συγκάλεσαν ευρύτατο σώμα περίπου χιλίων ουλεμάδων που αποφάσισε "να πείσει τον Μπιν Λάντεν να εγκαταλείψει ελεύθερα το Αφγανιστάν για μέρος της επιλογής του την κατάλληλη στιγμή" (Monde 22 Σεπτ.2001). Αυτή ήταν μια πολύ μεγάλη πολιτική υποχώρηση των Ταλιμπάν και μια νίκη της αντίθετης προς τους Άραβες τάσης την ώρα που αυτοί δέχονταν τα πιο εξευτελιστικά τηλεσίγραφα από τις ΗΠΑ, δηλαδή την απαίτηση των τελευταίων για παράδοση του Λάντεν άνευ όρων, δίχως εξηγήσεις, δίχως στοιχεία, και με ταυτόχρονη προαναγγελία του πολέμου. Την απόφαση αυτή, όχι τυχαία, ανακοίνωσε στις 22 Σεπτεμβρίου ο τυπικός εκφραστής των μετριοπαθών υπουργός παιδείας Μουτακί, ενώ ο υπουργός

γός Εξωτερικών του Πακιστάν Αμπντούλ Σατάρ δήλωσε “λίγο έκπληκτος” που έκαναν οι Ταλιμπάν κάτι τέτοιο όταν η εθνική τους παράδοση είναι τόσο ισχυρά δεσμευτική για κάθε φιλοξενούμενο τους και ενώ τόσες φορές στο παρελθόν είχαν δηλώσει ότι δεν τον παραδίνουν δίχως στοιχεία. Στην ίδια απόφαση “οι Ταλιμπάν εκφράσανε τον πόνο και τη λύπη τους εξ αιτίας των επιθέσεων που δέχτηκαν οι ΗΠΑ” και ζήτησαν “μια έρευνα από τον Οργανισμό του Ισλαμικού Συμβουλίου για να προσδιοριστούν ποιοί είναι οι υπεύθυνοι των δολοφονιών και να εμποδιστεί ο θάνατος αθώων”. Αυτή ήταν μια δύσκολη, και υπεύθυνη απάντηση κάτω από τις δοσμένες εσωτερικές συνθήκες στο Αφγανιστάν, μια απάντηση που οπωσδήποτε αδυνατίζε τη συμμορία των “Αράβων” και του Μπιν Λάντεν.

Ο προβοκάτορας Μπιν Λάντεν κατάλαβε πολύ καλά το βάρος αυτής της πολιτικής απόφασης των ουλεμάδων και βγήκε ανοιχτά ο ίδιος, 5 μέρες μετά για να ξαναβγάλει την εικόνα του καλού, αθώου παιδιού. Όμως επειδή και αυτή δεν ήταν η εικόνα του για τις μάζες δεν την έβγαλε στο Αλ Τζαζίρα, αλλά σε μια πακιστανική εφημερίδα. Αυτή ήταν η γραμμή για τους λίγους, η γραμμή του για την κάλυψη μέσα στους Ταλιμπάν. Ο Μπιν Λάντεν δήλωσε λοιπόν στην εφημερίδα Ουμάτ ότι “ως μουσουλμάνος δεν θα έλεγα ποτέ ψέματα” και ότι “δεν γνώριζα τις επιθέσεις και δεν θα στήριζα τη σφαγή αθώων ανδρών, γυναικών και παιδιών”. Επίσης κατηγορήσε τους υπεύθυνους των επιθέσεων ότι “έδρασαν από προσωπικά κίνητρα” (Ελευθεροτυπία, Σάββατο 21/9/2001). Βέβαια παρέμεινε στη γενική γραμμή του αντιαμερικάνικου Τζι-χάντ, αλλά το είχε απογομώσει από το συγκεκριμένο του περιεχόμενο.

Η απάντηση των ουλεμάδων θα πρέπει επίσης να προβληματίσε σε κάποιο βαθμό τις ΗΠΑ καθώς απόδειχνε ότι ήταν πολύ ισχυρή ακόμα μέσα στους Ταλιμπάν η μετριοπαθής αντι-Μπιν Λάντεν τάση. Κυρίως όμως αυτή η απάντηση ενθάρρυνε την κυβέρνηση Μουσάραφ και αύξησε τις πακιστανικές πιέσεις προς τις ΗΠΑ να συζητήσουν με τους Ταλιμπάν. Από την άλλη μεριά μόνο μια ταλάντευση των ΗΠΑ μπορεί να εξηγήσει γιατί η Ρωσία άρχισε να ανησυχεί μήπως οι Αμερικανοί δεν χτυπήσουν το Αφγανιστάν. Εκείνο για το οποίο πιο συγκεκριμένα ανησυχούσε η Ρωσία ήταν μήπως γίνει δυνατή μια διάσπαση των Ταλιμπάν, δηλαδή μήπως ισχυροποιηθεί παραπέρα η αντι-Μπιν Λάντεν τάση τους οπότε και γίνει δυνατή μια νέα πλατιά κυβέρνηση με πολύ ισχυρή μέσα την αυτήν την τάση. Αυτή μάλιστα ήταν και η λύση που επεδίωκε το Πακιστάν από την αρχή της κρίσης. Είναι αποδεδειγμένο ότι οι κατοπινοί βομβαρδισμοί υπονόμισαν σοβαρά την προσπάθεια του μεγάλου παλιού ηγετικού στελέχους της αφγανικής αντίστασης και συμμάχου του Μασούντ στη διάρκεια της, Αμπντούλ Χακ, να σχηματίσει κυβέρνηση τμήματος των Ταλιμπάν με την τάση Μασούντ. Γι’ αυτό κατάγγειλε ο ίδιος με συνέντευξή του στη Μοντ τις ΗΠΑ για την πρόωξη έναρξης των βομβαρδισμών. Λίγες μέρες αφού άρχισαν οι βομβαρδισμοί ο Αμπντούλ Χακ εντοπίστηκε και εκτελέστηκε από τους Ταλιμπάν. Στο βάθος οι βομβαρδισμοί εκτέλεσαν τη σωτήρια ενδιάμεση γραμμή στην αφγανο-αμερικανική σύγκρουση.

Γι’ αυτό στις 2 του Οκτώβρη και μια μέρα μετά από μια αρνητική, αλλά με μετριοπάθεια διατυπωμένη απάντηση της προεδρίας Μπους στην πρόταση των ουλεμάδων ο αρχηγός της FSB (πρώην KGB) Νικολάϊ Πατρούτσεφ δήλωσε: “Αν η Αμερική είναι έτοιμη και έχει ολοκληρωμένες αποδείξεις για να κάνει επίθεση κατά της τρομοκρατίας, νομίζω ότι δεν πρέπει να παρατείνει τη διαδικασία”.

Αυτή η καταπληκτική δήλωση αποδείκνυε ποιος είναι ο αποφασιστικός και αληθινός πόλος του πολέμου που είναι τώρα σε εξέλιξη. Αλλά αποδεικνύει και την ασύλληπτη διπροσωπία της ρώσικης διπλωματίας. Ο αναγνώστης θα πρέπει να προσέξει το νόημα της διατύπωσης του καγκεμπίτη. “Πρέπει να χτυπήσετε τώρα δα, αλλά αυτό σύμφωνα με εκείνο που λετε εσείς οι ίδιοι ότι δηλαδή έχετε αξιόπιστα στοιχεία”. Αυτή η διατύπωση φυλάει τη Ρωσία από την κατηγορία ότι είναι στην ουσία υπέρ του πολέμου και μάλιστα της δίνει τη δυνατότητα, όποτε κρίνει σκόπιμο, να επικαλεσθεί έλλειψη στοιχείων και να ζητήσει τον τερματισμό του πολέμου για να πάρει το μέρος των Ταλιμπάν της αντιδυτικής τάσης Μπιν Λάντεν και να προωθήσει κυβέρνηση Βόρειας Συμμαχίας-Ταλιμπάν (αντιδυτική τάση). Γι’ αυτό το λόγο η Ρωσία εμφανίζει προς τα έξω και τις δύο αντίθετες γραμμές που έβγαλε στην ίδια φράση ο καγκεμπίτης με δύο ξεχωριστούς εκπροσώπους της. Ο μεν Πούτιν και το Υπ.

Εξωτερικών λένε: “Είναι ώρα να αρχίσουν αποτελεσματικές πράξεις ενάντια σε αυτή τη μάστιγα” την ώρα που αρχίζουν οι βομβαρδισμοί (Μοντ, 9-10-2001), ο δε υπουργός άμυνας Σεργκέϊ Ιβανόφ θέτει πάντα εν αμφιβόλω τα στοιχεία για τον Μπιν Λάντεν (Ελευθεροτυπία, 19-9-2001) ενώ ταυτόχρονα αρνείται να δοθούν βάσεις στις ΗΠΑ στις χώρες της κεντρικής Ασίας (Μοντ 9-10-2001). Όσο για τους εκφραστές της βαθιάς ρώσικης στρατηγικής, που κυριαρχούν στη Δούμα αυτοί είναι ανοιχτά αντίθετοι στους βομβαρδισμούς, (Μοντ 9-10-2001) όπως και οι ψευτοκομμουνιστές πράκτορές τους σε όλο τον κόσμο. Η βαθιά σοσιαλφασιστική Ρωσία ξέρει από τώρα ότι στο τέλος του ο πόλεμος στο Αφγανιστάν θα καταλήξει σε μια ιερή αντιαμερικανική - αντιδυτική ενότητα, δηλαδή σε μια φιλορώσικη ενότητα. Αυτό έγινε στη Σερβία, αυτό και στο Ιράκ. Αυτή την τακτική μπορούμε να ονομάσουμε τακτική, “σκούπα - φαράσι”.

Η ρώσικη διπλωματία για να βάλει στο φαράσι της το Αφγανιστάν πρέπει να το σπρώξει με μια σκούπα. Η σκούπα είναι οι ΗΠΑ και η Δύση γενικά. Το φαράσι είναι οι αντιδυτικές-νεοναζιστικές δυνάμεις. Οι απανταχού στον κόσμο ψευτοκομμουνιστές, οι αντισημίτες και οι ισλαμοφασίστες καθώς και οι φίλοι του Μπιν Λάντεν στο Αφγανιστάν είναι το φαράσι.

Η Ρωσία κινεί και τα δύο αυτά εργαλεία και τα στελέχη της άλλα δουλεύουν σαν σκούπα, όπως π.χ ο Πούτιν στη συγκεκριμένη περίπτωση και άλλα σαν φαράσι, όπως π.χ ο Υπ. Άμυνας Ιβανόφ. Όρος για να λειτουργήσει η μέθοδος είναι αυτό να μην αποκαλυφθεί στα θύματα (εν προκειμένω στο Αφγανιστάν), αλλά ούτε και στα εργαλεία, για την ακρίβεια στον στρατό που ακολουθεί τους προβοκάτορες, γιατί ούτε η σκούπα, ούτε το φαράσι μπορούν να κινηθούν δίχως πράκτορες και προβοκάτορες μέσα τους. Δίχως έναν Κλίντον, έναν Τάλμποτ και έναν Τένετ ποτέ δεν θα μπορούσε να κινηθεί η σκούπα, ούτε ποτέ θα μπορούσε δίχως έναν Λάντεν να βρεθεί στην κατάλληλη θέση το φαράσι. Μόνο μια δύναμη που δουλεύει τον πολλαπλό διεθνή εισοδισμό, δηλαδή μια απέραντα συγκεντρωτική και παγκόσμιας εμβέλειας πολιτικο-στρατιωτική μηχανή μπορεί να συντονίζει με απόλυτη μαεστρία και να καθοδηγεί και τους δύο πόλους μιας κατασκευασμένης αντίθεσης. Έτσι γίνονται οι σύνθετες προβοκάτσιες.

Ας δούμε λοιπόν εδώ πως δούλεψε η σκούπα που το αποφασιστικό της συστατικό στην παρούσα φάση είναι ο Μπιν Λάντεν.

Ενώ λοιπόν ο Μπιν Λάντεν εμφανίστηκε άσχετος με το έγκλημα την ώρα των εντατικών διπλωματικών διεργασιών μεταξύ ΗΠΑ-Πακιστάν και Ταλιμπάν για να επιβιώσει μέσα στους Ταλιμπάν, μίλησε **ξανά αμέσως μετά την έκρηξη του πολέμου**, για την ακρίβεια 2 ώρες μετά την έναρξη των αμερικάνικων βομβαρδισμών για να συσπειρώσει γύρω του τη δεξιά των Ταλιμπάν, όπως και να συσπειρώσει το διεθνή ισλαμοφασισμό και κάθε πολιτική αντίδραση. Κυρίως όμως ο Μπιν Λάντεν μίλησε έτσι για να παγιώσει στην αμερικάνικη και στη δυτική αστική τάξη την πεποίθηση ότι αυτός είναι ο πολιτικός καθοδηγητής και ο οργανωτής της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν, ώστε να δικαιώσει μια πιο αποφασιστική κίνηση της “σκούπας” μέχρι την συντριβή κάθε ανεξάρτητης τάσης των Ταλιμπάν. Η νέα αυτή δήλωση του Λάντεν ήταν για παγκόσμια και μαζική κατανάλωση και στις δύο χρήσεις της, γι’ αυτό και ήταν η ουσιαστική δήλωση, όπως έγινε και με το Cole και γι’ αυτό έγινε πάλι με βίντεο στο Αλ Τζαζίρα, μόνο που εδώ εκτός από τον Μοχάμετ Άτεφ, ο προβοκάτορας είχε δίπλα του και τον άλλο γνωστό και επίφοβο για τις ΗΠΑ συνύπτι αιγύπτιο ισλαμοφασίστα, τον Αϊμαν - αλ - Ζαουάχρι. Αυτό το έκανε για να πείσει τη Δύση ότι η τρομοκρατία του έχει σαν βάση της τις δυτικοφιλικές γενικά χώρες του μουσουλμανικού κόσμου, που κέντρο τους είναι η Αίγυπτος.

Η δήλωση αυτή, που “έμεινε” στη συνείδηση των λαών, συμπυκνωνόταν στο γνωστό “ο θεός κατηύθυνε τα βήματα μιας ομάδας μουσουλμάνων, μιας πρωτοπόρας ομάδας, η οποία κατέστρεψε την Αμερική και ικετεύουμε τον Αλλάχ να τους υψώσει και να τους δεχτεί στον παράδεισο” και τελείωνε με τη φράση “Η Αμερική δεν θα γνωρίσει πια ποτέ την ασφάλεια πριν τη γνωρίσει η Παλαιστίνη και πριν όλοι οι δυτικοί στρατοί εγκαταλείψουν τα άγια χώματα” (Μοντ, 9/10/2001).

Έπρεπε να ξεκινήσουν οι βομβαρδισμοί, δηλαδή έπρεπε η αμερικανο-αφγανική αντιπαράθεση να γίνει ανταγωνιστική, δηλαδή έπρεπε η σκληρή αντιδυτική γραμμή μέσα στους Ταλιμπάν να γίνει κυρίαρχη για να μπορέσει να ξαναμιλήσει ο προβοκάτορας και να πει τα αντίθετα

ακριβώς από αυτά που ισχυρίστηκε πριν λίγες μέρες. Η ωμή παραδοχή του ψέματος και η ανενδοίαστη πολιτική του χρήση είναι βασικό συστατικό της νιτσεϊκής σκέψης και της χιτλερικής πρακτικής. Για τους ναζιστές ηθικό και αληθινό είναι ότι χρησιμεύει στην κυριαρχία τους. Μόνο οι διεφθαρμένες μάζες μπορούν να υπερασπίσουν μια τέτοια στάση και να αποδεχτούν τέτοιους ηγέτες.

Για τους Ρώσους και τον Μπιν Λάντεν όλο το ζήτημα ήταν να ξεκινήσει τον πόλεμο η Αμερική.

Από την ώρα που τον ξεκίνησε δεν θα μπορέσει ποτέ να τον τελειώσει δίχως τη ρώσικη έγκριση, δηλαδή τελικά δίχως τη ρώσικη νίκη.

Αυτή η νίκη βρίσκεται ήδη μέσα στην πόλωση που φέρνουν οι βομβαρδισμοί. Από την ώρα που αυτοί άρχισαν οι Αμερικανοί δεν θα μπορούν να προχωρήσουν δίχως να υποκύπτουν στη Ρωσία και στο νεοναζιστικό άξονα στον οποίο αυτή ηγεμονεύει, στον άξονα Ρωσία - Κίνα - Τεχεράνη. Όσο μάλιστα οι Ταλιμπάν θα αντιστέκονται οι Αμερικανοί θα αναγκάζονται να δίνουν τα πάντα στη Β. Συμμαχία και να θυσιάζουν σ’ αυτήν ακόμα και το Πακιστάν. Το Πακιστάν μπορεί να υπάρξει δίπλα στη Δύση, δηλαδή η κυβέρνηση Μουσάραφ μπορεί να σταθεί μόνο αν στην Καμπούλ υπάρχουν και φιλικές της δυνάμεις, δηλαδή οι μετριοπαθείς Ταλιμπάν ή γενικά οι φιλοπακιστανικοί Παστούν. Γι’ αυτό ως τώρα οι ΗΠΑ δεν θέλουν να δώσουν την Καμπούλ μόνο στη Β. Συμμαχία. Όσο όμως θα αδυνατούν να πετύχουν μια νίκη απέναντι στους Ταλιμπάν οι ΗΠΑ θα είναι πρόθυμες να παραδώσουν όλο το έδαφος στη Βόρεια Συμμαχία και μάλιστα στις πιο φιλορώσικες τάσεις που υπάρχουν στο εσωτερικό της. Έτσι και οι αμερικανο-πακιστανικές αντιθέσεις αναπόφευκτα θα δυναμώνουν.

Από την άλλη μεριά εξ ίσου αναπόφευκτα οι αμερικάνικοι βομβαρδισμοί θα σπρώχνουν όλο και βαθύτερα τους Ταλιμπάν στη γραμμή Μπιν Λάντεν και στο αντιδυτικό διεθνές ισλαμοφασιστικό μέτωπο, του οποίου αυτός όλο και περισσότερο θα γίνεται πολιτικός ηγέτης και σύμβολό του. Είναι επίσης φυσικό οι Ταλιμπάν να υποχρεωθούν να στηρίζονται περισσότερο στην φαινομενικά ενδιάμεση γραμμή της Ρωσίας, παρά στην ακραία εχθρική τους γραμμή της Δύσης. Ήδη αντιπροσωπεία των Ταλιμπάν συναντήθηκε με τη Β. Συμμαχία και μάλιστα με τον τυπικό “ρόσο” εκπρόσωπό της, τον Ντοστόμ, ενώ ο Ομάρ ανοιχτά πια καλεί τη Β. Συμμαχία σε κοινό αντιαμερικανικό μέτωπο. Προφανώς η Β. Συμμαχία αφήνει ελπίδες για κάτι τέτοιο. Αν λοιπόν ποτέ πραγματοποιηθεί αυτό το μέτωπο θα είναι ανάμεσα στην πιο “ρώσικη” Β. Συμμαχία και τους “πιο Μπιν Λάντεν” Ταλιμπάν. Άλλωστε αυτό έπαθε κάποτε και ο αντιρώσος Μασούντ. Έφτανε η βλακώδης πακιστανική και δυτική υποστήριξη στον τελικά αντιδυτικό ισλαμοφασίστα Χεκματιάρ, για να ρίξει τον Μασούντ στην αγκαλιά της Ρωσίας. Επειδή άλλωστε αυτός δεν ήταν ρωσόφιλος γινόταν μια διαρκής πολύχρονη προσπάθεια ενότητας με συζητήσεις ανάμεσα στους πιο μετριοπαθείς Ταλιμπάν (Μουντακί) και τον Μασούντ. Όμως αν σήμερα δημιουργηθεί μέτωπο Β. Συμμαχίας και Ταλιμπάν θα είναι επειδή δολοφονήθηκε ο Μασούντ στη Β. Συμμαχία και κυριάρχησαν εκεί οι ρωσόδουλοι και ταυτόχρονα επειδή στους Ταλιμπάν κυριαρχεί όλο και περισσότερο η γραμμή Μπιν Λάντεν πράγμα που θα μπορεί να κάνει απαραίτητη τη δολοφονία Μουντακί ή και του ίδιου του Ομάρ στο μέλλον.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η δολοφονία του Μασούντ ήταν προϋπόθεση για την καταστροφή των ίδιων πυργών οπότε και για την έναρξη του αμερικανο-αφγανικού πολέμου. Ήδη η θεωρία ότι ο Μασούντ δολοφονήθηκε από τους Ταλιμπάν και το Πακιστάν μπαίνει σε αμφισβήτηση από τους ανθρώπους του Μασούντ που αναρωτιούνται στη βάση άφθονων στοιχείων πως είναι δυνατό οι δολοφόνοι που εμφανίστηκαν σαν δημοσιογράφοι να περάσουν από τους ελέγχους ασφαλείας και κάνουν την υπόθεση ότι υπήρχε προδοσία από το εσωτερικό της Β. Συμμαχίας (μεγάλο άρθρο της Monde 3-10-2001). Όμως το βασικό στοιχείο για το ποιος βρίσκεται πίσω από τη δολοφονία του είναι πολιτικό. Πρόκειται για το ότι διαδοχός του Μασούντ στη στρατιωτική ηγεσία της Βόρειας συμμαχίας αμέσως μετά το θάνατό του έγινε ο Μοχάμεντ Φαχίμ. Ο Φαχίμ ήταν το δεξί χέρι του μεγαλύτερου πράκτορα της Ρωσίας στο Αφγανιστάν, του Νατζίμπούλαχ και μάλιστα από την εποχή που αυτός ήταν αρχηγός της αφγανικής ασφάλειας πριν διοριστεί πρόεδρος του Αφγανιστάν από τα ρώσικα στρα-

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΗΠΑ-ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 11

τεύματα κατοχής. Ο Φαχίμ αυτομόλησε στο Μασούντ λίγο πριν ο ρώσικος στρατός αποχωρήσει από το Αφγανιστάν και εγκαταλείψει το Νατζμπουλάχ στην αφγανική αντίσταση που τελικά τον κρέμασε. Ο Μασούντ εκτελέστηκε στη βάση της ίδιας αναγκαιότητας που εκτελέστηκε ο Αμπντούλ Χακ. Σε τέτοιες προβοκάτσιες δεν υπάρχει χώρος για ενδιάμεσους και ταλαντευόμενους.

Η ΚΑΜΠΗ ΤΟΥ 98 ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟ 2001

Από την άποψη της σφαιρικής, παγκόσμιας πολιτικής ανάλυσης το κεντρικό σημείο της προβοκάτσιας στο αφγανικό βρίσκεται εκεί που συναντιούνται πολιτικά οι δύο πόλοι στο σύστημα “σκούπα - φαράσι”, δηλαδή οι Κλίντον - Τάλμποτ - Τένετ από τη μια μεριά και ο Μπιν Λάντεν από την άλλη, για να επιβάλλουν τη μεγάλη στροφή στην διεθνή διπλωματική γραμμή των ΗΠΑ.

Αυτοί συναντιούνται όπως είπαμε στην ανατίναξη των πρεσβειών στην Κένυα και την Τανζανία το 1998 μετά την οποία προσδιορίστηκε εύκολα και αυτόματα σαν κύριος εχθρός των ΗΠΑ ο Μπιν Λάντεν, και σαν χώρα κέντρο της διεθνούς τρομοκρατίας το Αφγανιστάν, ενώ αθώωθηκε ολόκληρα για το συγκεκριμένο χτύπημα το ως χθες αδιαμφισβήτητο κέντρο τρομοκρατίας, το Ιράν.

Για τη στροφή αυτή χρειάστηκε οι αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες και η αμερικάνικη διπλωματία να ξεχάσουν μια γνωστή σε αυτούς και αποκαλυπτική διάσταση που αφορά τη δράση και την ιστορία του Λάντεν.

Αντίθετα από τους ισχυρισμούς των αγοραίων κονδυλοφόρων και της ρώσικης προπαγάνδας που αναφέρονται διαρκώς στη δυτικόφιλη προϊστορία του Μπιν Λάντεν, ο Μπιν Λάντεν σαν τρομοκράτης και ισλαμοφασίστας είναι παιδί του νεοναζιστικού άξονα και συγκεκριμένα του Ιράν.

Το περιοδικό Strategic Policy Τόμος XXIV, τεύχος Νο 8, 3 Αυγούστου του 1996, με λεπτομερειακό τρόπο επικαλέστηκε στοιχεία των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών. Αυτά τα στοιχεία του Strategic Policy αναφέρονται στο “Reaping the Whirlwind” ως εξής: “Ο σκοτεινός χρηματιστής (Μπιν Λάντεν) έγινε ολοκληρωτικά μέρος της Διεθνούς Χεζμπολάχ, ενός πανισλαμικού τρομοκρατικού συμπλέγματος που το συνέλαβε ο νέος ιρανόσ αρχηγός της εξωτερικής αντικατασκοπίας Μεχντί - Τσαμράν και που είχε σαν προορισμό να καταφέρει ακριβή πλήγματα στην καρδιά των ΗΠΑ, της Σαουδικής Αραβίας, και της Αιγύπτου. Πολλές από αυτές τις επιχειρήσεις, συμπεριλαμβανομένης της βομβιστικής επίθεσης στο Κομπάρ (Στη Σαουδική Αραβία το 1995) και της δολοφονίας μιας γυναίκας διπλωμάτη των ΗΠΑ στην Αίγυπτο, ήταν ικανοποιητικά προωθημένα για να ενσωματωθούν στη νέα στρατηγική του Τσαμράν, η οποία τυπικά αποκαλύφθηκε από τον πνευματικό ηγέτη του Ιράν Αγιατολάχ Αλί Καμενεί στην “Προσευχή της Παρασκευής” στις 7 Ιούνη του 1996 και περιγράφηκε σαν εκείνη που φέρνει το Τζιχάντ σε “όλες τις ηπείρους και τις χώρες”. Δύο εβδομάδες αργότερα αναφέρεται ότι πραγματοποιήθηκε μια τρομοκρατική συνάντηση κορυφής στην Τεχεράνη η οποία τράβηξε αντιπροσώπους ισλαμικών ομάδων από όλο τον κόσμο.

Ανώτατοι διοικητές από εννιά καλά εγκατεστημένες (well established) οργανώσεις που περιλαμβάνουν την Παλαιστινιακή Ισλαμική Τζιχάντ, το FPLP, το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, τη Λιβανική Χεζμπολάχ, την Αιγυπτιακή Τζιχάντ, την Χαμάς, το κουρδικό ΡΡΚ και το Κίνημα Ισλαμικής Αλλαγής στον Κόλπο, συμφώνησαν να ενοποιήσουν τις χρηματικές τους πηγές και να τυποποιήσουν την στρατιωτική εκπαίδευση των μελών τους σε 30 περίπου χώρες για να κατοχυρώσουν μια διαλειτουργικότητα. Εκλέχτηκε μια επιτροπή από τους Μπιν Λάντεν, Ιμαντ Μουγκανίζια της Λιβανικής Χεζμπολάχ και Άχμαντ Σαλάχ της αιγυπτιακής Τζιχάντ που θα συναντιόνταν κάθε μήνα κάτω από την προεδρία του Τσαμράν για να συντονίσουν τις τρομοκρατικές δραστηριότητες”.

Ασφαλώς δεν χρειάζεται να παίρνει κανείς κατά γράμμα και να στηρίζει πολιτικές αναλύσεις κύρια πάνω σε

στοιχεία μυστικών υπηρεσιών, όμως υπάρχουν συνωμοτικά στοιχεία που συμφωνούν με τα φανερά στοιχεία μια πολιτικής και η πολιτική του Ιράν σε όλο το μεσανατολικό χώρο είναι και ήταν για δεκαετίες το βασικό στήριγμα, ο εμπνευστής και ο οργανωτής της ισλαμοφασιστικής αντιδυτικής τρομοκρατίας.

Είναι φυσικό αυτής της πολιτικής να είναι τουλάχιστον σύμμαχος, αν όχι αναπόσπαστο τμήμα της ένας Μπιν Λάντεν, όπως αυτής της πολιτικής υπήρξε σύμμαχος και ο κλασικός αφγανός ισλαμοφασίστας και συνεργάτης του Μπιν Λάντεν, Χεκματιάρ. Είναι όμως κυρίως φυσικό μια τέτοια συλλογή στοιχείων από τις αμερικάνικες υπηρεσίες σαν την παραπάνω, να τις υποχρεώνει τουλάχιστον να μην απαλλάξουν από υποψίες το Ιράν για μια κλασική, ιρανικού τύπου επίθεση, σαν εκείνη της ανατίναξης των δύο πρεσβειών το 1998.

Η ασύλληπτη στροφή της διεθνούς γραμμής της προεδρίας Κλίντον το 1998, με την οποία αυτή έκανε κύριο εχθρό των ΗΠΑ το ως τότε σχετικά δυτικόφιλο και αντιρώσικο Ισλάμ, και κύριο σύμμαχο τους το αντιδυτικό ισλαμοφασιστικό, ενώ συμπαρέτασε παντού τις ΗΠΑ με τον νεοναζιστικό άξονα, αποδεικνύει την κοινή πολιτική βάση και την πολιτική στιγμή της σύμπτωσης των δύο πόλων της στρατηγικής προβοκάτσιας, τους πόλους Κλίντον - Μπιν Λάντεν.

Πρόσφατα ο Κλίντον έκανε μια δήλωση σύμφωνα με την οποία ο Μπιν Λάντεν είναι ένας “δαιμόνιος άνθρωπος που οι ικανότητές του δεν θα πρέπει να υποτιμούνται”. Αυτό σημαίνει ότι ο Κλίντον εκτιμά - ή ξέρει - ότι ο Μπιν Λάντεν δεν θα συλληφθεί εύκολα. Αν αυτό ισχύει τότε ο Μπιν Λάντεν είναι ρυθμιζόμενος για να βρίσκεται μπροστά από τις ΗΠΑ όπως ένα κομμάτι κρέας μπροστά από την πεινασμένη μουσούδα ενός σκύλου κυνοδρομίας που ποτέ δεν θα σταματήσει να τρέχει ώσπου να το πιάσει ενώ αυτό θα απομακρύνεται μαζί του. Άλλωστε ακόμα και από το εσωτερικό των ΗΠΑ είχαν γίνει παλιότερα κριτικές στον Κλίντον, γιατί δεν έκανε καμιά απόπειρα να το συλλάβει τον Μπιν Λάντεν στο Αφγανιστάν με επιχείρηση κομάντος μεταξύ του 1998 και 2000.

Αν επιμένουμε τόσο πολύ στο 1998 και επανερχόμαστε διαρκώς σ’ αυτό είναι γιατί αυτό φωτίζει το Σεπτέμβρη του 2001. Γιατί το ’98 βάζει το ερώτημα πως είναι δυνατό με ελάχιστα και ασήμαντα στοιχεία να αλλάξει η στρατηγική μιας υπερδύναμης. Γιατί το ’98 αποδεικνύει ότι το βασικό δεν είναι τα στοιχεία, αλλά η πρόθεση για τη χάραξη μιας νέας στρατηγικής. Είναι λοιπόν αυτή η νέα χαραγμένη και γενικά αποδεκτή στρατηγική στροφή στο ζήτημα της τρομοκρατίας από το 1998, είναι αυτή η γερά εδραιωμένη προκατάληψη χάρη στις προσπάθειες των Κλίντον - Τένετ, που κάνει την προεδρία Μπους να αντιδράσει αντανακλαστικά στη σφαγή του Μανχάταν και να δείξει σε χρόνο μηδέν σαν ενόχους τους Μπιν Λάντεν και Ταλιμπάν. Γι’ αυτό το λόγο οι ΗΠΑ το Σεπτέμβρη του 2001 δεν χρειάζονται αληθινά στοιχεία για να μάθουν ποιος τους χτύπησε, χρειάζονται μόνο ένα χτύπημα που να τους τρελαίνει και μια επίφαση στοιχείων για να πείσουν τους εαυτούς τους και τους συμμάχους τους στα γρήγορα για την αναγκαιότητα ενός πολέμου ενάντια στον σίγουρο εχθρό.

Αυτή η αδυναμία έχει εντοπισθεί από τους πάντες και έχει αποδειχθεί από το γεγονός ότι οι ΗΠΑ δεν δίνουν ακόμα στην πλατεία δημοσιότητα, δηλαδή στους λαούς, τα βασικά, αδιάψευστα και χειροπιαστά στοιχεία για την ηγετική εμπλοκή του Μπιν Λάντεν στην οργάνωση του χτυπήματος της 11 Σεπτεμβρη. Το επιχειρημά τους ότι μια τέτοια δημοσιοποίηση θα διευκόλυε τους τρομοκράτες δεν στέκει γιατί δεν υπάρχει τίποτα πιο σοβαρό από το ότι ενάντια σε μια χώρα κηρύχθηκε ήδη πόλεμος και ότι αυτός ο πόλεμος πρέπει να δικαιολογηθεί στους λαούς.

Όλοι μιλάνε για ενδείξεις και όχι για αποδείξεις. Τέτοια άρθρα βρithουν στον διεθνή τύπο από γενικούς και ειδικούς σχολιαστές. Σε ένα άρθρο του Seymour M. Hersh στην New Yorker της 8 Οκτώβρη, που αναδημοσιεύτηκε στη Monde της 11 του Οκτώβρη, δίνεται πλατεία εικόνα της αδυναμίας των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών να πείσουν τους ειδικούς για τους ισχυρισμούς τους. Στο

άρθρο αυτό αναφέρεται ότι αρκετοί ειδικοί σε συνεντεύξεις τους αναρωτιούνται για κείνο για το οποίο είχε αναρωτηθεί η “Νέα Ανατολή” από την πρώτη στιγμή, και λένε: “Είναι δυνατόν ένας τέτοιος τύπος να καθοδηγεί τέτοιες επιχειρήσεις από μια σπηλιά στο Αφγανιστάν; Είναι τόσο γιγαντιαίες. Δεν θα μπορούσε να το κάνει αυτό (την καθοδήγηση τους) μόνος του”. Κυρίως όμως το άρθρο επικαλείται τη διάψευση της δήλωσης Παούελ μπροστά στην τηλεόραση ότι θα δοθούν “στον αμερικάνικο λαό και σε όλο τον κόσμο, αδιάψευστα στοιχεία” που να αποδεικνύουν την ευθύνη του Μπιν Λάντεν στις τρομοκρατικές επιθέσεις και τονίζει: “Η επίσημη αυτή αναφορά, που τόσο πολύ προεξοφλήθηκε, δεν μπόρεσε να παραχθεί εξ αιτίας έλλειψης συγκεκριμένων γεγονότων. Σύμφωνα με υψηλόβαθμο στέλεχος του υπουργείου δικαιοσύνης (ένα τέτοιο ντοκουμέντο) δεν ήταν αρκετά συμπαγές για να επιφέρει την πεποίθηση (περί ενοχής)”.

Αυτή η παρατήρηση έγινε ενώ είχε ήδη δοθεί στις κυβερνήσεις των συμμάχων των ΗΠΑ το γνωστό απόρρητο πολιτικό ντοκουμέντο βάσει του οποίου επιχειρήθηκε να στοιχειοθετηθεί η ενοχή του Μπιν Λάντεν. Αυτό δεν δημοσιεύτηκε ποτέ και δεν δόθηκε σε κανένα “λαό του κόσμου” αλλά τα βασικά του στοιχεία περιλαμβάνονται σε ένα κείμενο 70 σημείων που έδωσε ο Μπλερ στην Βουλή των Κοινοτήτων στις 4 του Οκτώβρη. Αυτό το κείμενο δημοσιεύτηκε (το μεγαλύτερο και σημαντικότερο τμήμα του) στη Monde της 9/10/2001.

Πρόκειται για ένα ασύλληπτα αδύναμο κείμενο στο οποίο εντοπίσαμε ένα καθαρό ψέμα, ότι ο Μπιν Λάντεν ανέλαβε την ευθύνη της ανατίναξης των δύο πρεσβειών το ’98, και μία εσκεμμένη ανακρίβεια, ότι οι ΗΠΑ έδωσαν στους Ταλιμπάν αποδείξεις της ενοχής του Λάντεν (εννοώντας τα 238 σημεία). Το κείμενο έχει σα στόχο να σύρει γρήγορα και εύκολα τους βρετανούς βουλευτές να υποστηρίξουν τον πόλεμο.

Όμως η μεγάλη αδυναμία αυτού του ντοκουμέντου βρίσκεται στα συγκεκριμένα στοιχεία που παραθέτει για την ενοχή του Μπιν Λάντεν στο χτύπημα του Σεπτεμβρη. Πρόκειται για τα σημεία 61 έως 69. Το μόνο κάπως ισχυρό, το σημείο 61, στο οποίο αναφέρεται ότι τρεις από τους αεροπειρατές έχουν αναγνωριστεί σαν συνεργάτες της Αλ Κάιντα, δεν τεκμηριώνεται με κανένα άλλο στοιχείο. Όμως έχει εμφανιστεί στον τύπο το είδος των στοιχείων που τους συνδέουν με τον Μπιν Λάντεν. Στη Monde λοιπόν της 17 Σεπτεμβρη αναφέρεται ότι “ο ένας από τους 19 αεροπειρατές εμφανίζεται σε φιλμ του 1999 ή του 2000 στη Μαλαισία δίπλα σε δύο άτομα που στη συνέχεια θεωρήθηκαν ύποπτοι για την έκρηξη του 2001 στο Cole. Οι δύο άλλοι καμικάζι φαίνεται ότι είχαν σχέσεις με έναν κουβέιτσο που συνελήφθη στις 17 Σεπτεμβρη και θεωρήθηκε σαν πιθανός σύνδεσμος στη Βοστώνη της Αλ Κάιντα. (οι υπογραφές είναι δικές μας)” και συμπεραίνει ο αρθρογράφος: “Αυτές οι διάφορες πίστεις υπόπτων- το λιγότερο έμμεσες- δείχνουν ωστόσο τη δυσκολία να αποδειχθεί η ενοχή του δισεκατομμυριούχου Σαουδάραβα”. Οι λέξεις “θεωρήθηκαν”, “φαίνεται”, “πιθανός” και “ύποπτος” δεν δείχνουν ισχυρές πεποιθήσεις.

Όμως η γύμνια φαίνεται παρακάτω σε στοιχεία που οι πηγές τους σύμφωνα με το ντοκουμέντο δεν μπορούν να προσδιοριστούν για λόγους “εμπιστευτικότητας”, και τα οποία όλα μαζί συναποτελούν το σημείο 62. Τα στοιχεία αυτά είναι κατά λέξη τα εξής: **Πρώτον:** “Υπήρξε προπαγανδιστική εκστρατεία πριν τις 11 του Σεπτεμβρη σε ομάδες που μοιράζονταν τις απόψεις του Μπιν Λάντεν, η οποία δικαιολογούσε επιθέσεις ενάντια σε εβραϊκούς και αμερικάνικους στόχους ... και βεβαιώνει ότι οι δράστες που θα πέθαιναν σε αυτή εκτελούσαν θεϊκό έργο”. **Δεύτερον:** “Μάθαμε μετά τις 11 Σεπτεμβρη, ότι ο ίδιος ο Μπιν Λάντεν διαβεβαίωνε πριν από τις 11 Σεπτεμβρη ότι ετοίμαζε μια μείζονα επίθεση κατά των ΗΠΑ, **Τρίτον:** “τον Αύγουστο και τις αρχές του Σεπτεμβρη κοινοί συνεργάτες του Μπιν Λάντεν ειδοποιήθηκαν να επιστρέψουν στο Αφγανιστάν πριν τις 10 Σεπτεμβρη”, **Τέτατον:** “Μετά τις 11 Σεπτεμβρη μάθαμε ότι ένας από τους πιο κοντινούς και πιο παλιούς συνεργάτες του Μπιν Λάντεν ήταν υπεύθυνος για τη λεπτομερειακή οργάνωση των επιθέσεων”, **Πέμπτον:** “Υπάρχουν αποδείξεις πολύ ειδικής φύσης που αφορούν την ενοχή του Μπιν Λάντεν”.

ντεν και των συνεργατών μας, αλλά είναι πολύ ευαίσθητες για να διαδοθούν”.

Τα υπόλοιπα σημεία από το 63 έως το 69 δεν αξίζουν καν να αναφερθούν. Πρόκειται για απόλυτες εικασίες που τον τύπο τους τον περιγράφει το τελευταίο σημείο, το 69: “καμιά άλλη οργάνωση δεν έχει ταυτόχρονα το κίνητρο και την ικανότητα να φέρει σε πέρας επιθέσεις όπως αυτές τις II του Σεπτεμβρίου, πλην της Αλ Κάιντα που καθοδηγείται από τον Μπιν Λάντεν”. Καμιά ΚGB λοιπόν, καμιά ιρανική, και καμιά άλλη ασφάλεια ισχυρού милитарιστικού κράτους στον πλανήτη δεν μπορεί να φέρει σε πέρας μια τέτοια αποστολή και είναι δυνατόν να την έφερε σε πέρας μόνη της μια οργάνωση χωρίς κράτος. Αν είναι δυνατόν. Να γιατί κανένα σοβαρό ντοκουμέντο δεν μπορεί να παραχθεί για να πείσει τους λαούς και όλες τις κυβερνήσεις του κόσμου.

Η υπόθεση των στοιχείων είναι η πολιτική αχίλλεια φτέρνα όλου αυτού του πολέμου που διεξάγουν οι ΗΠΑ. Δεν είναι τυχαίο ότι το επιχείρημα του Μπιν Λάντεν, που έγινε τελικά επιχείρημα και των Ταλιμπάν, είναι το “δεν έχετε στοιχεία”, όπως αυτή είναι και επιφύλαξη που κάθε τόσο διατυπώνει η ρώσικη διπλωματία προκειμένου να εξαρτήσει από αυτό την ορθότητα της διεξαγωγής του πολέμου, έτσι ώστε, όπως είπαμε, να ζητήσει την παύση του όποτε κρίνει ότι ήρθε η ώρα.

Ο προβοκάτορας Λάντεν δεν παίζει τυχαία με την εσκεμμένη αντίφασή του να υποστηρίζει μια πράξη που αρνείται ότι διέπραξε. Υποστηρίζει την πράξη για να προκαλέσει βία και αρνείται ότι την διέπραξε για να κάνει πολιτικά αστήρικτη και τελικά αδιέξοδη αυτή την βία. Αν ο Μπιν Λάντεν και οι εντολοδόχοι του μπορούν να κινούνται πάνω σ’ αυτή την αντίφαση είναι γιατί και οι δύο πόλοι - θύματα της προβοκάτιας, οι ΗΠΑ και το Αφγανιστάν, ή αλλιώς η κυβέρνηση Μπους και οι Ταλιμπάν είναι ιδεολογικά και πολιτικά ανίκανοι να την αντιμετωπίσουν.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΤΙΣ ΗΠΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΑΛΙΜΠΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΘΥΜΑΤΑ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑΣ

Αυτό το κοινό που λείπει και από τις ΗΠΑ και από τους Ταλιμπάν, είναι μια στοιχειώδης δημοκρατική αντίληψη για τις διεθνείς σχέσεις που στο βάθος σημαίνει περιφρόνηση στις μάζες και στις πολιτικές μορφές κυριαρχίας των μαζών στο σύγχρονο κόσμο. Με τη σειρά τους αυτά τα μεγάλα κουσουρία οφείλονται στην ιμπεριαλιστική φύση των πρώτων και στην αντιδραστική - απομονωτική και δικτατορική φύση των δεύτερων.

Έτσι οι μεν ΗΠΑ επιτρέπουν στον εαυτό τους να επιτίθενται στην κυβέρνηση μια κυρίαρχης χώρας επειδή δεν συμμορφώνεται σε μια δίχως όρους και δίχως συζήτηση αξίωσή τους, οι δε Ταλιμπάν επιτρέπουν στον εαυτό τους να φιλοξενούν στον έδαφός τους έναν ένοπλο κήρυκα διεθνούς γενοκτονίας. Αυτή είναι η στάση που τελικά κάνει τον πόλεμο άδικο κι από τις δύο μεριές αν και όπως είπαμε αρχικά το μεγαλύτερο βάρος για την έναρξη και τη συνέχισή του, φέρνουν οι ΗΠΑ και γενικά το ρωσοαμερικάνικο μέτωπο.

Ας αρχίσουμε από τους Ταλιμπάν.

Αυτοί ζητάνε στοιχεία για την ενοχή του Μπιν Λάντεν. Όμως ο Μπιν Λάντεν είναι ένοχος έτσι κι αλλιώς. Πιθανά να μην είναι ένοχος, ή έστω ο κύριος ένοχος για τη σφαγή του Σεπτεμβρίου, ή για το Cole, ή για τις πρεσβείες, όμως είναι ένας αδιαμφισβήτητος αρχηγός ενός μικρού ή μεγαλύτερου δικτύου ενόπλων σωμάτων που σαν τέτοιος καλεί τα μέλη αυτών των σωμάτων, αλλά ευρύτερα τα εκατοντάδες εκατομμύρια πιστών μιας θρησκείας να διαπράξουν όσο πιο πολλά και μαζικά εγκλήματα γενοκτονίας μπορούν κατά δύο συγκεκριμένων λαών, του λαού των ΗΠΑ και των Εβραίων, παντού στον κόσμο.

Ένας τέτοιος ένοπλος κήρυκας γενοκτονίας είναι έτσι κι αλλιώς ένοχος, σαν αντικειμενικά συμμετέχων σε ηθική αυτοργία για οποιαδήποτε βίαιη πράξη αυτού του πολιτικού χαρακτήρα η οποία εκδηλώθηκε οπουδήποτε στον κόσμο από το 1998 που ο Μπιν Λάντεν κάλεσε σε αυτήν και οπουδήποτε εκδηλωθεί στο μέλλον. Γι’ αυτό το εγκλημα έγινε ακόμα πιο ένοχος ο Μπιν Λάντεν απ’ ότου χαιρέτησε, μόνος αυτός σαν πολιτικός ηγέτης μέσα σε όλη την υδρόγειο, τη σφαγή του Σεπτεμβρίου. Οι Ταλιμπάν έχουν δικίωμα να ζητάνε στοιχεία και στο κάτω κάτω να ζητάνε να τους απευθύνει αίτημα απ’ ευθείας η κυβέρνηση των ΗΠΑ για την έκδοση του Λάντεν, αλλά δεν έχουν κανένα δικαίωμα να φιλοξενούν στο έδαφός τους και μάλιστα να διατηρούν πολιτικούς δεσμούς και προσωπικούς δεσμούς

κορυφής με έναν κήρυκα γενοκτονίας κατά τρίτων χωρών.

Αυτό ποτέ δεν θα το έκανε μια κυβέρνηση στοιχειώδως δημοκρατική στις διεθνείς της σχέσεις, δηλαδή μια κυβέρνηση που σέβεται την κρατική ανεξαρτησία άλλων χωρών. Μια οποιαδήποτε τέτοια κυβέρνηση θα είχε διώξει με τις κλωτσιές αυτόν τον προβοκάτορα κιόλας από την διακήρυξή του το 1998. Αυτή η στάση των Ταλιμπάν είναι δεμένη με την αντίληψη τους, αντίληψη που μοιράζονται με τους τυπικούς ισλαμοφασίστες ότι η κρατική ανεξαρτησία και η κρατική υπόσταση οποιουδήποτε λαού βρίσκεται πιο κάτω από τη θρησκευτική του υπόσταση και εξαρτάται από αυτήν. Αυτό ξεκινάει από την αντίληψη τους για την ίδια την ατομική υπόσταση και την ατομική ελευθερία του κάθε ξεχωριστού ανθρώπου, η οποία αναγνωρίζεται ολοκληρωμένα μόνο όταν αυτός ο άνθρωπος είναι πιστός του Ισλάμ.

Για μια τέτοια αντίληψη σύμφωνα με τη οποία η εξόντωση των απίστων είναι υποχρεωτική στο εσωτερικό της χώρας, δεν είναι δα και τόσο μεγάλο εγκλημα να καλεί κανείς στην εξόντωση των απίστων στο εξωτερικό. Αυτό το πολύ να είναι λάθος. Αυτός είναι ο λόγος που κάνει τους Ταλιμπάν να ζητάνε συγκεκριμένα στοιχεία ενοχής του φιλοξενούμενού τους για την ευθύνη του στην καθοδήγηση και οργάνωση της συγκεκριμένης γενοκτονικής πράξης, πράξης που και οι ίδιοι αντίθετα από τον Μπιν Λάντεν καταγγέλλουν.

Έτσι λοιπόν υπάρχει ο Μπιν Λάντεν σαν ιδεολογία μέσα στους Ταλιμπάν. Όπως κάθε καλός προβοκάτορας έτσι κι αυτός ζει μέσα στις πιο σκοτεινές πτυχές των θυμάτων του. Ο Μπιν Λάντεν κάνει διεθνή πολιτική κρυμμένος μέσα στο καθεστώς της πιο μεγάλης κοινωνικής και ιδεολογικής απόστασης από τις διεθνείς εξελίξεις, και μέσα στο πιο αποκλεισμένο - φοβισμένο τμήμα ενός τριτοκοσμικού πληθυσμού, που βασανίζεται για δεκαετίες από μια εξωτερική βία που πέφτει πάνω του με ασύλληπτη σκληρότητα δίχως να μπορεί ποτέ να κατανοήσει τις αιτίες της

Το ίδιο εύκολα μπορούν να κρύβονται πολιτικοί προβοκάτορες σαν τον Κλίντον, τον Τάλμποτ και τον Τένετ στις πιο σκοτεινές πτυχές του κυρίαρχου αστικού κόσμου των ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ θα μπορούσαν να έχουν στηριχτεί όλη την στρατηγική τους στο ζήτημα Μπιν Λάντεν, ακριβώς στο στοιχείο της πολιτικής - ηθικής αυτουργίας που αναλύσαμε παραπάνω, από την πρώτη στιγμή της γενοκτονικής του διακήρυξής του 1998, δηλαδή πάνω στα στοιχεία της ανοιχτής πολιτικής και όχι πάνω στην κατασκοπεία και τις αστυνομικές έρευνες. **Αν όμως το έκαναν αυτό τότε θα έπρεπε να συγκρουστούν δέκα φορές πιο έντονα από όσο με τους Ταλιμπάν, με καθεστώς σαν αυτό της Συρίας, του Ιράν και του Σουδάν,** που όχι μόνο φιλοξενούσαν αλλά υποστήριζαν ανοιχτά και καθοδηγούσαν διαπιστωμένα γενοκτονικές ομάδες όπως η Χαμάς, η Χεζμπολάχ και η Τζιχάντ. Επιπλέον οι ίδιες αυτές οι χώρες και τα καθεστώτα τους ήταν κήρυκες αντιαμερικανικής και αντιεβραϊκής γενοκτονικής προπαγάνδας. Ο βαθύτερος λόγος λοιπόν για τον οποίο η ομάδα Κλίντον έριξε το βάρος της στα τάχα συγκεκριμένα, δηλαδή τα εντελώς αμφίβολα και τραβηγμένα από τα μαλλιά αστυνομικά στοιχεία ενοχής και όχι στα πολιτικά, ήταν για να συγκεντρωθούν τα πολιτικοστρατιωτικά πυρά αποκλειστικά

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ (δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία* στις 13/10/2001)

Οι λαοί όλου του κόσμου και οι κυβερνήσεις έχουν όχι μόνο το δικαίωμα αλλά και την υποχρέωση να ασκήσουν βία και να συντρίψουν το ναζιστή κήρυκα γενοκτονίας Μπεν Λάντεν και τις ένοπλες συμμορίες του. Αυτή η βία πρέπει, **πρώτον** να στηριχθεί στις ίδιες τις χώρες και τους λαούς του Τρίτου Κόσμου, **δευτέρον** να μην ασκηθεί σε συμμαχία με τους μεγαλύτερους σήμερα σφαγείς αμάχων και ιδεολογικούς ηγέτες κάθε σύγχρονου αντισημιτικού και εθνοθησκευτικού ρατσιστικού ρεύματος στον κόσμο, τους Ρώσους ιμπεριαλιστές. Η αμερικάνικη τακτική δυναμώνει το ρήγμα του Τρίτου Κόσμου με τη Δύση και προσφέρει το Αφγανιστάν στη Ρωσία και στον προβοκάτορα της Μπεν Λάντεν.

στο Αφγανιστάν. Άλλωστε ο δρόμος για πειστικά στοιχεία σε οποιαδήποτε κατεύθυνση, δηλαδή και στην κατεύθυνση του πραγματικού ενόχου, ήταν φραγμένος εξ αιτίας της πολιτικής τύφλας του αμερικάνικου ιμπερια-

λισμού και κυρίως των αποτελεσματικών οργανωτικών μέτρων που είχαν πάρει οι Κλίντον - Τένετ. Η πολιτική τύφλα έγκειται στη γενική αμερικανική και δυτική πεποίθηση ότι από το 1989 η Ρωσία έπαψε να είναι αληθινή απειλή. Σύμφωνα με το άρθρο της New Yorker της 8/10/2001 που επικαλεσθήκαμε παραπάνω “στις αρχές του 1992, ο επικεφαλής του τμήματος για τη Σοβιετική Ένωση και την Ανατολική Ευρώπη της Σία, Milton Bearden ...ειδοποίησε τις διάφορες αποστολές του στο εξωτερικό ότι η Ρωσία από δω και εμπρός θα αντιμετωπιζόταν σαν οποιαδήποτε άλλη φιλική χώρα όπως η Γερμανία ή η Γαλλία. Η ΣΙΑ δεν στρατολογήσε πλέον για κατασκοπεία κατά της Ρωσίας. Τα τμήματα παρακολούθησης της Υπηρεσίας έκλεισαν και οι τηλεφωνικές παρακολουθήσεις καταργήθηκαν για το σύνολο της Μέσης Ανατολής και της Ευρώπης”. Το πιο σημαντικό ωστόσο που προκύπτει από το άρθρο είναι η θεμελιακή οργανωτική αδυναμία που προκλήθηκε από το ότι αποσταθεροποιήθηκε ουσιαστικά στη διάρκεια της προεδρίας Κλίντον η Διεύθυνση Επιχειρήσεων (DO). Αυτή η διεύθυνση της ΣΙΑ στρατολογεί και καθοδηγεί κατασκόπους που ενσωματώνονται στο εχθρικό περιβάλλον, δηλαδή δεν έχουν οποιαδήποτε φανερή διπλωματική ιδιότητα και ονομάζονται “μη επίσημοι”. Σύμφωνα με τον Hersh “είναι πιθανόν να μην υπάρχει ούτε ένας πράκτορας αυτού του τύπου που να λειτουργεί στους ισλαμικούς φονταμενταλιστικούς κύκλους. Παράλληλα η DO κλονίστηκε σοβαρά από μια σειρά παραιτήσεων και συνταξιοδοτήσεων στο πιο ψηλό επίπεδο”. Αυτές οι αποχωρήσεις, που αναφέρονται παρακάτω, έχουν γίνει στην περίοδο της προεδρίας Κλίντον. Οι ίδιες διαπιστώσεις γίνονται και σε ένα άρθρο του πρώην πράκτορα της ΣΙΑ Rueil Marc Gerecht, που αναδημοσιεύεται στη Μοντ της 1/10/2001, ο οποίος γράφει: “δεν μπορούμε σοβαρά να ελπίζουμε ότι θα συλλέξουμε χρήσιμες πληροφορίες για την ισλαμική τρομοκρατία χωρίς να μιλάμε να στρατολογήσουμε πράκτορες εκεί.” και παρακάτω τονίζει “όμως από το 1999 κανένα πρόγραμμα διείσδυσης σε μια ισλαμική φονταμενταλιστική οργάνωση από μη επίσημους δεν μπήκε σε εφαρμογή στο εξωτερικό”. Με λίγα λόγια και μετά το κρίσιμο 1998 ο Τένετ είχε φροντίσει να “σφραγίσει” τη ΣΙΑ από κάθε “ανεπιθύμητη” αξιόπιστη πληροφορία από πρώτο χέρι. Η κριτική για κατάργηση της “ζωντανής” κατασκοπείας γίνεται τώρα από πολλές πλευρές στη ΣΙΑ και στον Τένετ και πολλοί στο ρεπουμπλικανικό κόμμα ζητάνε την απομάκρυνσή του. Ο Τένετ απαντά με το επιχείρημα ότι διαθέτει ισχυρή ηλεκτρονική κατασκοπεία και ότι στη βάση των στοιχείων της η ΣΙΑ είχε ειδοποιήσει τις αρμόδιες αρχές τον περασμένο Αύγουστο ότι η Αλ Κάιντα σκόπευε τρομοκρατικό χτύπημα στις ΗΠΑ. Όμως οι ειδικοί συμφώνησαν στο ότι αυτή ήταν μια αόριστη ειδοποίηση (Μοντ, 11/10/2001). Το μεγάλο γεγονός ήταν ότι οι αμερικάνικες υπηρεσίες ασφαλείας δεν πήραν το παραμικρό μέτρο επιφυλακής ή παρεμπόδισης της σφαγής της II του Σεπτεμβρίου. Στην ουσία όλα τα στοιχεία που έχει, ή υποτίθεται ότι έχει συγκεντρώσει ο Τένετ είναι από την ηλεκτρονική παρακολούθηση την οποία η προεδρία Κλίντον ανέδειξε σε ουσιαστικά μοναδική πηγή γνώσης, την υπερδιόγκωσε, της απέδωσε μεταφυσικές ιδιότητες και τελικά την ανέδειξε σε καθοδηγητή και φάρο της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής. Η ηλεκτρονική κατασκοπεία όμως εκτός από το ότι είναι ασήμαντη σε αποτελεσματικότητα χωρίς την κλασική κατασκοπεία, προσφέρει στον χειριστή της την άνεση να “στήσει” εύκολα όποια συνομιλία θέλει, να ισχυριστεί ότι θέλει, και να προσανατολίσει όπου θέλει μια τυφλή εξωτερική πολιτική. Αυτό το διαπιστώνει κανείς κυρίως με το σημείο 62 του ντοκουμέντου για την Αλ Κάιντα (δες παραπάνω).

Αλλά ακόμα κι αν οι ΗΠΑ διέθεταν περισσότερα αστυνομικά αντι-Μπιν Λάντεν στοιχεία στα χέρια τους, το μεγάλο τους ελάττωμα είναι αυτό που τόσο έντονα έχουμε ήδη επισημάνει. Ότι δηλαδή αρνήθηκαν έχοντας αυτά τα στοιχεία να συζητήσουν και μάλιστα να καλέσουν σε συνεργασία από την πρώτη στιγμή ενάντια στον Μπιν Λάντεν την κυβέρνηση των Ταλιμπάν. Αφήνουμε κατά μέρος το γεγονός ότι αυτή ήταν μια κυβέρνηση που επεδίωκε με πάθος να περάσει από το έδαφος της ένας αγωγός κατασκευασμένος από τις ΗΠΑ, ο μόνος έξω από τον εξαιρετικά εύθραυστο και αμφίβολο Καύκασο (Μπακού - Τσεϊχάν) που θα μπορούσε να αποφύγει τον ρώσικο αποκλεισμό. Το ότι οι ΗΠΑ έκαναν εχθρό τους ακριβώς αυτή την κυβέρνηση

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΗΠΑ-ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 13

είναι απλά ένα εγκληματικό πολιτικό λάθος. Όμως το ότι την ποδοπάτησαν από την πρώτη στιγμή είναι ένα έγκλημα ιδεολογικού, δηλαδή πολύ ευρύτερου χαρακτήρα, που αφορά τις σχέσεις των ΗΠΑ και της Δύσης γενικότερα με τον Τρίτο κόσμο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο με την τωρινή επίθεση της στο Αφγανιστάν, η Δύση θα χάσει πολύ περισσότερα από το να χάσει το ίδιο το Αφγανιστάν, θα χάσει όλο τον μουσουλμανικό και ένα πελώριο κομμάτι του ίδιου του τρίτου κόσμου.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΙΔΑ

Όταν ένας προβοκάτορας πυροβολεί από μια κερκίδα σταδίου καμιά έξυπνη αστυνομία δεν επιτίθεται στην μάζα των φιλάθλων. Προσπαθεί να μαζέψει στοιχεία, να εντοπίσει τον ένοχο, να τον απομονώσει και να τον τιμωρήσει. Αν δεν αποδείξει αυτή την ενοχή κινδυνεύει να αντιμετωπίσει το μίσος όλων των φιλάθλων, ιδιαίτερα αν ο ύποπτος είναι ένας από τους ηγέτες τους. Αυτά ισχύουν ακόμα περισσότερο για προβοκατόρικα χτυπήματα που βγαίνουν μέσα από τις γραμμές πολιτικών κομμάτων και ακόμα περισσότερο για χτυπήματα που προέρχονται από το εσωτερικό κρατών. Σε τέτοιες περιπτώσεις την απάντηση πρέπει πρώτα απ' όλους να την δώσει ο χώρος μέσα στον οποίο κρύβεται ο προβοκάτορας. Αν η αποκάλυψη του προβοκάτορα απαιτεί ισχυρά αστυνομικά στοιχεία, είναι επειδή μόνο ισχυρά αστυνομικά στοιχεία μπορούν να γίνουν όπλο για να μπωρέσουν οι θετικοί παράγοντες στο εσωτερικό του δοσμένου χώρου, να δώσουν την πολιτική μάχη, τη μάχη ιδεών για την αποκάλυψη του προβοκάτορα. Όπως είπαμε οι Ταλιμπάν σαν χώρος είναι επιρρεπείς στο να έχουν μέσα τους έναν προβοκάτορα, αλλά για να τον παραδώσουν θα πρέπει οι πιο προοδευτικοί ή οι λιγότερο αντιδραστικοί από αυτούς να βοηθηθούν να δώσουν την πολιτική πάλη ενάντια στους πιο καθυστερημένους και στους πιο αντιδραστικούς από αυτούς οι οποίοι αντικειμενικά αποτελούν την πολιτική φρουρά του προβοκάτορα.

Αν ένας προβοκάτορας χτυπήσει από το εσωτερικό ενός κράτους ένα άλλο κράτος, τότε θα πρέπει αυτό το άλλο κράτος να διαθέτει ήδη πολύ ισχυρά στοιχεία, να τα μοιραστεί με το κράτος στο οποίο κινείται ο προβοκάτορας και σε συνεργασία με αυτό να βρει νέα ακόμα πιο ισχυρά στοιχεία. Αυτό σημαίνει ότι η πάλη ενάντια στον προβοκάτορα για μια ολάκερη περίοδο πρέπει να είναι κυρίως εσωτερική για το κράτος που τον φιλοξενεί. Μόνο αν αυτή η εσωτερική πάλη ολοκληρωθεί και μόνο αν αποδειχτεί ότι το κράτος καλύπτει τον προβοκάτορα, δηλαδή έχει γίνει το ίδιο προβοκάτορας, μόνο τότε η σύγκρουση μπορεί να γίνει ανάμεσα στα δύο κράτη. Αλλά αν αυτό θα έχει συμβεί τότε το κράτος προβοκάτορας θα είναι στο μεταξύ διεθνώς απομονωμένο γιατί οι λαοί και οι κυβερνήσεις θα έχουν όλο τον καιρό να ενημερωθούν και να τοποθετηθούν στη διένεξη, αφού το κράτος θύμα της επίθεσης δεν θα έχει κανένα λόγο να μη μοιραστεί τα στοιχεία του με τους λαούς και τις κυβερνήσεις.

Οι ΗΠΑ δεν ακολούθησαν ποτέ αυτή

την τακτική ακριβώς επειδή θεώρησαν ανάξιο λόγου να αναγνωρίσουν τις εσωτερικές διεργασίες του Αφγανιστάν και τελικά το γεγονός ότι ακόμα και η πιο καθυστερημένη και η πιο αντιδραστική κυβέρνηση εκφράζει πάντα κάτι βαθύ μέσα στις μάζες, και τουλάχιστον εκφράζει τη δικιά τους πολιτική και ιδεολογική καθυστέρηση. Γι' αυτό το λόγο δεν πρέπει ποτέ μια κυβέρνηση να ποδοπατείται και να παραμερίζεται στις διεθνείς σχέσεις, εκτός αν η ίδια αποδειγμένα έχει ποδοπατήσει κάθε διεθνή νόμο. Αν είναι χρεοκοπημένη και ακατάλληλη να της δίνει κανείς σημασία είναι μόνο όταν έμπρακτα, συγκεκριμένα και πλατειά, την αρνείται ο εξεγερμένος λαός της. Όμως ούτε το ένα, ούτε το άλλο συνέβη ποτέ με τους Ταλιμπάν.

Μερικοί καλοπροαίρετοι δημοκράτες μπορεί να ισχυριστούν ότι οι ΗΠΑ είχαν ήδη εξασφαλίσει τη διεθνή απομόνωση του Αφγανιστάν πριν χτυπήσουν. Η αλήθεια είναι ότι αυτό που είχαν εξασφαλίσει οι ΗΠΑ ήταν μόνο η τυπική απομόνωση του Αφγανιστάν, δηλαδή η απομόνωσή του από το κυρίαρχο σήμερα στον κόσμο αμερικανορώσικο μέτωπο και γενικά η απομόνωσή του από τον κόσμο του Βορρά. Όμως ο κόσμος του Νότου δηλαδή η συντριπτική πλειοψηφία του πλανήτη, ενώ καταδίκασε την επίθεση της 11 Σεπτεμβρίου κατά των ΗΠΑ, δεν υπεράσπισε ποτέ, ούτε με μια του κυβέρνηση, ούτε για μια στιγμή την επίθεση των ΗΠΑ κατά του Αφγανιστάν. Αντίθετα κάθε μέρα που περνάει όλο και περισσότερες κυβερνήσεις του τρίτου κόσμου και όλο και πιο ανοιχτά εκφράζουν την αντίθεσή τους στη συνέχιση των αμερικάνικων βομβαρδισμών.

Αυτό το τελευταίο το κάνουν και γενικά δυτικόφιλες και πιο δημοκρατικές κυβερνήσεις όπως π.χ της Ινδονησίας και της Μαλαισίας οπότε τελικά πιο κερδισμένοι θα βγουν από τους βομβαρδισμούς οι ισλαμοφασίστες. Όσο θα προχωράει η αδιέξοδη αμερικάνικη εμπλοκή στο Αφγανιστάν τόσο περισσότερο μέσα σ' αυτή τη χώρα και έξω από αυτήν θα δυναμώνει ο Μπιν Λάντεν και το διεθνές ισλαμοφασιστικό κίνημα. Αυτό σημαίνει ότι σε τελική ανάλυση κερδισμένο θα είναι το διεθνές κέντρο κάθε ισλαμοφασισμού, η Τεχεράνη και παραπίσω το διεθνές κέντρο κάθε φασισμού, αντισημιτισμού και αντιδυτικισμού, η Ρωσία των νέων Τσάρων. Είναι αυτή που δίνει στις ΗΠΑ τώρα την ψευδαισθησι της παγκόσμιας αποδοχής των βομβαρδισμών, για να την σπρώξει στο τέλμα και ύστερα να την καταγγείλει και να την αφήσει να βυθιστεί.

Μήπως αυτές οι παρατηρήσεις μας σημαίνουν ότι κάθε βία που θα ασκήσουν οι ΗΠΑ στα κράτη της σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας είναι καταδικασμένη σε αποτυχία και θα έχει οπωσδήποτε αρνητικό αποτέλεσμα όπως άλλωστε ισχυρίζονται οι σοσιαλφασίστες; Όχι. Η διεθνής βία οπότε και η αμερικάνικη βία ενάντια στα κράτη της σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας είναι υποχρεωτική και επιβεβλημένη. Αντίθετα με όσα ισχυρίζονται οι ρωσόφιλοι και ισλαμοφασίστες φίλοι του Λάντεν καθώς και οι πιο ρηχοί από τους φιλελεύθερους, απέναντι στον Λάντεν πρέπει να ασκηθεί η πιο σκληρή βία. Αυτό που λέμε εμείς είναι ότι αυτός που θα ασκήσει τη βία ή αυτός που η έγκρισή του χρειάζεται για να ασκηθεί μια διεθνής βία είναι κύρια οι ίδιες οι χώρες και οι

λαοί του τρίτου κόσμου. Γιατί αυτοί έχουν υποφέρει πιο πολύ από τον καθένα από τους ισλαμοφασίστες, τους ορθοδοξοφασίστες και τους σοσιαλφασίστες κάθε είδους.

Δεν είναι η Αλγερία που δίνει τον πιο μεγάλο και παρατεταμένο εμφύλιο πόλεμο ενάντια στον ισλαμοφασισμό; Και πιο πίσω δεν είναι η Αίγυπτος; Δεν είναι η Τσετσενία και η Βοσνία που πάλεψαν και παλεύουν ενάντια στον ορθοδοξοφασισμό; Δεν είναι το Αφγανιστάν που καταμάτωσε για να σώσει την ανθρωπότητα από τον μπρεζνιεφικό σοσιαλφασισμό; Γιατί τώρα πιστεύουν οι δυτικοί ότι αυτό το τελευταίο πέντε χρόνια μετά (ως το 1996) με την άνοδο των Ταλιμπάν έγινε ο πιο μεγάλος τους εχθρός; Πόση μεταφυσική και πόση άγνοια των βαθιών διεργασιών μέσα στις χώρες όπου ζει η πλειοψηφία του πλανήτη πρέπει να κρύβει μια τέτοια στάση; Πόση έλλειψη δημοκρατικών αρχών; Πόση ηθική παρακμή πρέπει να δέρει τους διεθνείς αυτούς εκμεταλλευτές; Είναι δυνατό να είναι δίκαιο ένα διεθνές μέτωπο ενάντια στην τρομοκρατία που να περιλαμβάνει στους κόλπους του τη Ρωσία, την Κίνα, το Ιράν, τη Συρία και το Σουδάν; Είναι δυνατό να βρεθεί ένα διεθνές δημοκρατικό μέτωπο σε σύγκρουση με την Τσετσενία, τη Βοσνία, τη Γεωργία, τους Θιβετιανούς, τους Οιγούρους, και όλους τους απειλούμενους από τους μεγάλους φασισμούς του κόσμου και μάλιστα να βρεθεί σε συμμαχία με τους σφαγείς τους και τους ιδεολογικούς υποκινητές των διωγμών τους;

Αυτό δεν είναι δημοκρατικό μέτωπο. Είναι δημοκρατικός εφιάλτης.

Σαν κακό όνειρο θα θυμάται ύστερα α-

πό αρκετά χρόνια η ανθρωπότητα την εποχή όπου το μέλλον της ειρήνης και της ασφάλειας των λαών εξαρτιόταν από τις πληροφορίες που αντάλλαζε η CIA του Τένετ με την KGB του Πούτιν.

Η μόνη σωτήρια σκέψη που θα μπορούσε να βγαίνει μέσα από αυτό το ρίγος είναι ότι αυτή η ένωση που έφερε την CIA και την παγκόσμια πολιτική στα μέτρα της KGB είναι άμεσο προϊόν της σφαγής του Μανχάταν, δηλαδή προϊόν μιας τέλειας προβοκάτσιας που διέπραξε ο μοναδικός και μεγάλος ωφελημένος.

Μια τέτοια σωτήρια σκέψη μπορεί να βοηθήσει στην έξοδο από τον εφιάλτη, ενώ η πρακτική έξοδος θα είναι η πάλη ενάντια στο ρώσικο σοσιαλμπερλιασμό που θα συνεχίσει να δίνει η ανθρωπότητα με επικεφαλής τους λαούς του τρίτου κόσμου.

Προς το παρόν το ζήτημα κρίνεται στο Αφγανιστάν. Οι ΗΠΑ πρέπει να σταματήσουν τους βομβαρδισμούς στο Αφγανιστάν και στο μεταξύ οι Ταλιμπάν να κρατήσουν μακριά από την Καμπούλ τη Βόρεια Συμμαχία. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να ανοίξει ένας νέος δρόμος επαφής ανάμεσα στις ΗΠΑ και τους Ταλιμπάν, για την έκδοση ή καλύτερα την εξόντωση του Μπιν Λάντεν. Έτσι μόνο μπορεί να φύγει από τη μέση η Ρωσία.

Αν αυτό συμβεί τότε το σύστημα "σκούπα - φαράσι" θα υποστεί σοβαρή εμπλοκή. Αν οι ΗΠΑ συνεχίσουν στο τέλμα τους τότε είναι δύσκολο στον ισλαμοφασισμό και τη Ρωσία να μην βγουν θριαμβευτές από αυτό το βλακώδες μακελειό που θα το πληρώσουν στη συνέχεια πολύ άσχημα η Τσετσενία, η Γεωργία, η κεντρική Ασία και τελικά όλος ο καταπιεσμένος πλανήτης.

ΤΡΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ, ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

συνέχεια από τη σελ. 5

αμερικανικό ιμπεριαλισμό;

Θα καταγγείλουμε τα παιδιά των Παλαιστινίων που πετάνε πέτρες; Είμαστε με την ειρήνη και, αν θέλετε, είμαστε εμείς που ενδιαφερόμαστε με ειρηνικά πολιτικά μέσα να επιλύονται τα πάντα. Όμως η ζωή έδειξε ότι η βία, η επίθεση και η τρομοκρατία ξεκινάει από συγκεκριμένους χώρους. Οι λαοί και τα κινήματα απάντησαν με τα ίδια όπλα, προκειμένου να σώσουν τις ζωές τους, τα σύνορά τους και την ανεξαρτησία τους.

Το να πούμε, λοιπόν, ότι καταδικάζουμε τον πόλεμο απ' όπου και αν προέρχεται, με τα σημερινά δεδομένα, δεν απαντάμε στο πρόβλημα, το συσκοτίζουμε. Είμαστε εναντίον του πολέμου, αλλά τι θα πούμε σε ένα λαό; Όταν σου κάνουν επιδρομή, εσύ να κάνεις ευχέλαια και να ανάβεις κεριά;

Τον πόλεμο, τη βία και την τρομοκρατία τον γεννάει η πλουτοκρατία, για να το πω έτσι απλά και λαϊκά. Και οι λαοί αντιστέκονται και είναι υποχρεωμένοι να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους.

Λοιπόν, η θέση μας είναι σαφής: Καταγγέλλουμε την πολιτική της τρομοκρατίας και τους υπεύθυνους, που είναι ιμπεριαλιστές. Και θεωρούμε ότι η πιο εύστοχη και

ουσιαστική απάντηση σ' αυτή την τρομοκρατία είναι η μαζική πολιτική δράση των λαών, η συνειδητοποίηση, η συσπείρωση, η αντίσταση και η απεπιθέση.

Και για να συμπληρώσω, και με την ευκαιρία αυτή, τη νέα γραμμή νομιμότητας του σεβασμού του Διεθνούς Δικαίου, εμείς δεν τη σεβόμαστε. Και οι λαοί όμως πρέπει να έχουν τη δύναμη να την ανατρέψουν. Η νέα γραμμή νομιμότητας είναι η γραμμή νομιμότητας που επεξεργάστηκαν οι ιμπεριαλιστές, μετά την ανατροπή των καθεστώτων στις σοσιαλιστικές χώρες.

Αυτή τη νέα γραμμή λοιπόν νομιμότητας και ηθικής δεν τη δεχόμαστε, καθαρά πράγματα" (Ριζοσπάστης, 13/9)

Πραγματικά ο σοσιαλφασισμός όχι μόνο "χαίρεται" αλλά και δικαιολογεί τη σφαγή χιλιάδων αμάχων. Και φτάνει μέχρι το σημείο να εξισώνει τα θύματα με τις ατομικές βόμβες στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι που ρίχτηκαν "όταν είχε λήξει ο Παγκόσμιος Πόλεμος". Αυτό είναι ένα παραμύθι που κυκλοφόρησε ο ρώσικος ιμπεριαλισμός και οι άνθρωποι του μέσα από το Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης μετά την παλινόρθωση του καπιταλισμού στη Ρωσία και τη μετατροπή της σε δικτατορία της αστικής τάξης χιτλερικού τύπου. Ο Β' Πα-

συνέχεια στη σελ. 15

ΒΡΩΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

Ο Λαλιώτης με το σκάνδαλο του Κτηματολογίου στην πλάτη του, εξαπέλυσε φαινομενικά “εν αιθρία” μία επίθεση εναντίον του Μητσοτάκη ανοίγοντας το μαρούλι της “κάθαρσης” του 1993 που την είχε επιχειρήσει ο Α. Παπανδρέου. Το πρόβλημα του Λαλιώτη είναι ότι η διαφθορά ενδιαφέρει την πολιτική ζωή και τον λαό όταν αφορά το κόμμα ή τα κόμματα που βρίσκονται στην εξουσία, το οποίο την τελευταία δεκαετία είναι το ΠΑΣΟΚ ενώ από αυτή την άποψη το Κτηματολόγιο επισκιάζει τα πάντα. Και το μεγάλο ερώτημα βέβαια που βάζουν όλοι στον Λαλιώτη είναι: “Καλά, τώρα το θυμήθηκες;”

Ο Λαλιώτης συνεχίζει από εκεί που έμεινε ο Α. Παπανδρέου το 1993 όταν απειλούσε με φυλακή τον Μητσοτάκη για δήθεν σκάνδαλα στην υπόθεση της πώλησης της ΑΓΕΤ, για τις υποκλοπές και για αρχαιοκαπηλία. Για καμία από αυτές τις κατηγορίες δεν είχε ισχυρά στοιχεία τότε το ΠΑΣΟΚ, ενώ σε ότι αφορά την υπόθεση της αρχαιοκαπηλίας αυτή κατέρρευσε πλήρως. Μετά την άνοδο του Έμπερτ στην ηγεσία της ΝΔ, ο Α. Παπανδρέου ανέστειλε τις διώξεις. Γράφαμε τότε στο φ. 222 της Νέας Ανατολής ότι η αναστολή αυτή ήταν η έναρξη μίας νέας περιόδου οικουμενισμού όπου η κύρια αντίθεση δεν έπρεπε πια να είναι αυτή με τη δεξιά. Ο Α. Παπανδρέου χρειαζόταν μία ανακωχή αφενός γιατί την εκκαθάριση στο εσωτερικό της ΝΔ με την εξόντωση των μητσοτακικών την έκανε ο Έμπερτ, και η αναστολή των διώξεων θα τον διευκόλυνε πολιτικά και αφετέρου γιατί ο ίδιος ήθελε να εκκαθαρίσει παραπέρα το ΠΑΣΟΚ από την αυτοδυναμική τάση και αυτό δεν μπορούσε να γίνει αν υπήρχε ανοιχτό το θερμό μέτωπο των διώξεων εναντίον της ΝΔ.

Ούτε όμως ο Έμπερτ, ούτε ο Καραμανλής, παρά το γεγονός ότι έγιναν πολλές εκκαθαρίσεις στελεχών στο μεταξύ δεν μπόρεσαν να εξουδετερώσουν τον Μητσοτάκη, ο οποίος τελευταία εμφανίζεται ισχυροποιημένος, κάνοντας συνεχείς παρεμβάσεις ενάντια στον Σημίτη, και αναγκάζοντας τον Καραμανλή είτε να σέρνεται πίσω του, είτε να τον αδειάζει. Φάνηκε λοιπόν ότι χρειάζεται η επέμβαση του καθεστώτος για να τελειώσει ο ενοχλητικός Μητσοτάκης σαν εκφραστής των τμημάτων της αστικής τάξης που δεν έχουν υποκύψει στην πολιτική των Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου. Αυτό έγινε λοιπόν με την αναβίωση της ημιτελούς κάθαρσης του 1993 που προαναγγέλθηκε από τα αντιδεξιά κηρύγματα του συνεδρίου. Ο αντιδεξισμός τώρα βοηθάει όχι μόνο των Καραμανλή στην εκκαθάριση της ΝΔ, αλλά και τον Σημίτη να πείσει το ΠΑΣΟΚ ότι έχει ανάγκη τον ΣΥΝ και τα παρακλάδια του.

Οι ίδιοι λόγοι που επέβαλαν τότε την αναστολή, επιβάλλουν σήμερα την επίθεση. Η κάθαρση που δεν τελείωσε ξαναβρίσκει τους “ιστορικούς” της στόχους.

Αυτό το έργο, ελλείψει Α. Παπανδρέου, και όλων των λαύρων αντιδεξιών αυτοδυναμικών στελεχών που είτε έχουν πεθάνει (Κουτσόγιωργας), είτε έχουν φυλακιστεί (Αθανασόπουλος), είτε έχουν εκκαθαριστεί, το ανέλαβε ο Λαλιώτης. Η ιστορία όμως αυτή τη φορά επαναλαμβάνεται σα φάρσα. Η εκστρατεία ενάντια στον Μητσοτάκη έκφραζε τότε μία τάση, αποτελούσε τη φαινομενική εκδίκαση του επίσης “βρώμικου 1989”, είχε κάποια απήχηση. Το 2001 όμως όλα αυτά φαίνονται πολύ μακρινά και κανένας δεν καταλαβαίνει τον Λαλιώτη.

Λέει ο Λαλιώτης ότι σύμφωνα με το πόρισμα ενός ανεξάρτητου οίκου, των Ernst & Young, η σύμβαση που υπέγραψε ο ίδιος με τη Hochtief για την κατασκευή του αεροδρομίου των Σπάτων ήταν καιτά 100 δις πιο συμφέρουσα για το ελληνικό δημόσιο σε σχέση με το **σχέδιο της σύμβασης** που είχε ετοιμάσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Συνάγει από αυτό ο Λαλιώτης ότι ο Μητσοτάκης έβαλε στην τσέπη του το ποσό με το οποίο υποτίθεται ότι θα επιβαρυνόταν το δημόσιο σα μίζα για να δώσει το έργο στην ίδια εταιρεία στην οποία το έδωσε τελικά και ο Λαλιώτης! Λέει επίσης ότι ψάχνοντας τους φακέλους του, βρήκε στοιχεία για ένα λογαριασμό μίας λιβεριακής εταιρείας στον οποίο υποτίθεται είχαν κατατεθεί προεκλογικά χρήματα από επιχειρηματίες για λογαριασμό της ΝΔ, τα οποία επίσης υποτίθεται ότι υπεξείρεσε ο Μητσοτάκης, ενώ εικάζει ότι αυτός ο λογαριασμός ήταν τροφοδότης λογαριασμός για μίζες (ποιες συγκεκριμένα δεν γνωρίζει). Με αυτές τις γελοιότητες ζήτησε να ξεκινήσει η δικαιοσύνη έρευνα, και πράγματι έχει ξεκινήσει προκαταρκτική εξέταση, ενώ κατάθεσε τα “στοιχεία” στην Επιτροπή Διαφάνειας της Βουλής.

Ο Καραμανλής κράτησε από την πρώτη στιγμή αποστάσεις λέγοντας ότι δεν πρόκειται να απαντήσει στα στοιχεία της κυβέρνησης γιατί αυτή ήταν μία συκοφαντική επίθεση στην οποία η ΝΔ δεν έπρεπε να απαντήσει, αλλιώς υποτίθεται ότι θα της έδινε βάρος. Αλλά δεν υπάρχει άλλος τρόπος να απαντήσεις σε μία συκοφαντία από το να αντιπαραθέσεις στοιχεία. Διαφορετικά αφήνεις την υπόνοια ότι μπορεί η συκοφαντία να είναι αληθινή. Μάλιστα σε ομιλία του ο Καραμανλής ξεκαθάρισε πως αντιλαμβάνεται την επίθεση Λαλιώτη: Δεν είναι λέει μόνο μία επίθεση απέναντι στη δεξιά. Το ΠΑΣΟΚ έχει στόχο να εξοντώσει και την αριστερά! Έτσι ο Καραμανλής έδειξε τους στόχους της “νέας εποχής” για το κόμμα του που δεν είναι διαφορετικοί από τους στόχους του Σημίτη στο ΠΑΣΟΚ, δηλαδή η συνεργασία κύρια με το ψευτοΚΚΕ και δευτερευόντως με τον ΣΥΝ.

Δεν έπαισε όμως ο Καραμανλής τη ΝΔ να μην ασχοληθεί με τα στοιχεία Λαλιώτη, όπως δεν έπαισε και τον Μάνο που ήταν υπουργός Οικονομικών εκείνη την περίοδο. Ξεσκόνισαν τους φακέλους τους και άρχισαν να βομβαρδίζουν με στοιχεία τον Λαλιώτη. Είπαν ότι έρευνα σε όλους τους λογαριασμούς του Μητσοτάκη είχαν γίνει το 1993 και δεν βρέθηκε τίποτα. Επίσης τα ποσά που κατηγορούσε ο Λαλιώτης τον Μητσοτάκη ότι υπεξείρεσε από τη ΝΔ, με έκθεση του οικονομικού υπεύθυνου τότε της ΝΔ Πυλαρινού, βεβαιώθηκε ότι είχαν καταλήξει στα κομματικά ταμεία και όχι στην τσέπη του Μητσοτάκη.

Σε ότι αφορά τα Σπάτα, ο Λαλιώτης σπεκουλάρησε στο γεγονός ότι με την επαναδιαπραγμάτευση της σύμβασης το Δημόσιο απέκτησε το 55% της εκμετάλλευσης του αεροδρομίου, ενώ η γερμανική εταιρεία θα έπαιρνε το δικαίωμα της εκμετάλλευσης των γύρω χώρων για λιγότερα χρόνια. Για να τα συμφωνήσει όμως όλα αυτά ο Λαλιώτης καθυστέρησε για χρόνια την κατασκευή του έργου, ενώ το ελληνικό κράτος στην πραγματικότητα επιβαρύνθηκε αφού η γερμανική εταιρεία επιδίωξε να καλύψει τα διαφυγόντα κέρδη με άμεση καταβολή ενός μεγάλου μέρους του τιμήματος, η οποία έγινε δυνατή, μεταξύ άλλων, και με την καταστρο-

φική για την ανταγωνιστικότητα του αεροδρομίου αύξηση των τελών. Από την άλλη η μείωση του χρόνου εκμετάλλευσης των γύρω χώρων έκανε την κατασκευάστρια εταιρεία να εγκαταλείψει οποιαδήποτε σχέδια είχε για μεγάλες επενδύσεις που δεν θα της απέφεραν τα προσδοκώμενα σε τόσο λίγο διάστημα, με αποτέλεσμα να επιβαρυνθεί και πάλι το Δημόσιο για να αναπτύξει την περιοχή του αεροδρομίου. Ο ίδιος ο οίκος που έκανε την εκτίμηση την οποία περιφέρει ο Λαλιώτης ομολογεί ότι την έκανε με βάση μόνο τα στοιχεία που του έδωσε ο Λαλιώτης, ενώ έχει αναλάβει πολλά έργα του Δημοσίου.

Το γελοίο όμως της υπόθεσης είναι ότι ο Λαλιώτης αναφέρεται σε ένα προσχέδιο σύμβασης που δεν υπογράφηκε ποτέ. Την τελική σύμβαση την υπέγραψε μόνο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Επειδή η ΝΔ βγήκε δυνατά παρά τις εντολές Καραμανλή, αναγκάστηκε ο Έμπερτ να κάνει την προβοκάτσια του λέγοντας ότι το 1993 σαν πρόεδρος τότε της ΝΔ, δεν ήξερε τίποτα και δεν είχε δει ποτέ αυτά τα ποσά που υποτίθεται ότι υπεξείρεσε ο Μητσοτάκης, και τα οποία δεν μπόρεσε να υπογράψει με τον ίδιο στα ταμεία του κόμματος. Αυτή η προβοκάτσια Έμπερτ δεν μπορούσε να λειτουργήσει αποτελεσματικά από τη στιγμή που υπήρχε η έκθεση Πυλαρινού, ήταν όμως ένα χτύπημα στον Μητσοτάκη.

Την πιο δυνατή απάντηση στον Λαλιώτη την έδωσε ο Μάνος που επισήμανε ότι η Επιτροπή Διαφάνειας της Βουλής θα έπρεπε να εξετάσει τα στοιχεία στα οποία βασίστηκε διεθνής οργανισμός για να κατατάξει σε έκθεσή του την Ελλάδα μετά από τριτοκοσμικές χώρες στον τομέα της διαφθοράς την οποία εντοπίζει κυρίως στον τομέα των δημόσιων έργων.

Η υπόθεση αυτή μπορεί να λειτουργήσει σα μπουρραγκ για Λαλιώτη και Καραμανλή γιατί ο Λαλιώτης αυτή τη στιγμή είναι πολύ φθαρμένος, και τα στοιχεία της αθωότητας Μητσοτάκη είναι πολύ ισχυρά. Η ΝΔ ενστικτώδεια συσπειρώνει

ται γύρω από αυτόν που χτυπά ένα τέτοιο διεφθαρμένο στέλεχος του καθεστώτος όπως είναι ο Λαλιώτης.

Ο Μητσοτάκης οξύνει την αντιπαράθεση με αγωγή εναντίον του νέου γραμματέα του ΠΑΣΟΚ με την οποία ζητά αποζημίωση ύψους 1 δισ. δρχ. για ηθική βλάβη, εξύβριση και συκοφαντική δυσφήμιση. Εκτός από την αγωγή, η οποία αναμένεται να συζητηθεί στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών τον ερχόμενο Μάη, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι του κ. Μητσοτάκη Γ. Μαύρος και Χρ. Μαρκογιαννάκης, υπέβαλαν αίτηση στον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Σωτήρη Μπάγια, με την οποία ο Μητσοτάκης ζητεί να κληθεί να καταθέσει ως μάρτυρας στο πλαίσιο της προκαταρκτικής έρευνας που διενεργείται από τον εισαγγελέα Δημήτρη Παπαγγελόπουλο, προκειμένου να διαπιστωθεί η βασιμότητα ή μη των καταγγελιών Λαλιώτη.

Το γεγονός ότι ο Λαλιώτης αναγκάστηκε να ανοίξει το βρώμικο αυτο κεφάλαιο αμέσως μετά την εκλογή του σα γραμματέα την Κ.Ε. τον εκθέτει σαν πολιτικό που μόλις απέκτησε εξουσία άρχισε επιχείρηση εξόντωσης αντιπάλων. Το ίδιο εκτίθεται και ο Σημίτης που τον καλύπτει. Ταυτιζόμενος με τους βρυκόλακες της κάθαρσης χάνει το εκσυγχρονιστικό του προσώπιο, και αυτή την κατηγορία του απεύθυνε επιτυχημένα η Μπακογιάννη. Πάντως δεν μπορούμε να αποκλείσουμε ότι στην υπόθεση αυτή, δεν φυλάγεται για το τέλος μια προβοκάτσια, όπως π.χ. να έχουν διαμορφωθεί από άγνωστες πηγές και διαύλους πλαστογραφημένοι λογαριασμοί και άλλα τέτοια “στοιχεία” για τον Μητσοτάκη. Αυτό το λέμε γιατί η Στάζι και η ΚGB κατά παραγγελία του Α. Παπανδρέου έβγαλαν την πλαστή φωτογραφία Μητσοτάκη-Γερμανών ναζιστών πριν 15 χρόνια, και πάλι τότε ο Λαλιώτης είχε κάνει αυτή τη φωτογραφία σημαία του ΠΑΣΟΚ.

Όλα πρέπει να τα περιμένει κανείς από την υπερδύναμη-προβοκάτορα και τα τσιράκια της.

ΤΡΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ, ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

συνέχεια από τη σελ. 14

γκόσμιος έληξε μετά την ήττα του γιαπωνέζικου ιμπεριαλισμού που αναγκάστηκε να υποκύψει μετά τον βομβαρδισμό του στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Είναι χαρακτηριστικό ότι τρεις μήνες μετά την ήττα της χιτλερικής Γερμανίας (8 Μάη 1945) η Σοβιετική Ένωση κήρυξε τον πόλεμο κατά της Ιαπωνίας και επιτέθηκε ενάντια στην κατεχόμενη απ' αυτήν Μαντζουρία γεγονός που συνέβαλε ουσιαστικά στην τελική και ολοκληρωτική νίκη της φασιστικής Ιαπωνίας. Η πρώτη βόμβα στη Χιροσίμα έπεσε στις 6 Αυγούστου του 1945 και η δεύτερη στο Ναγκασάκι στις 9 Αυγούστου ενώ η Ιαπωνία ανακοίνωσε την συνθηκολόγηση της στις 15 Αυγούστου και έγινε επίσημα δεκτή από τους συμμάχους στις 2 Σεπτεμβρίου.

Ποιος πόλεμος λοιπόν είχε λήξει αν η γιαπωνέζικη πολεμική φασιστική μηχανή δεν εκμηδενιζόταν. Οι ατομικές βόμβες συνέβαλαν αποφασιστικά σ' αυτό. Αυτή ήταν η θέση όλων των αντιφασιστών τότε και της Σοβιετικής Ένωσης. Κανείς δημοκράτης δεν

χάρηκε που σκοτώθηκαν 200.000 άμαχοι αλλά όλοι γνώριζαν ότι αυτό ήταν ένα αποτρόπαιο τίμημα για να μην ξαναζήσει ο κόσμος τη χιτλερική βαρβαρότητα και τις φρικαλεότητες του γιαπωνέζικου ιμπεριαλισμού που είχε ματοκυλίσει την Ασία ήδη από το 1931 με την κατάληψη της Μαντζουρίας.

Στην ίδια συνέντευξη τύπου η Παπαρήγα συμπήφισε τα θύματα της σφαγής του Μανχάταν με “τους βομβαρδισμούς της Λειψίας, της Δρέσδης, όταν η Γερμανία είχε παραδοθεί, όταν η Γερμανία είχε διαπιστωμένα ηττηθεί κι είχε δεχτεί την ήττα της. Εκεί δε βομβαρδίστηκαν άμαχοι;” Μόνο ναζιστές μπορούν να ισχυρίζονται κάτι τέτοιο. Οι βομβαρδισμοί της Δρέσδης έγιναν το Φλεβάρη του 1945 και η Γερμανία διαπιστωμένα ηττήθηκε στις 8 Μάη του 1945 όταν οι στρατοί της αντιφασιστικής συμμαχίας (Μ.Βρετανία, ΗΠΑ, Σοβιετική Ένωση) μπήκαν στο Βερολίνο συντρίβοντας τη χιτλερική πολεμική μηχανή. Η αναθεώρηση της ιστορίας από την Παπαρήγα χρησιμεύει στους κνίτες για να διεκπαιρέωσουν το ρωσόδουλο αντιδυτικισμό τους.

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ: Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ ΣΤΡΙΜΩΧΝΕΙ ΤΟΝ ΚΑΤΕΡΓΑΡΗ

Πολλές φορές έχουν έρθει στη δημοσιότητα καταγγελίες εναντίον του Λαλιώτη για την πρόοδο των δημόσιων έργων από το κομμάτι της ΝΔ που δεν ακολουθεί την καραμανλική πολιτική. Πρώτη φορά όμως βρέθηκε υπόλογος για κακοδιαχείριση και σπατάλη κονδυλίων, καθεστώς που αποτελεί κανόνα σε όλα τα έργα που φέρουν υπογραφή Λαλιώτη, με το φιάσκο του Εθνικού Κτηματολογίου. Κι αυτό έγινε εφικτό γιατί στην υπόθεση ανακατεύτηκε η Ε.Ε. Αλλιώς ο Λαλιώτης θα έμενε και για τη διάλυση αυτού του "έργου πνοής" ατσαλάκωτος όπως συνήθως.

Το Εθνικό Κτηματολόγιο, όπως και άλλα δημόσια έργα που ξεκίνησε ο Λαλιώτης και εγκαινίασε στις περιφημες μακέτες, παρουσιάζει μεγάλη καθυστέρηση στην υλοποίησή του με υπερβάσεις στον προϋπολογισμό από 128% έως και 350% (Καθημερινή, 14/10/2001). Το έργο όμως αυτό είναι χρηματοδοτούμενο από την Ε.Ε. και η ελληνική κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να υποβάλει περιοδικά εκθέσεις για την πρόοδό του. Από τις εκθέσεις αυτές τα αρμόδια όργανα της Κοινότητας είχαν διαπιστώσει ότι τα αποτελέσματα ήταν πολύ μακριά από τα αναμενόμενα. Άλλωστε η πρόοδος του Κτηματολογίου ήταν και το αντικείμενο του πρώτου ταξιδιού εκτός Ελλάδας που είχε κάνει ο Λαλιώτης πριν από αρκετό καιρό χωρίς προφανώς σπουδαία αποτελέσματα. Δεν χρειαζόταν λοιπόν καταρχήν κανένας Έλληνας εισαγγελέας και καμία καταγγελία από την Ελλάδα για να επέμβει η Ευρωπαϊκή Ένωση. **Η επέμβαση ήταν αποκλειστικά ευθύνη της ελληνικής κυβέρνησης.**

Για να διαπιστώσει επί τόπου τι τρέχει με το Κτηματολόγιο, και λόγω των αρνητικών δειγμάτων σχετικά με την πρόοδο του έργου, ήρθε στην Ελλάδα ο ευρωπαϊκός επίτροπος Μπαρνιέ.

Λίγο πριν την επίσκεψη του Μπαρνιέ ασκήθηκε εισαγγελική δίωξη από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Γεράκη κατά των υπευθύνων της κρατικής εταιρείας "Κτηματολόγιο Α.Ε." που έχει αναλάβει να εκπονήσει το κτηματολόγιο όλης της χώρας. Το κατηγορητήριο Γεράκη στράφηκε επίσης εναντίον άλλων δύο εταιρειών που συνεργάζονταν με την Κτηματολόγιο Α.Ε., την "Ευρωδυναμική Α.Ε." στη διοίκηση της οποίας συμμετέχει σύζυγος της Φώφης Γεννηματά, και την "GEO-SYNERGY". Η ποινική δίωξη ασκήθηκε από τον Γεράκη ύστερα από έρευνα που έκανε, σε συνεργασία με το ΣΔΟΕ, τους αξιωματικούς του Τμήματος Οικονομικού Εγκλήματος της Ασφάλειας Αττικής, αλλά και την Υπηρεσία Καταπολέμησης Απάτης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, λαμβάνοντας υπόψη του και σχετική έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου για το χρονικό διάστημα από 1997-2001 (Ελευθεροτυπία, 2/10/2001). Με την άσκηση της δίωξης θα έπρεπε κατά τη συνήθη ροή των πραγμάτων ο αρμόδιος υπουργός να μελετήσει το φάκελο, να παραθέσει τα δικά του στοιχεία του για την ε-

κτέλεση του έργου, να προχωρήσει σε αλλαγή της διοίκησης της κρατικής εταιρείας εφόσον οι κατηγορίες βασιζόνταν σε αληθινά στοιχεία, να απολογηθεί για τις ευθύνες του, να κάνει αποτίμηση των αρνητικών συνεπειών της κακοδιαχείρισης, και να δεσμευτεί για τη θετική εξέλιξη του έργου. Το ζητούμενο όμως στην περίπτωση του Λαλιώτη σαν εκπροσώπου του καθεστώτος δεν είναι να γίνει το έργο αλλά να μη θιγεί η σάπια εξουσία των κρατικοδίαιτων συνεργατών του καθεστώτος και επίσης όσο αυτό είναι δυνατό να καθυστερήσει το έργο. Έτσι από την πρώτη στιγμή ο Λαλιώτης πέρασε στην αντεπίθεση κατηγορώντας το Γεράκη για πολιτικές σχέσεις με τη ΝΔ και "κομματικά διατεταγμένη υπηρεσία". Το έδαφος είχαν ήδη προετοιμάσει ανάλογες δηλώσεις Παπαντωνίου και Ρέππα για το επίσης σωστό πόρισμα που έστειλε ο εισαγγελέας Απρογέρακας στη Βουλή για την υπόθεση των παρεμβάσεων της κρατικής ΔΕΚΑ στο Χρηματιστήριο προεκλογικά. Ο Ρέππας κάλυψε εκ νέου τον Λαλιώτη στην επίθεση του εναντίον των δικαστών, ενώ στο πλευρό του Λαλιώτη συντάχθηκε με ανάλογες δηλώσεις και ο Βενιζέλος.

Η ΝΔ αντί να χαλάσει τον κόσμο κράτησε χαμηλούς τόνους με τη δικαιολογία ότι έπρεπε να υπάρξει "ανακωχή" ενόψει της επίσκεψης Μπαρνιέ, προκειμένου τάχα να συνεχιστεί η Ευρωπαϊκή χρηματοδότηση του έργου. Έτσι ο Καραμανλής όπως συνήθως έριχνε νερό στο μύλο του Λαλιώτη και δικαίωνε τη δεύτερη γραμμή της επίθεσης της κυβέρνησης απέναντι στη δικαστική έρευνα, που ήταν ότι δεν πρέπει κανένας Έλληνας (!) να κάνει φασαρία για το σκάνδαλο γιατί επιβάλλεται η "εθνική ενότητα" για την κάλυψη όλου του οργάνου της κακοδιαχείρισης απέναντι στον "εχθρό", την Ευρωπαϊκή Ένωση. Έπρεπε δηλαδή η εξαπάτηση της Ε.Ε. να πάψει εθνικά χαρακτηριστικά και οι βρωμοδουλειές του Λαλιώτη να γίνουν οι ντόπιοι απατεώνες να φάνε ακόμα περισσότερα χρήματα από το κοινό ευρωπαϊκό ταμείο.

Οι βουλευτές της ΝΔ Τσιτουρίδης, Χατζηγάκης και Λέγκας που βγήκαν μπροστά και έκαναν επίθεση στον Λαλιώτη δέχτηκαν την κατηγορία του ότι είναι "βαποράκια" ιδιωτικών εταιρειών, και κατάθεσαν αγωγή εναντίον του ζητώντας αποζημίωση 1 δις ο καθέ-

νας για συκοφαντική δυσφήμιση.

Ο ΣΥΝ έκδωσε επίσημη ανακοίνωση υπέρ της διατήρησης του Κτηματολογίου στηρίζοντας ουσιαστικά τον Λαλιώτη. Στην ίδια κατεύθυνση και ο Αλαβάνος έκανε παρέμβαση στην Κομισιόν για να μην επιβάλει κυρώσεις. Όλοι δούλεψαν για τον Λαλιώτη.

Αν υπήρχε αντιπολίτευση θα απαιτούσε να αλλάξει αμέσως όλη η διοίκηση της "Κτηματολόγιο Α.Ε.", να ακυρωθούν οι συμβάσεις με τις δύο εταιρείες στις οποίες έχουν ανατεθεί οι εργασίες, να προκηρυχθεί διαφανής δημόσιος διαγωνισμός για τις νέες αναθέσεις με συνοπτικές διαδικασίες για να αποφευχθεί η καθυστέρηση, και να δοθεί αμέσως πλήρης φάκελος με όλα τα στοιχεία για να μπορεί να υπάρξει έλεγχος στην πρόοδο του έργου. Μόνο αν υποχωρούσε σε τέτοια αιτήματα η κυβέρνηση θα μπορούσε να τη στηρίξει στις διαπραγματεύσεις.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα έφτασε ο Μπαρνιέ ο οποίος δεν συγκινήθηκε καθόλου από τη νέα αυτή μορφή της "εθνικής ενότητας" των Ελλήνων. Έτσι, επισήμανε ότι υπήρχε αδιαφάνεια στη διαχείριση του προγράμματος και μίλησε για έργο που "κόστισε δύο φορές ακριβότερα για τρεις φορές λιγότερες εργασίες". Αποτίμησε τη συνολική πρόοδο του έργου ως εξής: "Με το 83% των κονδυλίων έγινε το ένα τέταρτο του έργου. Καταχωρίστηκαν στο Κτηματολόγιο 8.440 τετρα. χιλ. έναντι των προβλεπόμενων 35.000 τετρ. χιλ.". Δήλωσε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν πρόκειται να καλύψει τις υπερβάσεις του προϋπολογισμού ύψους 146 εκατ. Ευρώ (περίπου 50 δις), το οποίο σημαίνει ότι η Ε.Ε. θα ζητήσει επιστροφή αναλόγου ποσού. Επίσης δεν θα δοθούν κονδύλια για την ολοκλήρωση του προγράμματος σε 230 δήμους που πρέπει να γίνει από τον κρατικό προϋπολογισμό. Ήδη υπάρχουν δημοσιεύματα για την πρόθεση της κυβέρνησης να ζητήσει από 20.000 έως και 300.000 δρχ από τους ιδιοκτήτες, ανάλογα με το εμβαδόν του ακινήτου, για τη χορήγηση οριστικών τίτλων ιδιοκτησίας. Τέλος, ανακοίνωσε, ότι το Κτηματολόγιο εντάσσεται για χρηματοδότηση στο Γ' ΚΠΣ υπό αυστηρούς όρους διαφάνεια και έλεγχο και συγκεκριμένα: α) νέο επιχειρησιακό πρόγραμμα για τις νέες συμβάσεις που θα αφορούν νέες περιοχές, β) νέοι κανόνες αναθέσεως μελετών και προδιαγραφές διαχείρισης, γ) τακτική αξιολόγηση και διενέργεια δημοσιονομικού ελέγχου από ανεξάρτητους διεθνείς εμπειρογνώμονες που θα ορίσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, με τη σύμφωνη γνώμη της κυβέρνησης, δ) αυξημένη ελληνική συγχρηματοδότηση από τον

ελληνικό Προϋπολογισμό για το πρόγραμμα 2000-2006.

Ο Λαλιώτης πανηγύριζε για το γεγονός ότι δεν διακόπηκε οριστικά η χρηματοδότηση και το παρουσίασε σα μεγάλη νίκη συνεπικουρούμενος από τις φιλοκυβερνητικές εφημερίδες.

Αλλά, όποια κάλυψη κι αν είχε, όσο ήπιους τόνους κι αν κράτησε ο Καραμανλής, αυτό το σκάνδαλο ήταν πολύ μεγάλο για να κρυφτεί και θα κάνει πολύ καιρό να ξεχαστεί. Χαρακτηριστικό για την αδύναμη θέση στην οποία βρίσκονται οι Λαλιώτης-Σημίτης είναι το παρακάτω απόσπασμα από δηλώσεις του Ρέππα σε δημοσιογράφους για τον ανασχηματισμό:

"ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μήπως τώρα που φεύγει αυτή η κυβέρνηση, ο πρωθυπουργός έμαθε πού πήγαν τα 50 δισεκατομμύρια του Κτηματολογίου που μας ζητάει πίσω η Ε.Ε.;

ΡΕΠΠΑΣ: Πράγματι, υπάρχει αυτή η σχετική επιβάρυνση, όσον αφορά την μέχρι τώρα εφαρμογή του σχεδίου για το Εθνικό Κτηματολόγιο. Αυτό, όμως, δεν έχει να κάνει σε τίποτα με θέματα διαφάνειας και ορθής διαχείρισης. Έχει απόλυτη συνάφεια με ότι το πρόγραμμα αυτό είναι πρωτόγνωρο, έχει έναν πιλοτικό χαρακτήρα. Επειδή, πρώτη φορά εφαρμόζεται ένα τέτοιο πρόγραμμα, αντιμετώπιστηκαν

δυσκολίες. Αυτό το οποίο έχουμε να κάνουμε τώρα, είναι να προχωρήσουμε και να ολοκληρώσουμε το Εθνικό Κτηματολόγιο, πράγμα το οποίο είναι αποφασισμένο. Έχουμε πει ότι οι πόροι δεν θα λείψουν. Θα υπάρχουν τα απαραίτητα κονδύλια για να πετύχουμε αυτόν τον στόχο. ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Είχατε πει, όμως, όταν ξεκίνησε το Κτηματολόγιο, ότι δεν θα πληρώσει ο ελληνικός λαός δραχμή. Δεν μας είπατε πόσο θα επιβαρυνθεί κάθε Έλληνας γι' αυτό το Κτηματολόγιο;

ΡΕΠΠΑΣ: Η ελληνική οικονομία, χάρη στην πολιτική που ακολουθούμε, έχει ισχυρές βάσεις και μια υγιή ραγδαία αναπτυσσόμενη οικονομία μπορεί να αντεπεξέλθει σε τέτοιες προκλήσεις, όπως είναι, επιτέλους, η σύνταξη ενός Εθνικού Κτηματολογίου" (Καθημερινή, 23/10/2001).

"Αντέχει η ελληνική οικονομία", λέει ο Ρέππας, να πληρώνει τα "έργα Λαλιώτη". Αυτό σημαίνει ότι θα έρθουν τέλη που θα επιβαρύνουν την τσέπη του λαού και θα τους θυμίζουν ότι αυτό είναι έργο Λαλιώτη. Κι επειδή το Κτηματολόγιο θα κρατήσει για μία πενταετία ακόμα, θα ακολουθεί τον Λαλιώτη σα βαρίδι στα νέα του καθήκοντα, και θα εκθέτει συνολικά την κυβέρνηση που κάλυψε και ανάλαβε την ευθύνη του σκανδάλου.

ΑΤΥΧΗΜΑ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

συνέχεια από τη σελ. 4

Επιτροπή, οι εκπρόσωποι των εργαζομένων εκλέχθηκαν με κάλπες στο Πέραμα απ' όλο τον κλάδο. Μετά καταργήσατε τις εκλογές αυτές, εσείς με απόφασή σας. Γιατί;

Όταν στο συμβούλιο του συνδικάτου τη μέρα που βγάσατε τους εκπρόσωπους ζητήσαμε να συμμετέχουν και από τους άλλους συνδυασμούς συνάδελφοι που θέλουν να βοηθήσουν αυτή την προσπάθεια μας απαντήσατε ότι δεν έχετε εμπιστοσύνη ότι οι άλλοι θα κάνουν καλά τη δουλειά τους.

Είδαμε πως την κάνανε οι δικοί σας. Δεν έχουν ούτε τη στοιχειώδη ανθρώπινη ευθιξία, έστω κι αν δεν τους καταλογιστούν ποινικές ευθύνες, τουλάχιστον να παραιτηθούν, αφού αποδείχτηκαν ανίκανοι και αδιάφοροι για τις ζωές των συναδέλφων μας.

Θυμηθείτε συνάδελφοι όταν έσκασε το Τσερνομπίλ και γέμισε πτώματα την περιοχή και επικίνδυνη ραδιενέργεια τις γύρω χώρες, πως πρότρεπαν μέσα

από την κομματική τους εφημερίδα τον κόσμο να τρώει άφοβα γιατί όλα αυτά ήταν τάχα ψέματα της αμερικάνικης προπαγάνδας. Οι ίδιοι μάλιστα πήγαιναν στις λαϊκές και για να γίνουν πιστευτοί έτρωγαν άπλυτα τα φρούτα με κίνδυνο να πάθουν καρκίνο. Αυτά είναι καλό να τα θυμίζουμε. Αυτοί θα έσωναν τις δικές μας ζωές!

Έχουμε προτάσεις συνάδελφοι για το πως πρέπει να λειτουργούν οι τεχνικοί ασφάλειας και οι πενταμελείς επιτροπές, αλλά το βασικότερο απ' όλα για να κάνουν καλά τη δουλειά τους είναι το εξής: **Πρέπει αν δεν την κάνουν και έχουμε θύματα, οι υπαίτιοι να πληρώνουν ακριβά.**

Πάντως μ' αυτές τις επιτροπές είμαστε όλοι υποψήφιοι μελλονθάνατοι.

Να γίνουν άμεσα εκλογές για τους εκπρόσωπους μας με ψηφοδέλτια στον κλάδο, και αυτοί που θα εκλεγούν να είναι άμεσα ανακλητοί, αν δεν μπορούν ή δεν θέλουν να βοηθήσουν.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΟΚ: ΕΠΙΤΑΧΥΝΕΤΑΙ Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΣΗΜΙΤΗ-ΣΥΝ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 3

τό στην παρακμή θα είχε ξεσηκωθεί εναντίον του αρχηγού του. Τίποτα δεν έγινε και έτσι ο αρχηγός πρόβαλε σαν αιτία της άτακτης υποχώρησής του ότι ενσωματώθηκαν κάποιες προτάσεις του στο κείμενο των πολιτικών θέσεων του συνεδρίου που αφορούν την ανεργία και την κοινωνική πολιτική, οι οποίες ήταν προτάσεις ανούσιες και λειτούργησαν σαν άλλοθι.

Αυτό πιστεύουμε ότι θα αποτελέσει το τέλος του στρατοπέδου Τσοχατζόπουλου που μετά απ' ολ' αυτά γνώρισε συντριπτική ήττα στην Κεντρική Επιτροπή εκλέγοντας μόνο 60 μέλη από τα 75 περίπου που πρότεινε (στα 180 συνολικά), με αποτέλεσμα το σημαντικό μπλοκ να αποκτά συντριπτική υπεροχή στο Εκτελεστικό Γραφείο, όπου μπορεί πλέον να εκλέξει όσα δικά του μέλη θέλει. Ο ίδιος ο Τσοχατζόπουλος κατρακύλησε με ταχύτητα από την πρώτη θέση των ψήφων στην τέταρτη, ενώ εκεί στις πρώτες θέσεις βασιλεύουν κυρίαρχοι οι Γ. Παπανδρέου και Κ. Λαλιώτης, οι πρωτεργάτες της νέας φάσης του ΠΑΣΟΚ, της φάσης της "διεύρυνσης". Να σημειωθεί επίσης ότι ο Τσοχατζόπουλος δεν έχει ανακοινώσει μέχρι σήμερα δικό του υποψήφιο για γραμματέα της Κ.Ε. αφήνοντας τελείως ελεύθερο το πεδίο στον Λαλιώτη. Ο Παπουτσής έχει εκφράσει τη θέληση να είναι υποψήφιος, αλλά χωρίς τη στήριξη Τσοχατζόπουλου δεν μπορεί να το κάνει.

Με αυτό τον τρόπο ο Τσοχατζόπουλος έδωσε "γη και ύδωρ" στην Αγία Τριάδα. Σε ό,τι αφορά την Τόνια Αντωνίου που έχει τοποθετηθεί από τον Τσοχατζόπουλο επικεφαλής της νεολαίας, φαίνεται ότι όπως ο Τσοχατζόπουλος ανήκει στο κρυφοκνίτικο μπλοκ της Τριάδας. Όπως αναφέρεται ο Λαλιώτης αποθεώθηκε από τους νεολαίους, τους ονομαζόμενους "Τονμπάν"...

Το πούλημα Τσοχατζόπουλου έχει να κάνει με το ότι έχει εγκαταλείψει από καιρό την πολιτική πλατφόρμα του αυτοδυναμικού μετώπου από το οποίο προήλθε. Στα θέματα της εξωτερικής πολιτικής συμπίπτει σε όλα με τον Γ. Παπανδρέου, δηλ. με τη ρώσικη πολιτική μένοντας μακριά από τις εθνικιστικές θέσεις του στρατοπέδου του, ενώ στα ζητήματα της οικονομίας δεν προβάλλει την απαιτήτηση για αναπτυξιακή πολιτική με προώθηση της εθνικής βιομηχανίας και δημιουργία υποδομών. Η πολιτική κριτική του στον Σημίτη σε ό,τι αφορά την "κοινωνική πολιτική" βρίσκεται σε πλήρη αρμονία με την πολιτική κριτική ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ, ενώ ο ίδιος από καιρό στηρίζει την υποθεση της "κεντροαριστεράς" και με κάθε ευκαιρία μιλάει για την ανάγκη των πολιτικών συμμαχιών με την "αριστερά" σε σύμπλευση με την "Αγία Τριάδα". Για τα προσχήματα αντιστέκεται στις θεωρίες για "κουρασμένα" στελέχη και στην προώθηση των νέων σε βάρος των παλιών στελεχών. Πολιτικά όμως έχει στηρίξει πλήρως το "ανανεωτικό" εγχείρημα της κλίμας με τα "ρετάλια" της "Αριστεράς". Το "πούλημα" αυτό στο επίπεδο της πολιτικής γραμμής ολοκληρώθηκε στο συνέδριο.

Στο νέο Ε.Γ. η τσοχατζόπουλική τάση θα έχει τρεις μόνο εκπροσώπους στους έντεκα.

Στην αθλιότητα της υποταγής συνολικά της εσωκομματικής αντιπολίτευσης στο συνέδριο συμπεριλαμβάνεται και το "γλύψιμο" που έκανε ο Πάγκαλος στον Σημίτη, επειδή έχει πάρει υπόσχεση υπουργοποίησης, ένα από τα παράπλευρα κέρδη της σύνδεσης συνεδρίου-ανασηματισμού, και έτσι εξηγείται και η θέση του ανάμεσα στους πρώτους της Κ.Ε.

Η Β. Παπανδρέου χτυπήθηκε από το σημαντικό μπλοκ που πρωμοδότησε την Α. Διαμαντοπούλου με αποτέλεσμα να υποβιβαστεί

παίρνοντας λιγότερες ψήφους.

ΟΙ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ - ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΗΓΕΤΕΣ ΤΗΣ "ΔΙΕΥΡΥΝΣΗΣ"

Το μεγάλο γεγονός του συνεδρίου ήταν η πανηγυρική εμφάνιση του Γ. Παπανδρέου ο οποίος μόλις εμφανίστηκε στο βήμα έγινε καθολικά αποδεκτός μέσα σε ιαχές ενθουσιασμού και λατρείας. Αυτή τη μεταχείριση δεν την είχε κανένας άλλος, ούτε ο πρώτος σε ψήφους Κ. Λαλιώτης. Ήταν ένα σημείο σκηνικό για να προετοιμάσει το έδαφος για την άνοδο του Γ. Παπανδρέου στην ηγεσία. Σε δύο συνεντεύξεις του που έδωσε πριν το συνέδριο ο Γ. Παπανδρέου επανέλαβε τις θέσεις του ότι ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ πρέπει να εκλέγεται από τα μέλη και ο γραμματέας από το συνέδριο, θέμα το οποίο αναμένεται επίσης να εξεταστεί στην καταστατική συνδιάσκεψη. Ενώ έχει αρχίσει ήδη να διαρρέει ότι ο Σημίτης σκέφτεται την προεδρία της Δημοκρατίας.

Εν τω μεταξύ τόσο ο Γ. Παπανδρέου, όσο και ο Λαλιώτης στους λόγους τους τόνισαν την ανάγκη της "μετεξέλιξης" που πρέπει να προωθηθεί στην καταστατική συνδιάσκεψη, μάλιστα ο Γ. Παπανδρέου μίλησε για "ειδικό συνέδριο".

Αυτό ήταν άλλωστε και το κεντρικό θέμα όλων των κειμένων που ψηφίστηκαν στο συνέδριο, και βασικά του κειμένου των πολιτικών θέσεων και του απολογισμού της Κεντρικής Επιτροπής. Μάλιστα τώρα η φρασολογία των "κουρασμένων στελεχών" αντικαταστάθηκε από το κόμμα των "αξιωματούχων" που πρέπει να μετατραπεί σε μία "παράταξη" των προοδευτικών δυνάμεων της αριστεράς χωρίς μονοκομματικές εμμονές. Παραθέτουμε χαρακτηριστικό απόσπασμα από το κείμενο του απολογισμού της Κ.Ε.: "Η συμπαράταξη με παλιά στελέχη του ΔΗΚΚΙ και της ΠΟΛΑΝ, με τις κινήσεις του ευρύτερου χώρου της ανανεωτικής αριστεράς, με κεντρογενείς δυνάμεις, αλλά και με πρόσωπα -στελέχη ανέταχτα ως τώρα είχε θετικό αντίκτυπο στην κατάκτηση της εκλογικής νίκης. Η συνέχεια έδειξε ατομία από μας αλλά και απροθυμία από εκείνους. Όμως, εκείνο που κυρίως έχει σημασία είναι ότι δεν καταφέραμε να επεξεργαστούμε και να συμφωνήσουμε ως Κ.Ε. ως Ε.Γ. ένα συνολικό σχέδιο που ξεκινά από την πολιτική και κοινωνική βάση και αντανάκλα μονιμότερες και οργανικά ενταγμένες στον πολιτικό μας σχεδιασμό λειτουργίες. Ένα σχέδιο κοινωνικής και πολιτικής διεύρυνσης της βάσης του Κινήματος... Το ΠΑΣΟΚ στη σημερινή συγκυρία καλείται να εντείνει την προσπάθεια του για θέματα ιδεολογικής και πολιτικής οριοθέτησης απέναντι στη συντηρητική παράταξη... **Οι ριζικές αλλαγές για να συμφωνηθούν και να ψηφιστούν απαιτείται συντεταγμένος διάλογος πάνω σε όλες τις όψεις του προβλήματος, έτσι ώστε το κόμμα των αξιωματούχων, του προσανατολισμού στο κράτος και της αποτελεσματικής διαχείρισης της εξουσίας να αποκτήσει την αναγκαία πνοή της αναγέννησης, την κοινωνική δυναμική της ανασυγκρότησης και μετεξέλιξής του... Ακριβώς αυτή τη συζήτηση θέλουμε να ανοίξουμε επί της ουσίας στο Συνέδριο μας. Και οι πολιτικές επιλογές και κατευθύνσεις που θα αποφασιστούν και θα άπτονται άμεσα ή έμμεσα των αναγκαίων αλλαγών στο Κόμμα θα αποτελέσουν την κατευθυντήρια πολιτική οδμή για τη νέα Κ.Ε με βάση την οποία θα οργανώσει εντός του 2002 μια Συνδιάσκεψη για το νέο Καταστατικό του ΠΑΣΟΚ. Πανελλήνια Συνδιάσκεψη. Όχι ως μαζική και χαλαρή διαδικασία αλλά ως θεσμική, συντεταγμένη και οργα-**

νωμένη έκφραση του Κινήματος που μπορεί να πάρει αποφάσεις".

Είναι καταπληκτική η ομολογία ότι το ΠΑΣΟΚ είναι "κόμμα των αξιωματούχων" που το μόνο που πρέπει να κάνει είναι να "αποκτήσει πνοή αναγέννησης". Αν αυτό το σχέδιο πετύχει θα έχουμε την πρώτη στη σύγχρονη διεθνή πολιτική σκηνή αναγέννηση ενός κόμματος αξιωματούχων.

Πάνω σ' αυτές τις βάσεις θα κεντήσει ο ικανότατος Λαλιώτης, αρχηγός της ίντριγκας και του παρασκηνίου, τον καμβά του νέου μπλοκ εξουσίας στη χώρα.

Παρά το γεγονός ότι έμειναν προς το παρόν έξω από το συνέδριο, η ΑΕΚΑ και οι διάφορες Κινήσεις Πολιτών, δραστηριοποιήθηκαν έντονα. Πριν από την έναρξη του συνεδρίου έκαναν συγκέντρωση, ενώ ο Μπίστης έγραψε άρθρο-παρέμβαση στην *Ελευθεροτυπία* (9/10/2001), ο οποίος κάνει στο ΠΑΣΟΚ την ίδια κριτική που έχει γράψει ο Σκανδαλίδης με άλλη διατύπωση: "Το ίδιο το ΠΑΣΟΚ ως κόμμα όφειλε να αναμετρηθεί με τον εαυτό του και το παρελθόν του, όχι προφανώς για να τα αρνηθεί συνολικά και να αποκοπεί από τις ρίζες του, αλλά για να αντιστοιχηθεί στη νέα εποχή. Όφειλε να καλύψει σταδιακά το έλλειμμα μιας μεταρρυθμιστικής παράδοσης, η οποία χαρακτηρίζει άλλα ιστορικά σοσιαλιστικά κόμματα, έπρεπε να αναμετρηθεί με φαινόμενα "καθεστωτικής αυτάρκειας", με λαϊκιστικές αντιλήψεις που κυριάρχησαν ως πρακτική και εμπότισαν ως αντίληψη τη συνείδηση ομάδων και στρωμάτων με προνομιακή θέση μέσα στο συνασπισμό εξουσίας".

Καλείται λοιπόν το ΠΑΣΟΚ να συμμορφωθεί στην καταστατική συνδιάσκεψη ανοίγοντας επιτέλους τις πόρτες του στον ΣΥΝ. Όπως λέει ο Γ. Παπανδρέου ο στόχος είναι ένα κόμμα πιο κοντά στο λαό και στη βάση, δηλαδή πιο κοντά στον Κωνσταντόπουλο, τη Δαμανάκη και την Παπαρρήγα.

Λίγες μέρες πριν το συνέδριο στις 3/10/2001 οι διάφορες κινήσεις πραγματοποιήσαν εκδήλωση με τίτλο "Όλοι μαζί" συνοδευόμενο από ερωτηματικό και θέμα τη συγκρότηση της κεντροαριστεράς με άξονα το ΠΑΣΟΚ. Παραβρέθηκαν μεταξύ των γνωστών Μπίστη, Τούντα κλπ και το μέλος της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ, Π. Αυγερινός, αλλά και η Δαμανάκη που φρόντισε λίγο μετά να ηγηθεί και της ευρωπαϊκής φράξιας του ΣΥΝ παριστάνοντας τον εχθρό του κνίτικου κομματιού του ΣΥΝ.

Το συνέδριο αυτό έδειξε ότι η πορεία του ΣΥΝ προς την εξουσία επιταχύνεται. Το μόνο αλλά μεγάλο αρνητικό στοιχείο γ' αυτή την πορεία είναι το εξής: ότι όσο νικάει η κλίμα στην κορυφή τόσο σαπίζει η βάση της και τόσο πιο πολύ γίνεται ανυπόληπτη στην κοινωνία.

Αυτό ισχύει και για τον ΣΥΝ και για το ψευτοΚΚΕ.

Είναι λοιπόν φανερό ότι οι παλατιανές διαδικασίες που έρχονται, δηλαδή το διαρκές πραξικόπημα πολιτικού εισοδισμού θα είναι πολύ εύθραυστες όταν και αν συγκροτηθεί μια έστω και λίγο υπολογίσιμη δύναμη πολιτικής δημοκρατίας που θα αντιπαλέμει αυτές τις συμμορίες και το σάπιο καθεστώς τους.

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ...

συνέχεια από τη σελ. 6

ασφυκτική πίεση στο Λαλιώτη και στο πασοκοκνίτικο πολιτικό καθεστώς που αυτός εκφράζει. Με τέτοιες παρεμβάσεις φάνηκε ότι υπάρχει η δυνατότητα να ανοίξει ο δρόμος και για τα κανάλια, με χαρακτηριστικό δείγμα αυτό του ΤΕΜΠΟ, ενώ το SEVEN παραμένει αφοσιωμένος και πολύτιμος υποστηρικτής του κινήματος των Λιπασμάτων. Το μέλλον δεν θα είναι καθόλου λαμπρό για αυτές τις δυνάμεις όσο αυτό το κίνημα παραμένει ισχυρό.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

Άλλωστε, η αποφασιστικότητα των Λιπασματιωτών και ο παρατεταμένος αγώνας τους φέρνει διαρκώς μικρές η μεγαλύτερες νίκες. Τέτοια είναι η δεύτερη θετική δικαστική απόφαση, αυτή των ασφαλιστικών μέτρων που διατάσσει το παλιό διοικητικό συμβούλιο Τσιρμούλα να παραδώσει όλη την περιουσία, το ταμείο, τα έγγραφα και κυρίως τα εξοχικά σπίτια του σωματείου στη νέα εκλεγμένη διοίκηση που τόσο λυσσασμένα την αντιπάλεψαν τα τσιράκια του Λαλιώτη Τσιρμούλας και Εξωμερίτης για να την καθαρίσουν με δικαστικά μέσα. Η απόφαση επιβάλλει σε περίπτωση άρνησης της παλιάς διοίκησης να παραδώσει προσωπική κράτηση δύο μηνών για το κάθε μέλος που αρνείται και πρόστιμο διακοσίων χιλιάδων. Ήδη οι Τσιρμούλας και λοιποί έχουν παραδώσει το αρχείο, τα βιβλία και διάφορα επίπλα του σωματείου, και αναμένεται να παραδώσουν το ταμείο και τους ξενώνες. Στο σκεπτικό της απόφασης δικαιώνονται όλες οι ενέργειες που ακολούθησαν οι απο-

λυμένοι ενάντια στα πραξικοπήματα Τσιρμούλα για να αναδείξουν δημοκρατικά νέα διοίκηση στο σωματείο. Συγκεκριμένα αναφέρεται επί λέξει ότι η ανοιχτή επιστολή που έστειλαν οι Τσιρμούλας - Εξωμερίτης απευθυνόμενη σε όλα τα μέλη του σωματείου αποτελεί πέρα από κάθε αμφισβήτηση παραίτηση και δεν ευσταθεί το επιχείρημα ότι έπρεπε η παραίτησή τους να υποβληθεί με επίσημο τύπο σε κάποιο μέλος του προσωρινού διοικητικού συμβουλίου που είχε διορίσει το δικαστήριο για να κάνει τις εκλογές. Δηλαδή τα δικαστήρια έκριναν ότι **σωστά δεν καλέστηκαν στη συγκρότηση του προσωρινού αυτού συμβουλίου οι ήδη παραιτημένοι Τσιρμούλας και Εξωμερίτης**. Με δύο δικαστικές αποφάσεις που δέχονται αυτό το γεγονός έχει μπει ταφόπλακα πλέον σε κάθε αμφισβήτηση. Η νέα δικαστική αγωγή που έχει κάνει η συμμορία για να ακυρώσει τις εκλογές που έγιναν και θα συζητηθεί στο τέλος του Νοέμβρη, αν δεν μεσολαβήσει κάποιο δικαστικό πραξικόπημα, δεν θα έχει ιδιαίτερη τύχη. Φαίνεται όμως, ότι τα δικαστήρια του Πειραιά βασίζουν την κρίσή τους στην αλήθεια που βγαίνει από το δίκιο των απολυμένων και όχι στα ψέματα που προβάλλει με μεθοδεύσεις και τεχνάσματα το καθεστώς.

Επίσης, το σωματείο άσκησε παρέμβαση υπέρ των 173 εργαζομένων που έχουν ενάγει τη ΣΥΕΛ και την ΠΡΟΤΥΠΟ ζητώντας αποζημιώσεις για τις παράνομες απολύσεις τους η οποία θα συζητηθεί μαζί με την έφεση των εργαζομένων στις 21 Φεβρουαρίου 2002. Την παρέμβαση αυτή αρνιόταν επίμονα να την κάνει η διοίκηση Τσιρμούλα.

Ο αγώνας των Λιπασματιωτών όσο δυναμώνει τόσο αποφέρει καρπούς.

ΠΕΤΡΟΛΑ: ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΑΣΧΕΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

Με αφορμή το ατύχημα στο εργοστάσιο χημικών στην Τουλούζη της Γαλλίας, οι καταστροφείς της βιομηχανίας βρήκαν πάλι την ευκαιρία να χτυπήσουν για άλλη μια φορά την υπόθεση του εκσυγχρονισμού του διυλιστηρίου της Πετρόλα, ενώψει μάλιστα της συζήτησης της προσφυγής στο ΣτΕ που έχει κάνει η «Επιτροπή κατά των επεκτάσεων της Πετρόλα», οι δήμοι του Θριάσιου και ο νομάρχης Δυτικής Αττικής.

Όλοι αυτοί καθοδηγούνται από το μέτωπο ψευτοΚΚΕ-Συν-Λαλιωτικού ΠΑΣΟΚ-Καραμανλικής τάσης της ΝΔ και χρησιμοποιούνται από αυτά τα κόμματα για να εμποδίσουν την οποιαδήποτε ανάπτυξη της βιομηχανίας και ιδιαίτερα της βαριάς στη χώρα μας. Η βιομηχανία εδώ έχει σχέση με τη Δύση και την Ευρώπη και σαν τέτοια δεν ελέγχεται από αυτούς. Όλοι αυτοί θέλουν να εξαρτήσουν τη χώρα από τη Ρωσία ιδιαίτερα μέσα από τον έλεγχο της ενέργειας. Είναι χαρακτηριστικό ότι ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκαν για το γεγονός ότι αρκετές μεγάλες βιομηχανίες λειτουργούν με ρώσικο φυσικό αέριο χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα εναλλακτικής πηγής προμήθειας αερίου από άλλες χώρες. Τα έργα στη Ρεβουόσα για αλγερινό φυσικό αέριο δεν έχουν ολοκληρωθεί μετά από πολλά χρόνια και η υπόθεση του αγωγού φυσικού αερίου από την Ιταλία που είχε αναγγελθεί από την Β. Παπανδρέου σαν μια εναλλακτική πηγή φυσικού αερίου διακόπηκε οριστικά πριν μερικούς μήνες. Ούτε επίσης διαμαρτυρήθηκαν για την επικείμενη αγορά των ΕΛΠΕ από τη ρώσικη Lucoil. Οι σαμποτέρ της βιομηχανίας βγήκαν για να κινδυνολογήσουν ακόμη μια φορά εκμεταλλεύμενοι και το κλίμα των ημερών αυτών.

Πόση σχέση όμως έχει το ατύχημα στην Τουλούζη με την πιθανότητα ενός ατυχήματος στο διυλιστήριο της Πετρόλα;

Ας δούμε πρώτα το ατύχημα στην Τουλούζη. Καταρχήν εκείνο το εργοστάσιο στο οποίο έγινε το ατύχημα ήταν **εργοστάσιο παραγωγής λιπάσματος και δεν είχε καμιά σχέση με πετρελαιοειδή**. Το υλικό το οποίο **εξερράγη** ήταν **νιτρική αμμωνία**. Αυτή η ποσότητα που εξερράγη είχε αποθηκευτεί και δεν είχε προωθηθεί στην κατάλυση διότι είχε παρατηρηθεί ότι είχε μια αυξημένη εκρηκτικότητα, συγκριτικά με την νιτρική αμμωνία που είχε παραχθεί πριν από την παραγωγή αυτής της ποσότητας, για κάποιους λόγους που οφείλονται μάλλον στις συνθήκες της παραγωγής της. Είναι γνωστό ότι η νιτρική αμμωνία δεν αυτοαναφλέγεται, κατά συνέπεια πρέπει να αποκλειστεί η περίπτωση το υλικό αυτό να έκανε αντίδραση και έκρηξη από μόνο του χωρίς εξωτερική επέμβαση. Για να εκραγεί η νιτρική αμμωνία πρέπει προηγηθεί άλλη έκρηξη η οποία θα προκαλέσει την έκρηξη της. Είναι ό-

πως το μπαρούτι στις σφαίρες όπου προηγείται η έκρηξη της εκρηκτικής ύλης στο καυσόυλι η οποία με τη σειρά της προκαλεί την έκρηξη στην πυρίτιδα. Η αιτία η οποία πιθανολογείται για το ατύχημα είναι η εξής: ότι πιθανά στο χώρο αποθήκευσης του παραπάνω υλικού να είχε αρχίσει η αποσύνθεση κάποιας οργανικής ουσίας που είχε μπει στο σιλό από έξω. Η αποσύνθεση του σκυλιού δημιούργησε αναθυμιάσεις από μεθάνιο ή υδρογόνο. Επειδή ο χώρος στον οποίο φυλάσσονταν η νιτρική αμμωνία ήταν κλειστός η παραγωγή αυτών των αερίων πιθανά αύξησε την πίεση του αέρα μέσα σε αυτόν το κλειστό χώρο. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα το μεθάνιο ή το υδρογόνο να αναφλεγούν. Επειδή αυτά μπορούν να αναφλεγούν με έκρηξη, πιθανόν να έγιναν κάτι τέτοιο, οπότε η έκρηξη από την ανάφλεξη αυτών των αερίων να προκάλεσε την ανάφλεξη και την συνακόλουθη έκρηξη της νιτρικής αμμωνίας. Αυτές είναι οι συνθήκες που μπορούν να προκαλέσουν έκρηξη στην νιτρική αμμωνία.

Ας δούμε τώρα πόση σχέση μπορεί να έχουν όλα αυτά με ένα πιθανό και τέτοιας έκτασης ατύχημα στο **διυλιστήριο της Πετρόλα** και τον κίνδυνο της πόλης της Ελευσίνας από ένα τέτοιο ατύχημα.

φυγή τους, μπορεί να πεθάνει ή να πάθει ανεπανόρθωτες βλάβες της υγείας του ή έστω και σοβαρές βλάβες. Το αέριο που μπορεί να προκαλέσει προβλήματα υγείας είναι το υδροθείο που παράγεται κατά τη διαδικασία αποθείωσης του μαζούτ το οποίο χρησιμεύει σαν καύσιμο στο διυλιστήριο. Το μαζούτ που χρησιμοποιείται σαν καύσιμο για να ζεσταίνεται το αργό πετρέλαιο πριν πάει στον πύργο διύλισης περιέχει όπως έχουμε γράψει και παλιότερα 3,5% θείο. Αυτό εκκλύει σαν καυσαέριο το διοξείδιο του θείου το οποίο είναι ρύπος. Με τον εκσυγχρονισμό του διυλιστηρίου αυτό θα χρησιμοποιεί σαν καύσιμο φυσικό αέριο σε ποσοστό 70% και το υπόλοιπο 30% θα είναι μαζούτ που θα περιέχει όμως 0,2-0,5% θείο και που θα παράγει έτσι καυσαέρια στα οποία το διοξείδιο του θείου θα έχει ελαττωθεί σε ποσοστό περίπου 67%. Άρα και η παραγόμενη ποσότητα υδροθείου θα είναι κατά πολύ μικρότερη.

Πριν πούμε ειδικά για την περίπτωση του υδροθείου να δούμε τι γίνεται στην περίπτωση διαρροών γενικά.

Για την περίπτωση των διαρροών από σωληνώσεις: υπάρχουν σε κάθε σημείο στο οποίο μπορεί να συμβεί διαρροή ειδικοί ανιχνευτές (χημικοί, ηλεκτρονικοί) ρυθμισμένοι σε πολύ υψηλά επίπεδα ευαισθησίας έτσι ώστε να ανιχνεύουν και την πιο μικρή διαρροή. Όταν συμβεί διαρροή αυτή γίνεται άμεσα ανιχνευτή καθώς και το σημείο της διαρροής από τον κεντρικό υπολογιστή και χτυπά αμέσως συ-

ή αν βρίσκεται κάποιος εκεί κοντά και μπορεί να κλείσει τη σωλήνα γρηγορότερα το κάνει χειροκίνητα. Η ειδοποίηση για το πρόβλημα γίνεται άμεσα με μεγάφωνα ή με ειδικούς ασύρματους επικοινωνίας. Αν δεν συμβεί ούτε αυτό τότε τίθεται εκτός λειτουργίας η μονάδα. Αν δεν συμβεί ούτε και αυτό τότε σταματά η λειτουργία του διυλιστηρίου. Αυτή η διαδικασία δεν χρειάζεται παραπάνω από ενάμιση με δύο λεπτά. Βέβαια ο έλεγχος των σωληνώσεων και του πάχους τους γίνεται καθημερινά και οι προβλεπόμενες συντηρήσεις πάντα.

Όσον αφορά τις διαρροές από τις δεξαμενές αποθήκευσης: ανιχνεύονται όπως και παραπάνω. Εδώ έχουμε μια ιδιομορφία σε σχέση με πριν. Δεν έχουμε συνεχή και υπό πίεση ροή αερίων παρά μόνο περιορισμένες και μικρές ποσότητες. Τα αέρια που μπορεί πιθανά να διαφύγουν είναι αναθυμιάσεις από το περιεχόμενο των δεξαμενών που μαζεύονται στο επάνω μέρος της δεξαμενής. Όταν το περιεχόμενο της δεξαμενής είναι πτητικό (δηλαδή δημιουργεί μεγάλη ποσότητα αναθυμιάσεων) τότε το καύσιμο αυτό αποθηκεύεται σε δεξαμενές με κινητή οροφή που ακολουθεί τη στάθμη του υγρού μέσα σε αυτές. Αυτή η κινητή οροφή είναι πάντα σε επαφή με το υγρό και έτσι δεν υπάρχει χώρος για τη δημιουργία αναθυμιάσεων. Αυτές τις δεξαμενές μπορεί κανείς να τις δει από μακριά στο χώρο της Πετρόλα επειδή έχουν χρώμα σκούρο και η οροφή τους φαίνεται μαύρη σε σχέση με τις

τή οροφή τότε υπάρχουν ανιχνευτές όπως είπαμε που την εντοπίζουν αμέσως. Μια ειδική περίπτωση είναι η διαρροή υγραρίου από τις σφαίρες (επειδή είναι στρογγυλές δεξαμενές λέγονται έτσι) αποθήκευσης του. Αλλά πέρα από τους κάθε είδους ανιχνευτές το πάχος των σφαιρών αυτών ελέγχεται με ειδικές ραδιογραφικές μεθόδους όχι μόνο από την ίδια την Πετρόλα αλλά και κάθε χρόνο ξεχωριστά από τους Loyds στους οποίους είναι ασφαλισμένο το διυλιστήριο και είναι γνωστό ότι αυτοί κάνουν τους πιο αυστηρούς ελέγχους σε κάθε ασφαλισμένο τους.

Ας δούμε τώρα τι γίνεται με το υδροθείο. Υπάρχουν πενήντα ανιχνευτές πιθανής διαρροής γύρω από τη μονάδα αποθείωσης. Μάλιστα επειδή η «Επιτροπή» διαμαρτύρεται για διαρροή υδροθείου, η Πετρόλα έχει προτείνει στο υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ να τοποθετηθούν σε τρία ή και περισσότερα σημεία, όχι κατ' ανάγκη μέσα στο εργοστάσιο, και άλλοι ανιχνευτές υδροθείου που να ανιχνεύουν αυτό το αέριο αν πιθανόν έχει διαρροή.

Πρέπει εδώ να αναφέρουμε ότι η **Πετρόλα έχει καταθέσει το Μάρτη του 2001 στα αρμόδια υπουργεία και έχει πάρει έγκριση το Ιούλη του 2001 μελέτη ασφάλειας με βάση την αναθεωρημένη οδηγία Sevezo II του 1999**. Αυτό οι σαμποταριστές το αποκρύπτουν συστηματικά, παρόλο που είναι **ενήμεροι και η νομαρχία και ο δήμος Ελευσίνας γιαυτό**. Σε αυτήν τη μελέτη αναλύονται διεξοδικά περίπου 120 πιθανά σενάρια αντιμετώπισης της διαφυγής υδροθείου. Εδώ θα αναφέρουμε το πιο ακραίο ενδεχόμενο διαρροής. Αυτό είναι το εξής: συμβαίνει διαρροή και δεν λειτουργεί κανείς ανιχνευτής, ούτε υπάρχει κανείς άνθρωπος να καταλάβει ότι συμβαίνει αυτή η διαρροή. Γιατί όπως είναι ίσως γνωστό το υδροθείο μυρίζει όπως το κλούβιο αυγό. Δεν λειτουργεί κανείς συναγερμός και δεν βλέπει κανείς τίποτα, ούτε μυρίζει τίποτα, ούτε λειτουργεί τίποτα. Έχουν πεθάνει όλοι ή έχουν καταστραφεί τα πάντα. Μόνο το υδροθείο παράγεται και διαφεύγει. Τι γίνεται τότε; Μόλις το αέριο αυτό διαφύγει τότε ερχόμενο σε επαφή με τον αέρα αναφλέγεται, όχι με έκρηξη, μετατρέπεται σε διοξείδιο του θείου. Αυτό έχει μια τοξικότητα όση έχουν και τα οξείδια του αζώτου. Αυτή η τοξικότητα σε καμιά περίπτωση δεν προκαλεί ούτε θάνατο, ούτε ανεπανόρθωτες βλάβες, ούτε σοβαρές βλάβες της υγείας. Ας δούμε τώρα τι γίνεται με τις εκρήξεις. **Για τον κίνδυνο των εκρήξεων:** οι εκρή-

Ο Βότσης λειπεί όπως πάντα ό,τι θέλει, αλλά είναι ανάγκη να συμπεριφέρεται έτσι και ο Παπαγιαννάκης;

Γράφει λοιπόν ο Βότσης, γνωστός και μη εξαιρεταίος αντιβιομηχανιστής, στην *Ελευθεροτυπία* στις 4-10:

“Για να μην ξεχνιόμαστε, με τα μάτια στραμμένα στο Αφγανιστάν, υπάρχει πλάι μας, στους χώρους που ζούμε και η βιομηχανική... τρομοκρατία -με τις εγκαταστάσεις υψηλού κινδύνου σε πυκνοδομημένους οικισμούς.

Σήμερα κινδύνου εκπέμπει το Ευρωκοινοβούλιο, με το ψήφισμα που ενέκρινε χθες για το πολύνεκρο ατύχημα (29 νεκροί, εκατοντάδες τραυματίες) στην Τουλούζη (21/9/01) από έκρηξη σε εργοστάσιο λιπασμάτων. Πολλές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν εφαρμόζουν, ως όφειλαν, από το 1999, την αναθεωρημένη «Οδηγία Σεβέζο», για αυστηρότερα μέτρα ασφαλείας. Και η Ελλάδα, βεβαίως... Ο ευρωβουλευτής (ΣΥΝ) Μιχ. Παπαγιαννάκης επικαλείται το κραυγαλέο παράδειγμα: Με τα επεκτατικά σχέδιά της, παρά τις αντιδράσεις σύσσωμης της τοπικής κοινωνίας, η ΠΕΤΡΟΛΑ «παραβιάζει πολλαπλώς την κοινοτική νομοθεσία και ιδίως την Οδηγία Σεβέζο»”.

Η Πετρόλα εφαρμόζει την παραπάνω οδηγία ήδη και αυτό οι εν λόγω κύριοι θα πρέπει το γνωρίζουν. Όσο για τη «σύσσωμη τοπική κοινωνία» η τελευταία συγκέντρωση της «Επιτροπής κατά των επεκτάσεων της Πετρόλα» στην Αθήνα είχε τέτοια επιτυχία που ούτε ο Ριζοσπάστης δεν είχε φωτογραφία της. Ο οποίος στην προηγούμενη συγκέντρωση που είχαν κάνει και που ήταν δεν ήταν καμιά δεκαπενταριά είχε μια φωτογραφία τραβηγμένη από μπροστά και χαμηλά έτσι ώστε να φαίνεται μόνο η μπροστινή σειρά, αφού άλλωστε δεν υπήρχαν και άλλοι. Άλλωστε αυτήν την τελευταία συγκέντρωση δεν την προπαγάνδισαν ούτε μέσα στην Ελευσίνα. Ίσως να μην χρειαζόταν γιατί είναι σύσσωμη η κοινωνία και το ήξερε... αλλά πως και δεν πήγε σύσσωμη όμως;

Πρώτα-πρώτα στο διυλιστήριο **παράγονται πετρελαιοειδή που έχουν μικρή αναφλεξιμότητα** και όχι βενζίνες που έχουν μεγάλη. Στο διυλιστήριο δεν παράγονται τοξικά αέρια με την έννοια ότι αν εισπνεύσει κανείς αυτά τα αέρια, σε μια πιθανή δια-

γαγερμός. Ο κεντρικός έλεγχος κλείνει αυτόματα τις σωληνώσεις πριν τη διαρροή. Αν δεν συμβεί αυτό τότε ο χειριστής του υπολογιστή την κλείνει ηλεκτρικά με άλλο κύκλωμα. Αν δεν συμβεί ούτε αυτό τότε από την ειδική ομάδα που έχει πάει εκεί

άλλες που έχουν σταθερή οροφή και που είναι βαμμένες άσπρες. Ακόμη και αν υπάρξουν διαρροές πτητικών αερίων (πράγμα εξαιρετικά απίθανο λόγω της ειδικής κατασκευής των κινητών οροφών όπως είπαμε) από τις «φλάντζες» γύρω από την κινη-

Η ΔΥΣΗ ΠΟΥΛΑΕΙ ΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Ο ρωσικός σοσιαλισμολογικός ρεαλισμός επιχειρεί εκτός των άλλων, με τις ατελείωτες προβοκάτσιες, να δώσει ένα βαθύ χτύπημα στην τσετσένικη υπόθεση μιας και δε μπορεί να καταστείλει μόνος του την αντίσταση του Τσετσένικου λαού. Προσπάθησε να ταυτίσει τους Τσετσένους με το Λάντεν, συκοφαντώντας για μια ακόμα φορά τον εθνοανεξαρτησιακό αγώνα του ηρωϊκού έθνους και προσβλέποντας στη δυτική υποστήριξη. Θεωρώντας την τελευταία δεδομένη, άρχισε να πραγματοποιεί δολοφονικές επιθέσεις όχι μόνο στην Τσετσενία αλλά και στο έδαφος της γειτονικής Γεωργίας.

Λίγες ημέρες μετά τη σφαγή στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι ρωσικές ναζιστικές αρχές κατηγορήσαν την τσετσένικη αντίσταση για εμπλοκή στο βομβαρδισμό του Μανχάταν παρόλο που η τσετσένικη κυβέρνηση χαρακτήρισε την σφαγή του Μανχάταν ως χτύπημα κατά της Τσετσενίας. "Ανακάλυψαν" μάλιστα και τα πειστήρια του εγκλήματος: ένα εγχειρίδιο για εκπαίδευση πιλότων και τεχνική περιγραφή του αεροσκάφους Μπόινγκ 737! (Βήμα, 18-9). Με παρόμοιες πληροφορίες - μυθεύματα της ΚGB - το Κρεμλίνο απέσπασε, αν όχι την υποστήριξη, τουλάχιστον την πλήρη αδιαφορία των χοντρόπετσων δυτικών για τα εγκλήματα του στον Καύκασο, και πρώτα πρώτα την ανοχή της ως τα χθες κάπως αντιρωσικής ηγεσίας Μπους. Έτσι, "ο Αμερικανός πρόεδρος στη Μόσχα παραδέχτηκε ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δε χρησιμοποιούσαν όλο το δυναμικό τους για να παράσχουν στη Ρωσία τις πληροφορίες που θα τους επέτρεπαν να μπλοκάρουν το δίκτυο υποστήριξης στους αντάρτες", δήλωσε ο πρόεδρος της Δούμας αφού τον συναντήθηκε με το διπλωμάτη" (Μοντ, 27-9) ενώ ο Γερμανός καγκελάριος διαπίστωσε ότι το Τσετσενικό θα πρέπει να επανεξεταστεί "υπό το φως των επιθέσεων της 11 Σεπτεμβρίου". Άλλωστε, οι Ρώσοι παρουσιάζονται τώρα στη Δύση ως φίλοι και σύμμαχοι στον κοινό αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία.

Με αυτούς τους όρους η Ρωσία κατάφερε να περάσει, στη σύνοδο ΕΕ - Ρωσίας που διεξήχθη στις Βρυξέλες στις αρχές Οκτώβρη, αρκετά ευνοϊκές για κείνη διατάξεις. Η κοινή διακήρυξη της συνόδου στις 3-10 όριζε ευθύς εξαρχής σχετικά με το ζήτημα της Τσετσενίας ότι ο "σεβασμός της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας της Ρωσίας" επαναβεβαιώνονται, όπως και η ανάγκη για "σεβασμό των θεμελιωδών αρχών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, σε ειδικές συνθήκες όπως εκείνες στην Τσετσενία" (Μοντ, 4-10). Παράλληλα, εκφράστηκε η ανάγκη εύρεσης πολιτικής λύσης. Αυτή η δήλωση των Ευρωπαίων αντικατόπτριζε την πρόθεσή τους να μην ταυτιστούν πλήρως με τη ρωσική κτηνωδία στον Καύκασο. Όμως, την επομένη μέρα η διακήρυξη α-

ναθεωρήθηκε. Η δειλή αναφορά στα "ανθρώπινα δικαιώματα" εξαφανίστηκε ύστερα από πιέσεις της ρωσικής αντιπροσωπείας και έγινε: η Ευρωπαϊκή Ένωση "εξέφρασε την υποστήριξή της στις προσπάθειες των ρωσικών αρχών εν όψει μιας πολιτικής διευθέτησης" (5-10).

Στα τέλη Σεπτεμβρίου, ο Πούτιν έστειλε τηλεγράφο στους Τσετσένους μαχητές δίνοντάς τους τρία 24ωρα διωρία για να παραδοθούν. Το παράλογο αίτημα, που έδειχνε και τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται η Τσετσενία μετά το ρωσοαμερικανικό μέτωπο δεν έγινε δεκτό. Τότε, άρχισε μια πρωτοφανής δολοφονική εκστρατεία ενάντια στον άμαχο πληθυσμό για την οποία γράφουμε στη συνέχεια. Ταυτόχρονα, εκπρόσωποι της ρωσικής ηγεσίας επικοινωνή-

σαν με τον πρόεδρο Α. Μασχάντοφ ζητώντας διαπραγματεύσεις. Η τσετσένικη πλευρά πρότεινε ως μεσολαβητή το γεωργιανό πρόεδρο Έντουαρντ Σεβερντάτζε ο οποίος αποδέχτηκε την πρόταση. Όμως αυτή η πρόταση βρήκε την απόρριψη του Κρεμλίνου που δήλωσε "ότι δε χρειάζεται ξένη διαμεσολάβηση για να λύσει η Ρωσία ένα εσωτερικό της πρόβλημα". Λίγες μέρες αργότερα, η φωτιά του πολέμου αναζωπυρώθηκε στη γειτονική Γεωργία.

Στο τσετσένικο μέτωπο η κατάσταση για τις ρωσικές δυνάμεις είναι πολύ δύσκολη. Επίσημες πηγές του ρωσικού κράτους αναφέρουν την απώλεια έως τα τέλη Ιούλη 3433 ρώσων στρατιωτών όμως, σύμφωνα με ανθρωπιστικές οργανώσεις όπως είναι οι "Μητέρες των στρατιωτών", οι νεκροί ανέρ-

χονται σε 10.000 (βλ. Μοντ, 3-10). Πρόσφατα, μεταδόθηκε η είδηση ότι οι ρωσικές δυνάμεις πραγματοποιούν μεγάλης κλίμακας επιχειρήσεις εναντίον "τσετσένων αυτονομιστών". Στην πραγματικότητα, οι επιχειρήσεις στρέφονται κυρίως εναντίον του άμαχου πληθυσμού της χώρας. Από τα τέλη Σεπτεμβρίου, οι ρώσοι νεοναζιστές, τρομοκρατημένοι από τη νικηφόρα δράση της αντίστασης, διεξάγουν επιδρομές σε χωριά καθώς και τις μεγαλύτερες πόλεις συλλαμβάνοντας κατά εκατοντάδες κι εκτελώντας μαζικά αμάχους. Ειδικές δυνάμεις του στρατού και της ΚGB εφορμούν στις πόλεις Αργκούν, Γκουντέρμες, Σάλι (συνέλαβαν 500 σε μία από τις επιθέσεις τους) και συνοικίες της πρωτεύουσας Τζοχάρ όπως και σε μια σειρά χωριών σε όλη τη χώρα (στο χωριό Στάριε

Ατάγκι π.χ. συνέλαβαν άλλους 500). Οι συλληφθέντες, είτε εκτελούνται είτε στέλνονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Στις 21-9 οι ρώσοι χτύπησαν λεωφορείο με παιδιά που γύριζαν από εκδρομή. Στις 5-10 πυροβολήθηκε στο Πριγκαρόντνυ μια παρέα παιδιών που έπαιζαν αμέριμα με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ο μικρός Μουσλίμ Μπιζουλάνοφ. Οι κάτοικοι έκλεισαν το δρόμο για να διαμαρτυρηθούν, αλλά δυστυχώς χωρίς αποτέλεσμα. Παράλληλα, τα κατοικημένα κέντρα των νομών Βέντενο και Σατόι βομβαρδίζονται ανηλεώς. Τη στάση της Ρωσίας κατήγγειλε έντονα η πρόεδρος της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ελσίνκι, Λιουντμίλλα Αλεξέεβα, χαρακτηρίζοντας την κτηνωδία των κατοικιών δυνάμεων τρομοκρατία εναντίον ενός ολόκληρου έθνους.

Η ΣΥΡΙΑ ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΕΙ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ!

Τελευταία, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, το εκτελεστικό όργανο του διεθνούς οργανισμού που ηγείται του διεθνούς αντιτρομοκρατικού "αγώνα", δέχτηκε στους κόλπους του ένα νέο μέλος. Ο νεοφερμένος δεν έχει ουδεμία σχέση με τις αστικές δημοκρατικές χώρες της Δύσης, δηλαδή με χώρες που υπερασπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα ή σέβονται το διεθνές δίκαιο αλλά, αντίθετα, θεωρείται ο μεγαλύτερος τραμπούκος της Μέσης Ανατολής.

Στις αρχές Οκτώβρη, η Συρία εντάχθηκε στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ως μη μόνιμο μέλος για τα επόμενα δύο χρόνια. Οι ΗΠΑ δεν πρόβαλαν την παραμικρή αντίσταση. Η κοντόθωρη λογική της αμερικανικής ηγεσίας υπαγορεύει, αυτή τη στιγμή, τη συγκρότηση μετώπου με κάθε χώρα που καταδικάζει τους Ταλιμπάν και την ισλαμική τρομοκρατία, ακόμα και με χώρες που υποθάλπουν τις πλέον δολοφονικές τρομοκρατικές οργανώσεις, όπως κάνει η Συρία.

Η συριακή είναι μια στυγνή ναζιστική δικτατορία, μια μαριονέτα της ρωσικής υπερδύναμης, που ευθύνεται για την καταδυνάστευση του συριακού λαού και την υποκίνηση της έντασης στην περιοχή της Μ. Ανατολής. Το συριακό καθεστώς κατέχει το Λίβανο, εποφθαλμιά εδάφη της Τουρκίας, εκπαιδύσε το διαμελιστικό ΠΚΚ και υποκινεί τη δράση ισλαμοφασιστικών οργανώσεων στο έδαφος του Ισραήλ. Τέτοια είναι, για παράδειγμα, η Χαμάς, ο άκρατος χιτλερικού τύπου αντισιμιτισμός της οποίας την οδηγεί σε συστηματικές και μαζικές δολοφονίες ισραηλινών αμάχων. Το ίδιο καθεστώς ευθύνεται για φρικτά εγκλήματα σε βάρος του συριακού λαού. Για παράδειγμα, το 1982 εκδηλώθηκε στην πόλη Χαμά αντικαθεστωτική εξέγερση υπό την καθοδήγηση των "Αδελφών Μουσουλμάνων". Ο πρόεδρος Χαφέζ Άσαντ διέταξε την καταστολή της με αποτέλεσμα να σφαγιασθούν οι

στασιαστές μαζί με το σύνολο του πληθυσμού της Χαμά που κυριολεκτικά ισοπεδώθηκε και εξαφανίστηκε από το χάρτη από το συριακό πυροβολικό.

Πάντως η Συρία αν και καταδίκασε το χτύπημα στο Μανχάταν και συντάχθηκε με το ρωσο-αμερικανικό μέτωπο, δεν κατάφερε να πείσει αμέσως τους Αμερικάνους να τη διαγράψουν από τον κατάλογο των χωρών που υποθάλπουν την τρομοκρατία. Άλλωστε, η Δαμασκός "είχε προσθέσει ότι επιθυμεί η απόφαση για την επίθεση εναντίον του Αφγανιστάν να προέρχεται από τον ΟΗΕ, και επιπροσθέτως δεν δέχεται στη λίστα των τρομοκρατικών οργανώσεων να συμπεριληφθούν η Χαμάς και η Χεζμπολάχ, που δρουν στο έδαφος της Συρίας εναντίον του Ισραήλ" (Βήμα, 14-10). Η επίσκεψη του Γ. Παπανδρέου στη Συρία, ύστερα από γνωμοδότηση του υφειακού Πάουελ, σκοπό είχε ακριβώς την άρση των αμερικανικών αμφιβολιών και την αποδοχή της Συρίας από τη Δύση.

Κατά τη συνάντησή του με τον Μπασάρ αλ Άσαντ, διάδοχο του Χαφέζ, ο Έλληνας υπουργός εξωτερικών τόνισε "ότι στόχος της επίσκεψής του είναι να εξερευνηθούν όλοι οι τρόποι συνεργασίας, βρίσκοντας μάλιστα "πολύ ενδιαφέροντες" ορισμένες από τις προτάσεις Άσαντ, τις οποίες θα μεταφέρει στις ΗΠΑ και την Ευρώπη" (15-10). Ο Παπανδρέου ανέδειξε μια πρόταση που είχε κάνει ο προηγούμενος διχτάτορας σχετικά με τη διοργάνωση διεθνούς αντιτρομοκρατικής διάσκεψης, ιδίως τώρα που οι ρώσοι διαθέτουν την απόλυτη υπεροχή στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Αυτή η πρόταση θα χαροποιούσε τους Αμερικάνους. Το ίδιο και η πρόταση για "επανάληψη των ειρηνευτικών διαδικασιών" με το Ισραήλ. Όμως, το Ισραήλ απάντησε με σθένος. Ανώτερος ισραηλινός αξιωματούχος δήλωσε πως "η συριακή πρόταση ακούγεται γοητευτική αλλά η Συρία θα πρέπει να κάνει κάτι άλλο: θα πρέπει να παύσει να υποστηρίζει τις τρομοκρατικές δραστηριότητες και να απομακρύνει τις τρομοκρατικές ομάδες που φιλοξενεί" (Βήμα, 14-10).

ΠΕΤΡΟΛΑ: ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΑΣΧΕΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

συνέχεια από τη σελ. 18

ξεις γίνονται κατά κύριο λόγο από διαρροές. Για το πώς αντιμετωπίζονται αυτές είπαμε πριν. Πρέπει να τονίσουμε ότι σύμφωνα με τις πιέσεις των αερίων μέσα στις σωληνώσεις του διυλιστηρίου και το είδος αυτών των αερίων ακόμη και να συμβεί διαρροή και έκρηξη αυτή θα έχει τα ό-

ποια αποτελέσματα αυστηρά μέσα στο χώρο του διυλιστηρίου. Σε καμιά περίπτωση δεν υπάρχει πιθανότητα να συμβεί οτιδήποτε έξω από τα όρια της Πετρόλα. Αξίζει εδώ να δούμε το πιο ακραίο από τα χιλιάδες σενάρια έκρηξης που έχει η μελέτη ασφάλειας της Πετρόλα και που έχουν μελετηθεί και κατατεθεί στη μελέτη ασφάλειας για το εκσυγχρονισμό των μονάδων και που εκπαιδύεται το προσωπικό της δύο

φορές τη βδομάδα. Η πιο ακραία λοιπόν περίπτωση είναι να σαμποταριστούν οι σφαιρες αποθήκευσης του υγραερίου. Να τις ανατινάξει κανείς όλες με εκρηκτικά. Σε αυτήν την περίπτωση οι όποιες συνέπειες, σύμφωνα με τις αποθηκευμένες ποσότητες, θα έχουν μια ακτίνα δράσης περίπου 800 μέτρα. Η απόσταση αυτή είναι μικρότερη από την απόσταση των σφαιρών αυτών από τα όρια της Πετρόλα. Άρα και πάλι

οι συνέπειες από αυτό το ακραίο σενάριο παραμένουν μέσα στο εργοστάσιο. Βλέπουμε λοιπόν ότι η όποια συσχέτιση της Πετρόλα με το ατύχημα στην Τουλούζη είναι άσχετη και βέβαια γίνεται εκ του πονηρού με σκοπό να σαμποταριστεί ο αναγκαίος (για να μην κλείσει το εργοστάσιο σε διαφορετική περίπτωση) εκσυγχρονισμός της Πετρόλα.

ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΣΚΕΠΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

Με όλα τα φώτα στραμμένα στο Αφγανιστάν και στη διένεξη μεταξύ Ταλιμπάν και Ηνωμένων Πολιτειών, η επέμβαση και ο βομβαρδισμός της Γεωργίας από τους ρώσους ναζι ελάχιστα απασχόλησε τον ελληνικό τύπο.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η Ρωσία επεμβαίνει στην περιοχή. Παλιότερα, υποκίνησε σε στάσεις αρχικά την αυτόνομη περιοχή της Νότιας Οσετίας, και ύστερα σε απόσχιση τη μουσουλμανική μειονότητα των Αμπχάζιων με αποτέλεσμα το διαμελισμό της Γεωργίας και την εθνοκάθαρση σε βάρος 250.000 γεωργιανών αμάχων. Σήμερα, η Αμπχαζία αποτελεί ρωσικό προκεχωρημένο φυλάκιο στο έδαφος της Γεωργίας, που χρησιμοποιείται για κάθε λογής εκβιασμούς. Ήδη στις συναλλαγές στην Αμπχαζία χρησιμοποιείται το ρούβλι ως νομισματική μονάδα. Παράλληλα, η Ρωσία διαθέτει στρατιωτικές βάσεις στη Γεωργία, την εξαρτά ενεργειακά μέσω του φυσικού αερίου ενώ κατά καιρούς οργανώνει πραξικοπήματα και δολοφονικές απόπειρες σε βάρος του ανεξάρτητου ηγέτη της, Έντουαρντ Σεβερντάτζε.

Σήμερα, το Κρεμλίνο έχοντας εξασφαλίσει την ανοχή της Δύσης λόγω Αφγανιστάν μπορεί να ελέγξει και να αποσταθεροποιήσει την ήδη διασπασμένη δυτικόφιλη δημοκρατία. Κατ' αρχάς θα μπορέσει να διατηρήσει τη στρατιωτική του παρουσία, εκεί που παίρνει τη μορφή της "ειρηνευτικής δύναμης". Αυτά βέβαια προϋποθέτουν συνομοτικές κινήσεις και απόκρυψη κάθε άμεσης εμπλοκής στην κρίση. Ταυτόχρονα, θα μπορέσει να αποτρέψει κάθε γεωργιανή προσέγγιση με τη Δύση, είτε αυτό σημαίνει αναβολή ένταξης στο ΝΑΤΟ είτε πτώση του Σεβερντάτζε και να επιβάλει την πολιτική του ηγεμονία, και το κυριότερο θα προσπαθήσει να εμποδίσει τις δυτικές πετρελαϊκές εταιρείες να διοχετεύσουν το πετρέλαιο της Κασπίας μέσα από τη Γεωργία. Όπως λέει η αναλύτρια του Ράδιο Ελευθερία Λιζ Φούλερ: "εάν η Γεωργία κυλούσε σ' έναν εμφύλιο, θα γινόταν πολύ δύσκολο, για παράδειγμα, να κατασκευαστεί ο πετρελαιοαγωγός Μπακού-Τζεϊχάν για να εξάγει το αζέρικο πετρέλαιο της Κασπίας στην Τουρκία. Επιπλέον, τυγχάνει να υπάρχει ήδη ένας αγωγός, που θα μπορούσε εξίσου να το εξάγει μέσω Ρωσίας" (3-10). Έτσι, η Μόσχα χρειάζεται μια επέμβαση και στον Καύκασο, όπως χρειάζεται και μια επέμβαση στο Αφγανιστάν για να προωθήσει τα γεωπολιτικά της συμφέροντα που συνοψίζονται σ' ένα πράγμα, στον ενεργειακό στραγγαλισμό της Ευρώπης πρώτα μετά από τον έλεγχο των πετρελαίων της Κασπίας, και ύστερα των πετρελαίων του Κόλπου. Με τη συγκρότηση του μετώπου με τις ΗΠΑ, οι αντιδράσεις της τελευταίας έχουν μειωθεί δραματικά. Σύμφωνα με τον αμερικανό αναλυτή Ρίτσαρντ Τζιραγκοσιάν, οι γεωργιανοί φοβούνται, κι αυτός

μαζί τους, πως "το τίμημα της μεγαλύτερης ρωσο-αμερικανικής συνεργασίας στη μάχη κατά της τρομοκρατίας ίσως παρουσιάζεται με μια μεγαλύτερη αποδοχή εκ μέρους των ΗΠΑ αυταρχικών καθεστώτων στην Κ. Ασία, ειδικά το Ουζμπεκιστάν, όπως και με μια μεροληπτική στάση προς τη Γεωργία ως μικρό παίκτη στο συνολικό σκηνικό". Η Μόσχα για παράδειγμα ζήτησε από τη Γεωργία να επέμβει στην κοιλάδα του Πανκίσι για να πολεμήσει τους τσετσένους αντάρτες. Μόλις αυτή αρνήθηκε την κατηγορία πως υποθάλλει την τρομοκρατία.

Τον περασμένο Αύγουστο, το ρωσικό υπουργείο άμυνας είχε κατηγορήσει τη γεωργιανή κυβέρνηση ότι προσφέρει άσυλο στον τσετσένο οπλαρχηγό Ρουσλάν Γκελάεφ ο οποίος, σύμφωνα με την "Κομμερσάντ-Νταϊήλν" (25-8), θα επιχειρήσει τρομοκρατικές ενέργειες σε ρωσικό έδαφος προκειμένου να φέρει τη χώρα σε διαπραγματεύσεις με την Τσετσενία. Οι ίδιοι οι τσετσένοι αντιπρόσωποι στη χώρα επεσήμαναν ότι ο Γκελάεφ πολέμα στο μέτωπο της Τσετσενίας. Από τη μεριά της, η γεωργιανή ηγεσία, που φοβάται μια ρωσική εισβολή φροντίζοντας να μη δίνει λαβή στη Ρωσία, προσπαθεί να κρατά μια στάση ουδετερότητας απέναντι στη τσετσένικη σύγκρουση. Άλλωστε, η κεντρική γεωργιανή κυβέρνηση αδυνατεί να επιβάλει

την εξουσία της σε όλα τα εδάφη της χώρας εξαιτίας των ρωσικών επεμβάσεων. Σύμφωνα με τον Ρίτσαρντ Τζιραγκοσιάν: "οι γεωργιανές αρχές, στην πραγματικότητα, αδυνατούν να ελέγξουν, αστυνομεύσουν και να διατηρήσουν την κρατική εξουσία υπό τη δικαιοδοσία τους στην επικράτειά τους. Όπως είδαμε φυσικά στη Νότια Οσετία, την Αμπχαζία [και την] Ατζαρία, η κοιλάδα του Πανκίσι είναι το τελευταίο σημάδι πως το αποτυχημένο κράτος - αν έτσι το αποκαλέσουμε - της Γεωργίας απομονώνεται δραματικά. Η κυβέρνηση Σεβερντάτζε δραματικά περιορίζεται στο διαμέρισμα Τυφλίδα" (Ράδιο Ελευθερία, 3-10). Οι υποψίες πέφτουν πάνω στον πανίσχυρο υπουργό εξωτερικών, Κάχα Ταργκαμάτζε, θεωρούμενο από αρκετούς γεωργιανούς αναλυτές σαν ο άνθρωπος της Ρωσίας (τον αποκαλούν "γεωργιανό Πούτιν") που προορίζεται για μελλοντικός πρόεδρος στη θέση του Σεβερντάτζε. Ο Ταργκαμάτζε, γυρνώντας από τη Μόσχα, είχε προβοκατόρικα δηλώσει στα ΜΜΕ ότι η χώρα του θα απελευθερώσει την Αμπχαζία ακόμα κι αν χρειαστεί να χρησιμοποιήσει βία (στο ίδιο, 12-10).

Ένα ένοπλο απόσπασμα "τσετσένων" και "γεωργιανών" προβοκατόρων προωθήθηκε, με τη βοήθεια του Ταργκαμάτζε, στην περιοχή της Αμπχαζίας και συγκεκριμένα στην κοιλάδα του Κοντόρι. Στις 8 Οκτώβρη καταρρίφθηκε ελικόπτερο του ΟΗΕ που περιπολούσε πάνω από την κοιλάδα με αποτέλεσμα το θάνατο και των εννιά επιβατών. Η ψευτοκυβέρνηση

της Αμπχαζίας κατηγορήσε για το τραγικό συμβάν το "τσετσένο-γεωργιανό" απόσπασμα. Την επομένη αεροσκάφος προερχόμενο από το ρωσικό εναέριο χώρο βομβάρδισε τρία χωριά στην Αμπχαζία. Ο βομβαρδισμός του χωριού Νάα προκάλεσε το θάνατο 14 αμάχων. Η επίθεση άνοιξε το δρόμο στο Κρεμλίνο να στείλει αεροπλάνα τύπου Σουχόι - 25 για να χτυπήσουν στρατηγικές θέσεις των γεωργιανών. Οι διαμελιστές, ευθύς αμέσως, επέρριψαν την ευθύνη στην κυβέρνηση της Γεωργίας. Όμως ο πρόεδρος Σεβερντάτζε, μαζί και αρκετοί κυβερνητικοί αξιωματούχοι, τόνισε πως τα αεροπλάνα μήκαν στην Αμπχαζία απ' τη Ρωσία και "υποσχέθηκε μια σκληρή αντίδραση στους διεκπεραιωτές των επιδρομών" (στο ίδιο, 10-10). Στη συνέχεια, τη σκυτάλη πήραν επίσημα οι αμπχάζιοι που ανέλαβαν το βομβαρδισμό της κοιλάδας του Κοντόρ και κάλεσαν τον Πούτιν να "λάβει αμέσως μέτρα για να εμποδίσει έναν πόλεμο μεγάλης κλίμακας" (Βήμα, 12-10).

Έτσι, οι ρώσοι προβοκατόρες καλούνται για μια ακόμα φορά να επέμβουν ως ειρηνοποιοί, και μάλιστα, τη στιγμή που αναμενόταν να παραδόσουν τη στρατιωτική τους βάση του Γκουνταουτά στην κυβέρνηση της Γεωργίας. Ο Σεβερντάτζε κατάλαβε ότι σπασμωδικές κινήσεις θα αυξήσουν την ένταση και, συνακόλουθα, τη διείσδυση της Μόσχας. Γι' αυτό, αντιπαρέβαλε στις εξοργιστικές βλέψεις των αμπχάζιων διαμελιστών, που μιλούν για ομοσπονδία με τη Γεωργία ή για ένταξη στη Ρωσι-

κή Ομοσπονδία, την πατριωτική θέση πως η χώρα του "δε θα συμβιβαστεί ποτέ με την απώλεια της Αμπχαζίας, αλλά θα χρησιμοποιήσει βία για να φέρει την αποχωρισμένη δημοκρατία ξανά υπό τον έλεγχο της μόνο σαν "τελευταία λύση, όταν όλα τα άλλα ειρηνικά μέσα επίλυσης της διαμάχης θα έχουν εξαντληθεί" (Ράδιο Ελευθερία). Η ηγεσία της χώρας είναι έτοιμη να αποδώσει ευρεία αυτονομία στην περιοχή με μόνη απαίτηση τον έλεγχο της άμυνας, των συνόρων και της φορολογίας από την κεντρική κυβέρνηση (βλ. δήλωση του κοινοβουλευτικού αντιπροσώπου Ζουράμπ Ζβάνια, 15-10). Απαντώντας, ο αμπχάζιος "πρωθυπουργός" Τζεργκένια απέρριψε την πρόταση για συνομιλίες επικαλούμενος τη δράση τσετσένων και γεωργιανών ενόπλων. Στο παιχνίδι μπαίνει και η ρωσική εταιρεία αερίου ΙΤΕΡΑ, θυγατρική της παρακρατικής Γκαζπρόμ, που απειλεί με άρση της παροχής αερίου προς τη Γεωργία. Η τελευταία εξαρτάται εξολοκλήρου από το ρωσικό αέριο ενώ η γεωργιανή Γκρουζγκάκς έχει χρεωθεί στην ΙΤΕΡΑ με το ποσό των 82 εκ. δολαρίων μέσα σε διάστημα 5 χρόνων.

Οι βομβαρδισμοί στη Γεωργία δεν απασχολούν την κοινή γνώμη, σε αντίθεση με εκείνους στο Αφγανιστάν. Εδώ όμως επεμβαίνει η Ρωσία αυτοπροσώπως, χωρίς τη βοήθεια της θλιβερής, ανόητης και παρακμασμένης αμερικανικής αστικής τάξης.

Οι συνέπειες του Μανχάτταν

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ-ΙΡΑΝ

Τη στιγμή που όλα τα βλέματα στη Δύση ήταν στραμμένα στην εξάρθρωση τάχα, με τη βοήθεια των ανατολικών φασισμών, του δικτύου της "Αλ-Κάιντα", οι Ρώσοι βρήκαν την ευκαιρία να ενισχύσουν τη στρατιωτική τους διείσδυση στο Ιράν, οικοδομώντας έτσι το χιτλερικό τους άξονα χωρίς ουσιαστικές δυτικές αντιδράσεις.

Οι δύο χώρες υπέγραψαν στις 2 Οκτώβρη σύμφωνο στρατιωτικής συνεργασίας που ανοίγει το δρόμο στην προμήθεια του Ιράν με ρωσικό στρατιωτικό υλικό και τεχνολογία αξίας 300 εκ. δολαρίων. Συγκεκριμένα, προβλέπεται η πώληση αντιβαλλιστικών κι αντιαεροπορικών πυραύλων S-300, Tor MI και Buk MI, πολεμικών αεροσκαφών Su-27, πυραύλων θαλάσσης καθώς και 550 τεθωρακισμένων καθιστώντας το Ιράν τον τρίτο μεγαλύτερο εισαγωγέα ρωσικών όπλων μετά την Κίνα και την Ινδία, μέσα σε πέντε χρόνια. Παράλληλα, προτείνουν στην Τεχεράνη σχέδιο για την κατασκευή και δεύτερου πυρηνικού αντιδραστήρα. Οι Ρώσοι είχαν διακόψει τις πωλήσεις όπλων στο Ιράν το 1995 με συμφωνία Γιέλτσιν - Γκορ, ενώ έντονη ήταν η αντίδραση της αμερικανικής κυβέρνησης όταν το Νοέμβριο οι ρώσοι επιχειρήσαν να ανανεώσουν τη στρατιωτική τους συνεργασία με τους ισλαμοφασίστες. Ο Μ. Μακ Φολ, εκπρόσωπος του Ιδρύματος Κάρνεγκι, είπε: "Δεν έχω ξαναδεί μια τέτοια μεγάλη συμφωνία προς αντικατάσταση εκείνων των συμφωνιών" (Βήμα, 7-10).

Αυτή τη φορά όμως οι Ρώσοι δε συναντούν αντιστάσεις καθώς βρίσκονται επίσημα στο ίδιο μέτωπο με τη Δύση για την "καταπολέμηση" της τρομοκρατίας. Το Ιράν με τη σειρά του, ορκισμένος αντίπαλος των

Ταλιμπάν, συντάχθηκε αμέσως στο πλευρό της Ρωσίας. "Η Τεχεράνη, σε μια προσπάθεια να κρατήσει τις λεπτές ισορροπίες στην περιοχή, μετά τη συμφωνία που υπέγραψε με τη Μόσχα, δήλωσε, σύμφωνα με το πρακτορείο Ιντερφάξ, ότι τάσσεται υπέρ των στρατιωτικών επιθέσεων εναντίον βάσεων των τρομοκρατών στο Αφγανιστάν, υπό τον όρο να έχει προηγηθεί σχετική έγκριση του ΟΗΕ" (Βήμα, 3-10) δηλαδή η απόφαση για τη διεξαγωγή των επιθέσεων να παρθεί κύρια από το νεοναζιστικό άξονα. Όμως, στην ιδεολογική σύγκρουση και στον πανικό στον οποίο βρίσκονται τώρα οι ΗΠΑ, οποιαδήποτε αρνητική κρίση για την τρομοκρατία αρκεί ως απόδειξη της γνήσιας αντιτρομοκρατικής στάσης μιας χώρας. Ο ρώσος υπουργός άμυνας Σ. Ιβανόφ εξάλλου έσπευσε να υπογραμμίσει το "βασικό ρόλο" που παίζει το Ιράν για τη διατήρηση της σταθερότητας στην περιοχή.

Γι' αυτό, η Δύση τήρησε σιγήνη ιχθύος μόλις ανακοινώθηκε η υπογραφή του συμφώνου. Όπως δήλωσε εκπρόσωπος του Ιδρύματος Κάρνεγκι: "αναπόφευκτα θα προκαλέσει ανησυχία στη Δύση. Αλλά ο ρόλος αυτών των δύο χωρών στον αντιτρομοκρατικό συνασπισμό είναι τόσο σημαντικός ώστε οι επικρίσεις θα διαρκέσουν λίγο" (Βήμα, 7-10). Αυτό επέτρεψε στον Ιβανόφ να αρνηθεί την ύπαρξη προηγούμενης απαγορευτικής συμφωνίας με τις ΗΠΑ και να δηλώσει ότι η στρατιωτική συμφωνία με το Ιράν είναι σύμφωνη με το διεθνές δίκαιο.

Η οξυδέρκεια των δυτικών και το πολιτικό τους αισθητήριο δεν παίζεται. Είναι σαν να λένε στη Ρωσία: Γκερεμίστε μας δύο ουρανοξύστες ακόμα, και θα μας κάνετε ό,τι θέλετε.

